

Rejtő Jenő

Vesztegzár a Grand Hotelben

I

Amikor Maud visszatért a szobába, egy úr lépett ki a szekrényből, pizsamában, fején egy ízléses zöld selyem lámpaernyővel, és barátságosan mosolygott.

- Bocsánat - mondta, és udvariasan megemelte a lámpaernyőt -, nevem Van der Gullen Félix.

A leány csak most lett úrrá elzsibbadt idegein. Az ajtóhoz hátrált. Az ismeretlen bizonyára örült.

- Mit akar itt? Hogyan került a szekrényembe...?

- Kérem önt - mondta az örült idegen -, ne kiáltson, mert ezzel vesztét okozná egy jólelkű, vidám embernek, aki amúgy is nyomban távozik.

- Hogy került a szekrénybe?

- A... szobából...

- Eh! Nem így értem!

- Az ablakon keresztül jöttem. Hajnalban. Menekültem... és a szálló elhagyott kertjében megpillantottam a nyitott ablakot. Felhúzódkodtam a párkányra, és benéztem... Láttam, hogy az ágy üres... Nosza, beugrottam, a szekrénybe rejtőztem, és izgalmamban mélyen elaludtam. Csak most ébredtem fel. Közben egy sportkabát akasztójánál fogva leszakadt, ezért elnézését kérem...

Mivel a nő nem felelt, az idegen letette a fejére hullott lámpaernyőt, meghajolt és elindult az ajtó felé.

- Megálljon! - kiáltotta Maud.

- Parancsoljon! - felelte a rejtélyes ifjú, összecsapva papucsá sarkát.

- Csak nem akar... egy szál pizsamában kilépni tőlem, a folyosóra?!!

Az idegen szolgálatkészten elindult az ablak felé.

Maud szinte felsikoltott:

- Megálljon!

- Kérem... - Kissé ijedten visszalépett, és úgy állt meg, mint aki minden parancsnak már előre is aláveti magát. Maud kétségbeesetten nézett le a kertbe.

Érkező vendégekkel volt tele!

- Ha ide kilép pizsamában egy férfi az ablakomból, akkor én soha többé nem kerülhetek az emberek szeme elé...

- Csakugyan kínos látszat... De talán utólag... félrehívhatná a vendégeket, és külön-külön megmagyarázná, hogy ki az, aki pizsamában kilépett innen...

- Hiszen én sem tudom!

- Az is igaz - hagyta rá nagy búsan Van der Gullen Félix. - Akkor tehát maradok... - mondta, és leült egy karosszékbe. - Nincs egy cigarettája véletlenül?

- Hogy képzeled?... Itt akar maradni?!... Így?! A szobámban?!

Az idegen most már elkeseredetten csapott a combjára:

- Hát ne haragudjon, kérem, de ha egyszer nem mehetek ki sem az ajtón, sem az ablakon, akkor itt kell maradnom! Azt még az én helyzetemben sem követelheti meg egy fiatalembertől, hogy légneművé változzék vagy felszívódjon, mint egy vakbéltünet!... Már bocsánatot kérek!

Kissé hangosabb lett, mivel felismerte helyzetének néhány pillanatnyi előnyét.

A nő riadtan nézett jobbra-balra.

- Na de hát... valamit mégiscsak tenni kell!...

- Kérem, kisasszony, minden részvétem az öné. Az emberek csakugyan hajlamosak arra, hogy egy pizsamás ember váratlan megjelenését félreértsék.

- Szégyellje magát!

- Ezért azok az emberek szégyenkezzenek, akik rosszhiszeműek... Igazán nem ad egy cigarettát?

A nő odadobott egy dobozt az ágy melletti kis asztalkáról. A férfi derűs arccal rágyújtott egy cigarettára, és a többi zsebre tette.

- Csacsi kis história - mondta azután, és kényelmesen hátradőlt a székben.

- Nem tudom még, hogy kicsoda, gonosztevő-e vagy örült - mondta a nő dühösen -, de pusztán ezért a szörnyű helyzetért amibe belesodort, megérdemelné, hogy keresztüllőjem.

- Ez kihúzná a csávából. De kissé radikális megoldás. Kérem, ha ezzel menthetem a jó híret és a hibámat, szívesen elveszem feleségül - ajánlotta udvariasan -, még mindig jobb, mint hogyha agyonlő. Bár egyesek szerint ez nem bizonyos.

- Kérem... - mondta a nő. - Én ma este elutazom, addig maradjon itt, és lehetőleg éjszaka távozzon majd. Megértett?... Arra is figyelmeztetem, hogy ha elhatározom magamat, akkor nem törődöm a jó híremmel, és átadom a szálló detektívjének.

- Igen, magától kitelik - felelte a férfi, mintha már régen ismerné Maudot. - Hát majd igyekszem elnyerni a jóindulatát...

- Nem lesz alkalma rá, mert nyomban bezárom a fürdőszobába, és csak akkor bocsátom ki, ha elutazom...

Az ismeretlen arca siralmas kifejezésre ráncolódott.

- Képes volna egy kiszolgáltatott férfi helyzetével ennyire visszaélni? - kérdezte siralmasan az idegen.

- Ezt fogom tenni. Választhat a szekrény és a fürdőszoba között.

- Bezár?... Kérem, fontolja meg. Foglyul ejteni és rabságban tartani egy védtelen embert...

- Ha ilyen léhán fogja fel a helyzetet, még rosszabbul is járhat.

- Képes lenne verni? - kérdezte látszólag rémulten, és Maud bármilyen dühös is volt, elnevette magát.

- Legszívesebben rendőrnek adnám át, ezért bűnhődnie kellene! Szigorúan! - folytatta azután még dühösebben. - De úgy látszik, nem bánja egyáltalán, hogy egy úrinőt, a legelőkelőbb szállóban, ilyen helyzetbe hozott!

- Honnan tudja, hogy az én helyzetem nem rosszabb ezerszer? Honnan tudja, mennyire szenvedek ebben a pillanatban?

Maud önkéntelenül is kissé ijedten lépett a férfi felé.

- Valami... baja van?

- Van... Lehet, hogy perceken belül éhen halok... - Síri hangon tette hozzá. - Dél van, és én még nem ebédeltem...

- Nahát, tudja... Azt sem csodálnám, ha körözött rabló lenne! Ennyi cinizmus...

- Nézze, kedves zsarnokom, mielőtt megkezdem a büntetésem kitöltését a fürdőszobában tudja meg, hogy az ön magatartása is sok kívánnivalót hagy.

- Tessék?! Hogy érti ezt?!

- Ön szemrehányást tesz, amiért ártatlanul meghurcoltam a világ előtt. Viszont - és a hangja komor, sőt vádló lett: - hol volt ön ma éjszaka?!

- Mi?...

- Jól hallotta a kérdést! Miért másztam én éppen ebbe a szobába? Mert üres volt. És miért volt üres? Mert ön nem tartózkodott benne. Ha itt alszik az ágyban, akkor én diszkréten távozom a párkányról, és most nem fenyeget keserves rabság, egy fürdőszobában, ahol kénytelen leszek megenni egy pipereszappant, hogy elkerüljem az éhhalált... Igen, kisasszony! - és felemelte a hangját, mint egy zord közvádó a bűnper főtárgyalásán: - Hol volt ön ma hajnalban négy és öt óra között?

A nő döbbenet, csodálattal állt, a pizsamás ismeretlen káprázatos szemtelenségétől lenyűgözve... Aztán így szólt:

- Mégsem zárom a fürdőszobába.

- Maradunk a szekrénynél?

- Nem! Átadom a szálló detektívjének.

- Ám legyen - felelte búsan, és mélyet sóhajtva elindult az ajtó felé, mint aki vérpadra lép.

- Várjon! - kiáltotta Maud, és dühösen toppantott... Istenem, micsoda helyzet! - Maradjon...!

- Nem, nem... Ön megsértett.

Maud a karjába kapaszkodott:

- Csak tréfáltam... Szó sem lehet arról, hogy így kilépjen a szobából...

Az idegen sóhajtott, és hősi komorsággal megrázta a fejét:

- Nem... Mégis megyek a detektívhez. Önként! Az ilyen ember bűnhődjön... Igaza volt. - És tragikusan a mellére csapott kétszer. - Én bűnhődni akarok!... *Mea culpa!* - kiáltott. - *Mea culpa...* én bűnhődni akarok.

Maud megragadta a karját:

- Az istenért, ne kiabáljon!

- De én nem hagyom magam a fürdőszobába zárni...

- Nem zárom be... - suttogta megtörten a nő.

- Az más... Akkor esetleg maradok - és visszaült. - Nem vagyok rossz ember, ha arról van szó, hogy egy hölgy a segítségemet kéri...

Ebben a pillanatban kopogtak az ajtón.

II

Feszült csend...

A nő bizonytalan hangon megszólalt:

- Ki az?...

- Sergius herceg...

Maud a férfihez fordult, hogy a fürdőszobába küldje...

A szemtelen idegen nem volt sehol. A kopogtatás valamivel türelmetlenebbül ismétlődött.

- Azonnal... - felelte tettetett frissességgel a leány - most fejeztem be az öltözködést. - Azután vidám hangon kiáltott: - Lehet!

Mialatt nyílt az ajtó, megigazította a ruháját, hogy a belépő előtt eljátssza az öltözködés utolsó pillanatát.

Belépett a herceg. Már közel járt a hatvanhoz. Finom arcú, ősz ember volt. Sovány, sápadt, feltűnően tiszta, okos szemekkel.

- Miért nem volt lent ebédelni, Maud?

- Öltözködés közben leszakadt egy csat a ruhámról. De most már mehetünk... - tette hozzá gyorsan.

„Aha!”, mondta magában a szemtelen idegen az ágy alatt. „Szeretné elvinni az illetőt. Úgy látszik, nem szívesen venné, ha meghallanám, amit beszélnek. Voltaképpen be kéne fogni a fülemet. De nem teszem. Disznóság...” Ezt mondta magában a szemtelen idegen, és szeretett volna cigarettára gyújtani.

- Néhány szót csak... - tartóztatta a herceg. - Ebédnél nem leszünk egyedül: beszélt az illetővel?

- Ezt majd később... - ellenkezett idegesen Maud.

- Nem. Tudnom kell mindent, ha elfogadom az áldozatot. Maga börtönbe kerül, és akkor én...

- Hallgasson, kérem!...

- De hát itt magunk vagyunk...

- Igen... igen, de ha valaki hallgatódzik...

„Ejnye, ejnye. Szóval ez a nagyon szép és nagyon úri hölgy adott esetben börtönbe is kerülhet? Lám... lám...” - gondolta a szemtelen idegen.

Az öreg halkabban folytatta:

- Mit beszélt vele?

- Jöjjön, kérem, ebédelni... egy szót se beszéljünk...

- Úgy látszik, az idegei cserbenhagyták, kedves... Azt hittem, hogy maga erős...

- Nem... az idegeimmel nincs baj, de ma... rossz napom van és... most menjünk - mondta szinte sírva a leány.

- Még csak annyit, hogy este nyolckor egy hárommotoros gép Szingapúrba repíti, és a rendőrség...

- Menjünk... azonnal...

- No de...

- Ne kérdezzen! Jöjjön, kérem! Nyomban!

„Szépen vagyunk - gondolta a szemtelen idegen. - És ez akart engem a fürdőszobába zárni...”

- Jól van, Maud, menjünk...

A karját nyújtotta, és a leány megkönnyebbült sóhajjal indult el.

Kopogtak.

- Ki az?

- A rendőrség - felelte egy kemény hang.

III

Csend...

Az ősz ember lassan a hátsó zsebe felé nyúlt. Maud két kézzel megragadta a karját, mielőtt a revolver előkerült. Azután, mintha kicserélték volna az iménti ideges, nyugtalan nőt, higgadtan, szinte közömbösen kiáltotta:

- Nem értem, kérem! Engem keres a rendőrség?... Miféle ostobaság ez?
- A rendőrség a szálló valamennyi lakóját kéreti, hogy fáradjanak le a hallba.
- Miért?
- A Grand Hotel vesztegzár alá kerül - felelte a hang. Lépések távolodtak, és már a szomszédságból hallatszott a kopogtatás.
- Elvesztünk - mondta pillanatnyi csend után a herceg.
- Ostobaság. És ne kapkodjon állandóan a hátsó zsebéhez.
- Ez a mozdulat megnyugtat. Amíg a pisztoly nálam van, addig...
- Nem akarok ilyen szavakat hallani magától! - kiáltotta erélyesen Maud.
- „Ezt is rögtön a fürdőszobába zárja” - gondolta az ágy alatt a léha ismeretlen.
- Most elsősorban lemegyünk a hallba, és megtudjuk, mi van itt a szállóban...
- De ha ma este nem menekül, akkor vége mindennek!
- Hallgasson, kérem. Láthatatlanban nem ítélnék meg a helyzetet.

A fiatalember hallotta az ajtót csukódni. Megkönnyebbülten sóhajtott. Még néhány másodpercig várt, azután elhatározta, hogy kimászik...

Zörrenés...

Gyorsan visszabújt. Ez mi? Lassan nyílt az ajtó, és lépés csikordult. Talán takarítanak? Nem valószínű. Ez az illető nagyon óvatosan jön be. Ez settenkedik, kérem!

Jó lenne kinézni. De csak lábat lát. Fehér teniszcipőt; kissé piszkos, és pontosan az orrán különös alakú barna folt van. Bizonyára kávé.

A teniszcipő távozik. Az ajtó becsukódik.

Most!

Gyorsan kibújt. Ha a vendégek a hallban vannak, akkor üres a kert. Szétnézett... Az asztalon egy levél. Nicsak! Ezzel settenkedett be a fehér teniszcipő, a furcsa alakú kávéfolttal... Gépirásolt cím:

„Maud Borckman kisasszonynak, I. em. 73-as szoba...”

Nem fontos, gyerünk tovább! Az ablakhoz osont. Azután hátrahőkölt...

Mi van itt, kérem? Hadszintér lett a szálló? A kertben egy utászoztag dolgozott. Drótsövényt állítottak fel. Rövid ideje dolgozhattak, de már állt a tüskés akadály, félkaréjban a kerten túl, és szuronyos örök állnak az akadály külső részén. Gúlába rakott puskák, gőzölgő kondér, táborozó legénység. A szálló környékét megszállta a katonaság.

A szemtelen idegen tanácstalanul állt az ablaknál... azután lehajtott fejjel, szomorúan távozott a fürdőszobába, önkéntes rabságba.

IV

A Bali-csoportozhoz tartozó Kis-Lagonda-sziget három év előtt még ősi ismeretlenségben virult, Jáva délkeleti csücske közelében. Voltaképpen Kund Wolfgang, a híres festőművész idézte elő a szerény kis sziget konjunktúráját azzal, hogy egyik képét a másik után festette Surabajában, és újabban egyre kevesebbet adott el műveiből. Amíg felesége élt, minden másképp volt. A feleség, egy cukoriparos leánya, szép volt, finom és kedves, de rendkívül kancsal. A festő azonban nem a külsőt, nem a bolondos ifjúság múló céljait kereste az élettársban. Művész volt! Más az, amiért egy ilyen ember lelkesül. Elvette a nőt, mert amiről ihletett műalkotásai után álmodozott, azt megtalálta ebben a házasságban: a gazdag apóst.

A kancsal, de finom lelkű hölgy atyja ugyanis Buitenzorg pénzelőkelőségei közé tartozott.

Az atya igen rossz szemmel nézte a művészt eleinte. De végre is beleegyezett a frigybe, miután leánya még rosszabb szemmel nézte a művészt. Annyira rossz szemmel, hogy jobb vőlegényre nem számíthatott.

A gazdag festőt ezután felfedezték a hírlapírók, és híressé kürtölték.

A hitves azonban egy napon örök álmra hunyta kétféle szemét. A hozománynak már ekkor nyoma sem volt, és az atya minden közösséget megtagadott a vővel. Wolfgang olyan nyomorba jutott, hogy egy napon hitelezői elől átúszott a közeli Kis-Lagonda-szigetre, és remete lett.

Rövid, böles elmélkedés után azonban meglepően világias gondolatai támadtak. Nem éppen remetéhez méltóak. Ilyen gondolat volt például, hogy ezen a helyen milyen világhírű fürdőtelepet lehetne létesíteni. A közeli Balit is mennyire felkapták az utóbbi időben.

Beszélni kell a királlyal.

A sziget belsejében ugyanis egy vad bennszülött törzs lakott. A vadak ijedten félrehúzódtak házaikba a félmeztelen, szemüveges európai elől. Itt kereste fel Nalaya királyt, aki a sátra előtt egy teljes komforttal berendezett pocsolyában ült. Civilizált bennszülött volt, mert valamikor egy angol teherhajón mint fűtő dolgozott, ezért tisztelte is a kis csoport vad maláj, akiket egy napon azzal a meglepő hírrel keresett fel, hogy ő a királyuk.

Csak egy bennszülött kérdezte, hogy mire alapítja ezt a feltevést, de annyira megverte az illetőt, hogy a többi készséggel elfogadta a *fait accompli*-t.

Amikor Nalaya király meglátta a szőke, rákvörös festőt közeledni, leereszkedő nyájassággal bőfögött feléje. Wolfgang már tudta, hogy mit kell tennie, ha eredményesen óhajt tárgyalni.

- Ajándékot hoztam neked, malájok fejedelme.

- Nem baj, csak szép legyen - felelte Nalaya király.

Wolfgang átnyújtott a bennszülöttnak egy ultramarinkéket, mert ez kedvenc színe volt, és többet is tartott belőle a készletében. A maláj megnézte.

- Az ajándék szép, de már ettem ilyent. Mit kívánsz, csúf, öreg idegen?

- Ide hallgass, király. A szomszéd Bali-szigetről regényeket írtak, és azóta a bennszülöttek gazdagok. Miért ne utánozhatnád ezt a példát?

- Nem tudok regényeket írni, és a népemnél sem vettem észre ilyesmit.

- A regényt más írja, és te meggazdagodnál... Tudod te, mi az a reklám?

- Még nem ettem.

- Nem enivaló. Elmagyarázom neked, hogy mi a reklám. Az emberek szeretnek örülni. Én festő vagyok.

- Értem. Ez a reklám.

- Nem. A reklám az, ha bebeszéljük előre az embereknek hogy valaminek örülni fognak. Én festek a szigetről, az újságok írnak, és a vállalkozók bedőlnek. Ezt úgy mondják, hogy fürdőhely. A turisták vad fehér törzse, amely a Baedeker nevű istent imád, ellátogat ide. Ezt hívják konjunktúrának. Kis-Lagonda fürdőhely lesz.

Őfelsége gondolkozásba mélyedt.

- A tipp nem rossz - mondta azután, fűtői múltjából hazajáró kifejezéseinek egyikével.

És hozzáfogtak. Wolfgang visszaúszott Jávára, és akcióba lépett.

Néhány tájékozatlan újságíró, nem tudva, hogy a gazdag vó félmeztelen remete lett, elfogadta az új megbízást: hatalmas cikkeket írtak Wolfgang Kis-Lagondán festett képeiről, az egzotikus sziget vad harcosairól, szelíd lányairól és egyéb különösségeiről.

Azután egy uzsorás megépítette az első tejsarnokot, és a többi ment magától. Kis-Lagondát felkapták az Indiába látogató milliomosok. Megépült a Grand Hotel, később a Miami Grill, majd a hatalmas strand. A kis dél-tengeri sziget híre milliós filmek és filléres regények szárnyán terjedt, és sorra épültek a szebbnél szebb villák...

A Grand Hotel a Szigettenger legelőkelőbb és legdrágább szállója volt, egy márvány és selyem álom. Kitűnő személyzet, csodálatosan bútorozott szobák, bár, étterem és jachtkikötő...

Így történt, hogy az egyik lakó bubópestisben megbetegedett. A Grand Hotel vendégeit mégsem lehet karanténba szállítani, tehát elrendelték a vesztégzarat.

Három hétig egy lélek sem hagyhatja el a Grand Hotel.

V

Közvetlenül a vesztegzár előtt ez volt a helyzet a Grand Hotel előcsarnokában:

Armin Vangold terménykereskedő, aki harmincévi munka után, nagy vagyon birtokában elhatározta, hogy végre élni fog, és Julia nevű feleségével Kis-Lagondába érkezett: az asszonytól búcsúzott a szálló kapujában. Vangoldné Julia ötvenkét éves volt, nyolcvanhét kiló, szigorú, derék, nagy tokájú hölgy. A városba megy bevásárlásokat eszközölni, és Vangold az üzleteire való hivatkozással nem kíséri el. Vangold üzletei nem fájtak ezen a napon, sőt ellenkezőleg. Vangold szeretett volna kissé „élni” ebben a tündérpalotában, járkalni, olvasni, egy pohár sört inni és hát... esetleg... beszélgetni, egy kedves hölgygel... Hiszen nincs abban semmi. Ő szereti a feleségét, de néha jó lenne egy kicsit azt tenni, amihez éppen kedve van... Istenem, ha egy hétig egyedül süroghetne itt. Este... benézne a bárba! Juliának még csak említeni is istenkísértés lenne... Nézte a távolodó, jól megtermett hitvest... Derék asszony, nagyon szereti; de hát a víz nélkül sem élhet az ember, azért mégiscsak jó olykor egy pohár konyak.

Ott van Lindner, a kövér baritonista. Világhírű hangjából ma már csak a fele van meg: a világhír. Éppen lejön az emeletről. Megkérdezi a portást, hogy járt-e már itt a déli posta?... Még nem. Bruns, egy széles vállú, tömpe orrú, komor ember, a lépcsőn áll zsebre dugott kézzel, és szivarozik. Furcsa, időnként visszatérő vendég.

Az egyik nagy fotelben üldögél Signora Relli, a hatalmas termetű, de gyönyörű alakú, szicíliai özvegy, akinek kissé férfias hangja, markáns, de érdekes arca a hotel állandó középpontja; cigarettára gyújt, és egy boytól a *Corriere della Sera*-t kéri, Dickman, a „Batávia” sorhajó nyugalmazott kapitánya Hillerrel, egy bostoni tejkremgyárossal csevegett, és a bejáratnál egy kissé molett szőke nő bőröndjeit rakták le. A portásnak azt mondta, hogy Hould kapitányné Sidneyből. A nő szép, de néhány ránc van a szeme sarkában és a nyakán is, a krém és púder dacára, ha oldalt fordul, egy hosszú ín feszül meg. A hall sarkában nagyon jól öltözött, ápolatlan fehér bőrű, érdekes, szép arcú fiatalember állt. Erich Kramartz. Bólintott a nő felé. Mrs. Hould visszaköszönt, és megindult a lifthez.

Most jön Ranke doktor, aki egy beteg vendéget vizsgált.

- Hol telefonálhatok?

- Jobbra vannak a fülkék - felelte a portás.

Az orvos elsiet. Erich von Kramartz lassan a lift felé indul, amely az imént vitte fel Mrs. Houldot, az új vendéget. Ezután a terménykereskedő (Vangold úr) a portáshoz lép, és látszólag közömbösen így szól:

- Ki az a szőke hölgy, aki most bement az étterembe? Feltűnően hasonlít... egy rokonomra...

A portás szomorúan néz rá:

- Az, kérem? Villiersné önmagysága. A férje főszerkesztő Szingapúrban.

Vangold úr lassú léptekkel utána ballag... Csak úgy... mint aki nézelődik...

Most egy hittérítő siet ki az étteremből. Társas autóbusszon érkezett. Csak étkezik, és már megy tovább, a világi bűnöknek e csillogó poklából. A legszigorúbb missziós rend fekete színű, bársonygalléros kabátjában van. Nagy, sötét kőgombok fityegnek a gomblyukakból.

Ez a ruha azt jelenti, hogy viselője éveket töltött a leprások között egy szigeten, mint önkéntes ápoló.

A szicíliai özvegy lassú, álmatag járással odajött. Egy fejjel magasabb a misszionáriusnál. Rámosolygott, hogy valamennyi foga elővillant.

- Bocsánat, uram, nem hívják önt Cressonnak?

- Nem.

- Érdekes. Emlékeztetett egy úrra, aki nemrégien elhunyt. Azt hittem, rokona... Bocsánat...

És otthagya.

Ebben a pillanatban borzalmas szirénázással nyolc-tíz autó vágatott a szálló elé. Katonák és rendőrök ugráltak le serényen.

A bejárat előtt, de az utcán, egy bennszülött maláj táncárcokat, mindenféle díszholmit és levelezőlapot árul. Hacker, egy kikötőmunkás, állás nélkül ácsorog és bámészkodik. Arra jön Miss Lidia is, akit reggel kiutasítottak a hatóságok, miután idáig azzal az indoklással tartózkodott a szigeten, hogy visszavár egy hajóstisztet, aki két év előtt néhány percre távozott, és Walter, a helybeli fotográfus segédje, aki világi embernek képzei magát, mert szipkából szívja a cigarettát és lovaglópalcát hord.

...Az autóról leugró katonák mindenkit beszorítanak a szálló halljába, még az ősz szakállas Krogen újságost is, akinek a nyakán egy drótkeretben illusztrált lapok függnek, és ő közben egy kis zenélődobozt nyekerget, abban a hitben, hogy ettől több lapot árusít.

A hallban csodálkozva, aránylag higgadtan fogadják az eseményeket, de amikor egy hivatalos személyiség azt kiáltja, hogy „mindenki őrizze meg nyugalmát, nincs semmi baj!” - nyomban kitör a pánik.

A hall minden kijáratát megszállják a rendőrök, és a kapitány harsányan utasít egy detektívet.

- Intézkedjék, hogy valamennyi lakó megjelenjen az előcsarnokban... Vesztegzár alá kerül a szálló.

Most jön az igazgató.

- Wolfgang vagyok. Én telefonáltam a rendőrségre, amikor az orvos megállapította a fertőző betegséget.

- Az egészségügyi tanácsos úrnak szíveskedjék jelentést tenni, ajánlom, hogy írásban. Milyen ragály lépett fel?

- Bubópestis.

...Közben mégiscsak odajött néhány vendég. Ezek a „bubópestis” szóra rémülten hátráltak.

- Csak egy beteg? - kérdezte a kapitány.

- Pillanatnyilag.

Megérkezett az egészségügyi tanácsos. Igen kövér volt. Egyik fülétől a másikig tokája képződött, és asztmatikusan szuszogott állandóan. Elsősorban megkérdezte a reszkető térdű portást, hogy mi van ebédre, és kérte, hogy neki a *reistafel*-hez ne adjanak currysószt, mert ha látja, akkor képtelen ellenállni, viszont a gyomrának nem tesz jót. Régi csel volt Markheit tanácsos úr részéről, vesztegzár esetén néhány gyors, prózai magánintézkedéssel lehűteni a hisztérikus hangulatot. Egy hajón, amely nyolc kolerabeteggel és felőrült utasokkal futott be, sárga zászló alatt, a tanácsos elsősorban tüvé tett mindent sósborszeszért, és keservesen

panaszkodott a rettegéstől félholt utasoknak, hogy gyomorrontást kapott, és ilyenkor napokig viszket a bőre.

- Szóval, mi van? - fordult Wolfgang igazgató felé Markheit.

- Tegnap délelőtt tizenegy órakor egy lakóhoz orvost hívtak. Ma délelőtt megállapítást nyert, hogy az illetőnek bubópestise van. Azt hiszem, helyesen jártam el, amikor nem tettem intézkedéseket, mert a fertőzöttgyanús vendégek távozását csak karhatalommal lehet megakadályozni. A két szomszédos szobát lezártam, és egy szobaasszonyt hagytam a beteg mellett. Ezt a nőt majd szintén elkülönítjük, mert az illető nem tudta még, hogy miről van szó, és egy percre felment a szobájába. Azt állítja, hogy keményen nem tud ülni, mivel isiászban szenved.

...A vendégek pokoli zsvajjal gyűltek össze, többen vadul követelték, hogy hívjanak orvost, mert pestistüneteket észlelnek magukon. Ezeket a kapitány megnyugtatta, hogy majd ha túl lesznek a formáságokon, mindent el fognak követni a megmentésükre.

Villiersné elájult, és most ott lógott Dickman kapitány karján, aki nem tudta, hogy mit tegyen vele.

Az ősz újságos úgy érezte, hogy túlvannak az ügy hivatalos részén, jöhet az üzlet, és verklizni kezdett.

Egy rendőr igen közvetlen formában óva intette...

A liftes sírógörcsöt kapott, és az emeletről hiába csengettek. Raverdan márki porokat vett be, és Dickman kapitány egy díszműúrus üvegszekrénye mögött a szőnyegre helyezte Villiersnét. Ezalatt Walter, a fotográfus segédje, hangosan intézkedett, az embereket felszólította, hogy menjenek hátrább, és kisebb csoportképekre osztotta őket.

- Hölgyeim és uraim - kezdte a kapitány.

- Halljuk, halljuk - biztatta a fotográfus.

- A hatóságok vesztegzárat rendeltek el. Három hétig senki sem távozhat a Grand Hotelből. Aki az egészségügyi óvintézkedést kijátssza, azt öt évtől életfogytiglanig terjedhető büntetéssel sújtja a törvény. Önöket voltaképpen Santa Annunziata szigetére kellene szállítani, a karantén-állomásra. Azonban a Grand Hotel előkelő idegenforgalmát ettől megkíméltük, és kivételes intézkedés alapján a helyszínen foganatosítjuk a vesztegzárat. Három hétig a rendőrség, az egészségügyi szolgálat és a helyőrség egy osztaga gondoskodik a rendről és az Önök biztonságáról. A hatóságok számítanak a vendégek segítségére és megértésére. Reméljük, hogy a betegséget a házon belül sikerül izolálni, és nem lesz több áldozat...

Most következett a vendégek rohama.

Valamennyien kivételes elbánást követeltek. Az egyiknek, ha nem utazhat nyomban, több ezer font vesztesége lesz, amiért perelni fogja az államot, a másik diplomáciai ügyre hivatkozott, a harmadik unokahúga esküvőjére és így tovább.

- Sajnálom! - kiáltotta a kapitány - a gyarmat egészségügyi intézkedéseit egy uralkodó sem szegheti meg. Itt százezrek pusztulását jelentheti a legkisebb engedmény... A tulajdonos köteles mindenkit elhelyezni, és akinek nincs erre megfelelő tartaléka, az mint az állam vendége tartózkodik itt, természetesen szerényebb körülmények között.

- Nem vagyok köteles szerényebb körülmények között itt tartózkodni - mondta Hacker, az állás nélküli kikötőmunkás. Az őrmester őt is megnyugtatta néhány keresetlen szóval.

A legizgatottabb azonban Vangold szállítmányozó volt. Kétségbeesetten fordult a kapitányhoz.

- Kérem, a feleségem a városba ment az imént...

- Ide nem térhet vissza. Kordon van.

- No de... - idegeskedett Vangold. - Esetleg egy kivételesen erélyes hölgy átjöhet azon a kordonon.

- Teljesen lehetetlen.

Ez szemmel láthatóan megnyugtatta a szállítmányozót. A többiek is, kissé fáradtan, beletörődve a helyzetbe, elhallgattak.

És ekkor Wolfgang harsányan így szólt:

- Azon leszünk, hogy a vesztegzár izgalmas, de szép trópusi élménye legyen a Grand Hotel vendégeinek...

VI

Amikor Maud visszatért a szobába, első pillanatban azt hitte, hogy a pizsamás idegen már kiment. Annál szomorúbb lett, amikor az ablakfüggöny mögül előbukkant a szemtelen idegen vidám arca, és azt kérdezte:

- Hogy van?

A folyosón ismét léptek és hangok zaja hallatszott.

- Miért nem hagyta el a szobát, amikor mindenki a hallba ment?

- Nem mertem az ön utasítása nélkül semmit sem tenni.

- Ostobaság!

- Különbösen sem volt mindenki a hallban.

- Hogy érti ezt?

- Például az az illető sem lehetett ott, aki ezt a levelet hozta önnek... - És az asztalra mutatott, ahol a boríték feküdt.

A leány meghökkent.

- Itt járt valaki, amíg távol voltam?

- De mennyire...

Maud feltépte a levelet, azután elolvasta. Utána a hamutálcába dobta, és meggyújtotta a szélét. Figyelmesen nézte, amíg a papír lassan elégett.

- Remélem, nem rossz hír? - kérdezte derűsen csevegve az idegen.

- Maga akaratlanul is tanúja volt egy beszélgetésnek, amelyből, minden igyekezetem dacára, néhány szót hallott...

- Biztosíthatom, hogy annyi, mintha...

- Hallgasson, kérem!... Nem tudom, milyen ember, de az az érzésem, hogy jószívű. Bizonyára súlyos helyzetből menekült meg a segítségemmel. Viszonozza ezt azzal, hogy nem érdeklődik utánam, ha elment innen...

- Ezzel most ne legyen gondja - nyugtatta meg a fiatalember -, hiszen a vesztegzár néhány hétig tart, és addig megbeszélhetjük.

- Ugyan! Csak nem képzelem, hogy itt marad a vesztegzár idejére?

- Hová menjek?

- Mit tudom én?... Ha nincs oka arra, hogy bujkáljon, akkor nyitasson szobát.

- Van okom bujkálni, mert az apám azt akarja, hogy nősüljek. Át akartam evezni Bali szigetére, ahol egy barátom lakik a tengerparton, és adott volna ruhát.

- Hol hagyta a ruháját?

- Az apám bezárta, hogy ne szökhessen meg. Reggel lett volna az esküvőm, és akkor ideadta volna a frakkomat. Én azonban éjjel kimásztam az ablakon, pizsamában nekivágtam Balinak. A vihar visszadobott a szálló strandjára, és bemásztam ide. Azóta elnyomatás alatt állok.

Maud kissé felderült a bolondos történeten, és barátságosabban felelt:

- Ez mind igen szomorú vagy komikus; ahogy vesszük, de nyugodjon bele: a vesztegzár arra kényszeríti, hogy feladja a harcot. Nem bujkálhat hetekig pizsamában.

- De mit mondok a szállósnak, ha megkérdezi: hogy kerültem ide ilyen könnyű viseletben.

- Hazudjon valami gáláns kalandot, vagy amit akar...

- Hát jó. Megyek. Köszönöm a szívtelen vendéglátást... Mert enni nem adott. Ezt leszögezem.

Egy másodpercig hallgattak. A férfi a hamutálcán elhamvadt levelet nézte.

- Szeretném, ha bízna bennem - mondta azután. - Az az érzésem, hogy szörnyű csávában van és a hegyes orrú lakkcipő, akivel beszélgetett, nem valami elszánt segítőtárs.

Maud szomorú habozással nézett maga elé.

- Nem - mondta szomorúan Maud. - Sajnos, nem segíthet rajtam...

- És mi lesz, ha letartóztatják?

- Tessék?! Honnan... veszi?...

- Nem akarok blöffölni. Hallottam, hogy este menekülni akart. Valószínű tehát, hogy üldözik. Mivel a vesztegzár miatt kénytelen maradni, könnyen lehet, hogy utolériék...

- De miért gondolja, hogy a rendőrség üldöz?

- Ez világos, mert...

Kopogtak.

- Ki az?

- A rendőrség...

VII

A pizsamás idegen zajtalanul és gyorsan eltűnt az ágy alatt.

- Tessék! - kiáltotta Maud vidám hangon.

„Barátom! - gondolta hüledezve a pizsamás. Ez aztán a nő! Példátlan hidegvér.”

Kerek orrú gyári cipő jelent meg az ágy két lábának látóterében.

- Bocsánat, Elder főfelügyelő.

- Maud Borckman. Parancsoljon. - A két apró, csatos trottórcipő megmozdult.

- Köszönöm - felelte a kerek orrú gyári cipő. - Kérem, a hallban folyik a lakók kihallgatása, de hogy meggyorsítsuk az eljárást, én is elvégzek néhány fontosabb kihallgatást.

- Miért szükséges a vesztegzárhoz kihallgatásokat végezni?

Az egyik csatos trottórcipő eltűnt. Úgy látszik, Maud keresztbe tette egymáson a lábait.

- Ugyan! - felelte a kerek orrú, rekedtes gyári cipő. - Szó sincs a vesztegzárral kapcsolatban semmiről. Hát nem tudja, Borckman kisasszony, hogy egy szobával arrább, a 71-esben gyilkosság történt, mialatt a vendégek a hallba siettek?

...Visszakerült a másik trottór... Meglepetésében tette le a lábát.

- Mi?... Kicsoda az áldozat?

- Ranke doktor...

- Hogyan?... Az egész olyan... különös... Ne haragudjon, hogy én kérdezem önt...

- Meg tudom érteni, Borckman kisasszony. Ranke doktort valaki leszúrta... A 70-es üres. Ez a 72-es, ahol ön lakik, a másik szomszédos szoba. Nincs több szoba a fordulóban... Itt valami papír égett el...

- Levelet kaptam, amelyben egy kellemetlen ügyben írtak, és így semmisítettem meg.

„Micsoda hidegvér... Istenem! Micsoda hidegvér...!” - gondolta a pizsamás.

- Van csőposta a hotelben? - kérdezte a főfelügyelő.

- Nem tudom. Postán jött a levél.

- Érdekes... A mai postát megelőzte a vesztegzár...

Hosszú szünet.

- Akkor nem értem - felelte Maud kedvesen -, itt feküdt az asztalomon. Lehet, hogy a tegnapi postával érkezett.

- Az lehet. Ha szabad néhány formáságot. Neve?

- Maud Borckman.

- Született?

- 1919-ben...

- Hol?

Szünet...

- ...Acsinszkban... Oroszország...

- Szibériában van, nem?

- Igen.

- Hol van az állandó tartózkodási helye?

- Surabayában. Az állami vegyészeti intézetben dolgozom. Decker professzor asszisztense vagyok...

- Igen? Nagy tisztelője vagyok a zseniális professzornak. Szabadságát tölti itt a kisasszony?

Szünet.

- Nem. Otthagytam az állásom.

Van der Gullen Félix, a szemtelen idegen, igen keserű szájjal hasalt az ágy alatt. Itt baj van. Itt nagy, nagy baj van ezzel a remek, szép nővel. Most már faktum, hogy hazudik. Kérem, bárhogy is nézzük: itt nagy baj van.

A gömbölyű orrú gyári rekedtes azonban sokkal jóhiszeműbbnek látszott. Szinte észre sem vette a csatos trottőr zavarát.

- No hiszen - mondta megnyugtatóan -, ezek csak formai kérdések, ha kellemetlen, akkor ne válaszoljon, kisasszony, a mi szempontunkból csak egy kérdés bír fontossággal. Ugyanis kétségtelen, hogy a gyilkosság azalatt történt, amíg a vesztegzár rendelkezéseit felolvasták. Előzőleg még látták a doktort, és körülbelül tizenöt percre rá már halott volt. Itt tehát csak az a fontos, hogy megállapítsuk a szálló lakóiról: hol voltak a kritikus tizenöt perc alatt?

Csend. Az egyik trottőr ismét eltűnt. Maud tehát visszanyerte a nyugalmát.

- Értem - mondta kellemes, csengő hangján, egykedvűen, szinte derűsen.

- Hiszen egyszerű eljárás. Tehát szíveskedjék megmondani, kisasszony: hol volt ön a vesztegzár kihirdetése alatt?

- Itt. A szobában.

A pizsamás ember az ágy alatt megdermedt. Mi ez?

- Ez hát rendben volna. A detektív természetesen itt is kopogott, és felkérte, hogy jöjjön a hallba?

- Így történt.

- Volt valami oka rá, hogy mégis itt maradjon?

- Semmi különös okom nem volt. Láttam az ablakból a drótakadállyal érkező katonákat, tizenöt éve élek Indiában, tudtam, hogy miről van szó, és... nem sietek hivatalos eljárásoknál asszisztálni.

- Aha! Értem! Így már világos! - helyeselt a főfelügyelő. - Egy előkelő szálló vendégei nem törődnek a formaságokkal.

- Sajnos az ember nem sejti előre, hogy utóbb fontossága lehet a megjelenésének.

- Természetesen, természetesen - helyeselt a felügyelő egy készséges fodrászsegéd módján. - Én azonban, hála istennek, nagy gyakorlattal bírok, és tudom, hogy egy váratlan vesztegzár gyakran tragikus meglepetést hozhat. Az első pillanatok hangulatát nemegyszer felhasználták már bűnözők szállodai tolvajok, ezért mindig összeírom gyorsan, hogy kik voltak jelen a vesztegzár kihirdetésénél.

- Igen? Ez nagyon ügyes.

- Köszönöm az elismerést. Ha megengedi, még egy kérdést teszek fel. Formaság, de megkönnyíti a helyzetünket. Volt önnél véletlenül látogató, amikor a detektív kopogtatott? Az alibi mindig egyszerűbb számunkra, ha tanú van rá.

Szünet, de egész rövid. Gyufa sercen.

- Nem. Senki sem volt nálam.

- Aha! Ezt jó, hogy tudom... Ostoba az ilyen személyzet. Egy liftes fiú azt mondja, hogy Sergius herceget látta a fordulóban, és mintha az ön szobájából jött volna... Természetesen ostobaság, ezek a boyok fecsegnek a vakvilágba, fontoskodásból...

- A herceg valóban itt járt nálam. Vagy tíz perccel a vesztegzár előtt. De amikor a boy kopogott, akkor már nem volt itt. Azt mondta, átmegy Vangold terménykereskedőhöz, akivel ismerik egymást és lehet, hogy a kereskedő már lement. Bizonyára onnan jött ki a herceg. A harmadik szoba a fordulóban, a 70-es Vangoldé.

- Igen, tudom. A boy mondta, hogy onnan is jöhetett a herceg, de ezt nem hittem. Azonban, ha nem öntől jött ki, akkor hinnem kell.

- Csak a 70-esből jöhetett ki, Vangoldtól.

- Érdekes. Ugyanis ott történt a gyilkosság.

VIII

Hosszú, dermedt szünet. Az ágy alatt egy úr úgy érzi, mintha torkon ragadták volna.

- De hiszen... - hallatszott a nő hangja - azt mondta, hogy... a 71-esben ölték meg Ranke doktort...

- Ezt mondtam volna?... Tévedtem. A 70-esben történt, Vangold úr szobájában. Az ön szobája a 72-es számú, és a 71-esben nem lakik senki.

Ez csúf csapda volt, az bizonyos. Most már kínos hangulat súlyosodott a szobára.

Szék reccsen...

- Hát... - mondja nyájasan a gömbölyű orrú gyári cipő -, azt hiszem, ezzel befejeztük a formaságot. Jó, ha ilyesmin túlesik az ember... Bocsánat, ha háborgattam...

- Kérem... - szék reccsen. - Megjegyzem, hogy én nem láttam a herceget, miután távozott tőlem... Csak feltételeztem, hogy Vangoldtól...

- Ez természetes. Nem is veszem jegyzőkönyvbe... Egy ilyen finom, előkelő úr neve a legtávolabbi kapcsolatba sem kerülhet az ügyel.

- Nekem is ez a nézetem.

- Örülök, hogy a véleményünk egyezik. Nagy tisztelője vagyok a hercegnek, és Shilling Lord, Tonga-sziget kormányzója akinek néhány ügyben szolgálatára lehettem, megígérte reggel, hogy ebédnél bemutat a hercegnek. Sajnos, közbejött a vesztegzár.

- Hát... ön nem a vesztegzár kirendeltségével érkezett?

- Szó sincs róla. Egy másik ügyben nyomoztam, és én is itt ragadtam a vesztegzár miatt.

- Valami... más bűnügy is... előfordult a szállóban?

- Nem a szállóban. Csak a lábnyomai vezettek a szállóig a szigetvilág legelvetemedettebb gonosztevőjének. „Jáva Réme”-nek hívják az alvilágban. Gyilkol, rabol kegyetlenül. És megtévesztően kellemes külsejű ember. A szálló kertjében tűnt el. Ha tudnám, hogy valóban itt van valahol, nem főne a fejem a gyilkos miatt... Különösképpen egy ilyen fehér csontgombot találtam a meggyilkolt Ranke doktor mellett. Élénken emlékeztet egy hálóruga gombjára... Nem?

- Fehér csontgombot nem varnak férfiruhára...

- Utcai ruhára nem. De pizsamára lehetséges, és az illető pizsamában szökött meg előlem, de lehet, hogy másfelé menekült. Túlágosan szerencsés véletlen volna, ha a vesztegzár a kezemre játszaná.

A gömbölyű orrú cipő bokában összeért, mintha meghajolna a gazdája...

Ajtónyikorgás...

- Nagyon örültem... - mondja Maud.

- Ha valami közlendője van, kisasszony, bennem megbízhat. Nem vagyok szívtelen kopó...

Az ajtó becsukódott. Mire Maud visszafordult, a pizsamás ember már ott ült a karosszékekben és dohányzott.

IX

Maud szótlanul, komolyan nézte.

- Tessék? - mondta a fiatalember, és miután nem kapott választ, elismerően mondta: - Ez aztán alaposan megadta nekem... Mit szól ezek után hozzám, mint Jáva Réméhez?

Maud csendesen, minden szemrehányás nélkül ezt kérdezte:

- Maga ölte meg Ranke doktort?

- Megenged előbb egy kérdést?

- Tessék - felelte a leány.

- Maga ölte meg Ranke doktort?

- Figyelmeztetem, hogy az én türelmemnek is van határa. Most már sokkal több forog kockán, semhogy a csúf látszat elkerüléséért megvédjem magát.

- Igaza van. Most ellenszolgáltatás fejében véd meg. Mert én tudom, hogy amikor a detektív kopogott és jelentette, hogy vesztegzárat rendeltek el, maga *nem volt* egyedül. Tudom, hogy *nem volt* a szobájában, amikor a gyilkosság történt, és azt is tudom, hogy Sergius herceg *nem távozott* a detektív érkezése előtt. Hol volt ön a távozásától számított tizenöt percig? Mert a hallban nem volt, a szobájában nem volt. Ugyanez áll a hercegre is.

- Útban voltam a hall felé, de visszafordultam...

- Úgy... Akkor miért nem mondta meg ezt a detektívnek?

A nő kirobbant:

- Hogy merészel nekem *maga* kérdéseket feltenni?! Akit egy főfelügyelő a földrész legnagyobb gazemberének nevez, aki hálórúhában menekült a kötél elől...

- Szívesebben szöktem volna *repülőgépen Szingapúrba!*

Talált. Maud elsápadt és hallgatott. A fiatalember felállt.

- Kérem... - szólalt meg szelíden - kössünk békét, vagy ha tetszik, szövetséget...

- Magával? Lehet, hogy szerencsétlen körülményeim miatt nem adhatom rendőrkézre, de gazemberrel nem szövetkezem... Téved, ha azt hiszi, hogy én olyan magafajtajú vagyok...

- Hát akkor állapodjunk meg. Mindketten hallgatunk arról, amit a másikról megtudtunk.

- Maga ölte meg?... - kérdezte suttogva, rémülten a leány - feleljen... én úgysem... fogom... elárulni...

A fiú rövid ideig gondokozott. Maud közelebb lépett hozzá, és kimeredt szemmel nézte a csíkos, selyem hálókabátot.

A fiú önkéntelenül követte a tekintetét.

Egy fehér csontgomb hiányzott a pizsamakabátjáról.

X

- Szóval... maga tette?... Kérem... ha Istent ismert valaha... mondja meg... könnyölgök.

Nézte a leányt. Azután lassan bólintott:

- Én tettem...

Maud megkönnyebbülten sóhajtott.

- És... miért?

- Felismert... Batáviában egyszer betörtem valahová, ahol Ranke doktor is vendégségben volt. Elfogtak. A tárgyaláson ismét találkoztunk, jól megjegyezhetett. Ahogy kiléptem innen, szembejött. Tört mindig hordok magamnál... egy dőfés, azután vége lett.

Maud irtózva nézte a kedves arcú, nyájas tekintetű embert... Ocsmány gyilkos! Úgy meséli el a gázságot, mintha csak tréfa lenne. Maga sem tudta, miért fáj ez annyira. Hiszen örülnie kellene, hogy nem Sergius volt...

- Gyilkolt?... Hidegvérrel embert ölt?

A fiatalember fölényesen vállat vont.

- Eggyel több vagy kevesebb... oly mindegy.

- Menjen... kérem... Azonnal menjen...

Kissé alkonyodott. A kert tömve volt vendégekkel. Már megszokták a vesztegzárat, már tréfálgostak a drótsövénnyel külső vonalán táborozó katonákkal... Csak egy hipochonder különítmény, élükön Villiersnével (akinek a férje Szingapúrban szerkesztő), ájudozott a szobájában, és valamennyien keresték magukon a bubópestis nyomait. A boy félóránként drámai, de hivatalos hangon jelentette Markheitnek, hogy valamelyik vendégnek a percei meg vannak számlálva.

Az idény vége volt, alkony felé már dúsan hömpölygött a ködös, párás levegő a tenger felől, és zsiros fényel ülte meg a pálmák levelét, színes hibiszkuszok és orchideák tágult kelyheit... Az északnyugati monszun előhírnökei rossz szagú, forró légáramlással hordták a part menti fák rothadó gyökereinek bűzét...

Most még csak a súlyos, bágyasztó alkonyi dagályidőben érezni a trópusi paradicsom átalakulását pokollá a betörő monszun fúvására. Egpár nap, esetleg csak néhány óra még mindössze, mert itt átmenet nélkül változik az évszak, és ilyen gutaütött időjárás lesz erre nap mint nap. A tengerbe süllyedő nap búcsúzó visszfényei árnyékba burkolják a szobát, ahol két csapdába került ember áll némán, egymással szemben.

- Azt hiszem, az időpont megfelel - mondja a pizsamás. A szobamosdó pereméről levesz egy szappant és törülközőt. - Nézzen ki, kérem, hogy tiszta-e a levegő.

Maud kinyitja kissé az ajtót.

- Most - súgja gyorsan.

- Bocsássa meg, hogy találkoztunk - mondja a fiatalember, kilép a szobából, és egy szállóvendég öntudatos lépteivel elindul a folyosón.

...Maud háttal a csukott ajtónak dől, és lehunyja a szemét.

„Istenem”... - Ez az első gondolata.

Azután elővesz a ruhája kivágásából egy csipketerítőt, amelyen minden szobában az asztalkán van, szétbugyolálja, és kihullik belőle egy kis fémnyelű, véres tőr...

XI

Félix, karján a törülközővel, kezében szappantartóval sietett a folyosón. A személyzetet a kezdődő holtsezonra való tekintettel felére csökkentették. Most aggasztóan kevésnek bizonyult a létszám, miután a hivatalos közegeken kívül az étteremben, a büfében és a hallban sok olyan vendég tartózkodott, aki nem volt lakó, és ezeket is el kellett helyezni. Idény közben a csodás Grand Hotelben hemzseg a boy meg a szobalány. De ha jön a legpontosabb vendég: a monszun, akkor bizony leapad a személyzet, és egészen elmarad a főúri vendégsereg.

Külön szerencsétlenség a hotelnek az az autocaron érkezett turistacsoport, amely ebédre jött, és este már visszatértek volna Surabayába. Közöttük Rev. Paul Sorgette, a hatalmas ősz jezsuita hittérítő, Culson baronet és Jenkins cukorbáró, a regattabajnok...

Wolfgang igazgatóra soron kívüli hatalmas jövedelem vár, mert a Grand Hotel vendégei nem fogják igénybe venni az állami kosztot és a vesztegár idejére kijáró, olcsó kis szobákat, hanem további három hétig főúri bőkezűséggel élnek majd itt. Mesés jövedelem.

Viszont Félix, „Jáva Réme”, aki öntudatosan siet pizsamában, kezében szappannal, anélkül, hogy csak sejtené is, hová, igen örül a személyzet híján kihalt szállófolyosónak. Nagy veszély nincs, sok az új lakó; ugyan ki gyanakodna a szappannal igyekvő, pizsamás emberre?

Egy néger gyerek, aranyozott sapkában, éppen szembejön. Kissé csodálkozik. Ez a liftes. Ez esetleg emlékszik rá, hogy kit hozott fel az emeletre.

Megáll.

- Halló! Hány óra? - kiáltja rá, és meglegyinti viccesen a törülközővel.

- Hat óra múlt, *mynheer*.

- *Thank you!* - És füttyörészve elsiet. Egy „mosdó” felírású helyiségbe gyorsan bemegy.

...Az ördögbe is, valamit csak tenni kell, mert részint éhen pusztul, részint ha soká kell ilyen fölényesen futkosni a törülközővel, akkor meghal, mint végkimerült maratoni futó.

Zúg a lift.

Ahá! Az a pokoli kölyök lemegy végre a fészkes földszintre. Kilép... Lassan körülnéz... Csak ruha kellene. De hogyan szerezzen? Közvetlen előtte nyílik egy ajtó...

Azonnal friss, öntudatos sietésbe kezd, csapkod a törülközővel, és be a fordulóba. Fel az emeletre, és lihegve megáll.

A boy jön szembe, az átkozott néger. Most itt vesztegel a lift. Nagyon csodálkozik.

Félix rohan. Hát ez nem megy. Már remeg a térde. Körülmegy a folyosón, és újabb mosdónál van ismét. Be!

Zárva van. Na, most mit?

Nyílik az ajtó, szemben vele, már éppen megindulna céltudatosan, mikor látja, hogy egy kéz két nagy cipőt tesz ki. Aztán becsukja az ajtót...

A cipő felett egy fogason néhány ruhadarab függ rendetlenül.

Lesz, ami lesz!... Ez az ember reggelig alszik... Addig minek neki itt a ruha? Elviszi! Így lemehet a hallba, és enni fog! Enni!

Azután visszahozza a ruhát. 166-os szoba. Csak ezt kell jól megjegyezni. Gyerünk! Nincs más megoldás.

Lekapta a ruhát, és sietett! Mögötte felbúgott a lift. Gyerünk, mert jön az a ronda kölyök!... Egy homályos fordulónál vaslépcső tűnt eléje, keskeny falnyílásból indultak a tekervényes fokok. Egy tábla függött le a mennyezetről:

Nem a t. vendégek számára

Nahát, ez neki való. Ő nem t. vendég. Felsietett néhány fokot, és leült, ölében a ruhával, és nagyot fűjt.

- Héj, Mártiin! - kiabálta valahonnan a mélyből egy ellenszenvesen éles, nyújtott, női hang.

- Na! - kiáltotta bosszúsan a fiatalember. - Mi van?!

- Te vagy az?

- Én hát.

Az illető megnyugodott. Valamivel csörömpölt a mélyben. A földszinten vagy a pincében.

Ki az a Martin, akivel összetévesztik?!

Most aztán öltözni! Szédelt az éhségtől. Gyorsan lerúgta a papucsot.

- Mártiin!!

Nem hagyja abba.

- Na!!

- Itt vagy még?

- Már nem! De minden pillanatban visszajöhetek! - felelte dühösen.

- Viccelsz csak teee!

Hogy cifrázza. Nem adott választ. Gyorsan levette a papucsot, és öltözni kezdett.

- Te Mártiin!...

Az ördög vinné azt a Martint.

- Mi van?

- Ha lejössz, hoozd le a főkulcsot. Nem mehetek máár értee. A szobámban maradt.

Hogy üvölt a dög!

- Jó, majd lehozom... Más nem kell?

- Hozhatsz füstölt hálát... Dobd le az egész mindent, mosókonyháába... De nagyon vigyázz! Ha hozzák lepedőő feel, rakd a lépcsőre, az új moosni valóó.

Rajta volt a nadrág. Kissé bő. Régimódi emberek hordanak ilyen. A kabát a térdét verdeste. Szalonkabát! Ritkaság a trópusokon. A pizsamáját összehajtva letette a lépcsőre. Erre úgysen járnak.

- Máártiin... Máártiin...

Felveri a szállót a pimasz!

- Mi van már megint!?

- Nagyon vigyázz!! Meer nem szabad meeglátni, ha ledobsz mosókonyhábaa!!

- Jó! Majd vigyázok!

- És holnaap is várllak Máártiin!...

- Kellemes lesz!

A fene ezt a Martint meg a nőjét. Szédelt az éhségtől. Lassan lement a négy lépcsőn a folyosóig.

- Máártiin!

Fulladj meg! Állva maradt, és nem felelt.

- Te nem hálsz Máártiin? Jó lenne, há ledobnál...

„De milyen jó lenne, ha ledobnálak” - gondolta.

- Há ledobnáál, Máártiin, egy korallgyőőngy... Ott lóg a tüükör mellett... de ne dönts fel a váázát...

Csend. Ajtócsapás lenről. Elment ez a sátán... Óvatosan kinézett. Gyorsan visszakarta a fejét. A néger kölyök ott állt a lift mellett, egy szalmaszálat rágott, és apródonként kiköpte...

Végre is a csigalépcsőn lemehet. A kiabáló nő egészen a mélyben volt, és most már ott sincs.

Nagyon lassan elindult a vaslépcsőn. A második emeletre ért. Lenézett. Mélyen, a sötétben, a földszinti folyosónál lejjebb, kerek fény hullott a földre... Innen jöhetett a hang.

Az arcát kéne elváltoztatni... Milyen könnyű ez regényekben, és mennyire lehetetlen az életben... Az első emeletnél hangokat hallott. Megállt. Valami csörög, ahogy jönnek. Kard?... Aha. Ez a kapitány...

- A kihallgatás eredménye negatív. Mindenkinek van alibije. Akik pedig a szobájukban voltak, azok gyanún felül állnak.

A rendőrtisztek mögött állt Elder főfelügyelő.

- Szerintem mindenki gyanús, amíg nincs alibije - szólt közbe.

A kapitány kissé hűvösen fordult feléje.

- Nem szeretném, Elder, ha ezzel az üggyel foglalkozna. A Grand Hotelben különlegesen kell eljárni. Egy tapintatlanság vagy botrány beláthatatlan következményekkel járhat...

- A világért sem avatkozom a dolgukba. Felesleges is, ha a kapitány úr csoportja nyomoz. Inkább azt hiszem, én szorulok majd a segítségükre...

Kissé gyanakodva nézték. Elder főfelügyelő, fiatal kora ellenére, regényes népszerűsége tett szert a gyarmaton. A kapitány szerint csak szerencsével és modoroskodással. Magas rangú rendőrtisztviselők mellőzésével, kényes politikai ügyeket, nagy bűneseteket osztottak ki a főfelügyelőre, és ezt nem bocsátották meg neki a kollégái.

- Ha kezére járhatunk, csak szóljon - felelte a kapitány. - Bár nem ismerem az ügyet, amivel megbízták.

- Ha végleg kátyúba jutok, és sajnos úgy néz ki, akkor kérni fogom a segítségüket. Cserbenhagyott a szerencsém...

Kilépett a földszinti folyosóra. A nővel mindenesetre baj van. Ha csakugyan nála a tőr, és valóban feljelentik, akkor vége... Valamit tenni kell...

Először mindenesetre táplálkozni fog... Miért van itt ilyen sötét?

Nekimegy valaminek. Asztal. Oldalról fény szűrődik be. Asztalok. Baj van. Ez a szálló étterme, és úgy látszik, már befejezték a vacsorát... De valahonnan nagyon halk dzsesszzena szűrődik ide...

Ez a bár. A Grand Hotel grillje. Na, ott ma nem sokan lesznek. Az se baj. A fő, hogy elsőrangú konyhájuk van.

Nyugodtan kilép a hallba. Takarékvilágítás. Hatalmas, üres előcsarnok, távol a portás olvas valamit, a polcra dőlve. Eszébe jut, hogy nincs nyakkendője. A hálóing gallérja még megjárja a trópuson. De csak nyakkendővel. Az egyik asztalon „punka” áll. Kis ventilátor, hosszú selyemszalagokkal. A szalagok vízszintesen lengenek, ha jár a szellőző. Letép egy szalagot, és gyorsan csokorra köti. Kissé régimódi művészviselet, de mindenki úgy öltözik, ahogy akar.

Most már nyugodtan elindul a bár felé. A portás felnéz, de látja, hogy a vendég nem jön feléje, hát tovább olvas.

A Félix nevű üzött vad belép a előcsarnokból nyíló, úgynevezett „Grill”-be.

Kék fény. Kitűnő tangómuzsika, és... tömve a bár. Az alulról világított üvegparketten ruhazizzenés, lábsúrlódás, pácolt cigaretta és egészen enyhe ételszag keveréke... Sír a harmonika. Halk beszédhangok, pohár- és tányércsörrenés nyomja el olykor. A reflektor vörösre vált... Gyorsan múló, feltörő kacagás; a szicíliai özvegy elfojthatatlan életkedve tört ki, mert Vangold úr egy elhamarkodott mozdulattal a távolabb ülő Shilling kormányzó ölébe hajította egy folyami rák ollóját. A félhomályban jókedvű urak ülnek, csodálatos ékszerek villannak fel mint fehér fénybogárcák, és maroknyi anyagból álmódott, párizsi selyemruhák zizegnek a parketre vetülő zöld és lila fényben. A kreol és habszínű női vállak, sima hátaik és mezítelen karok kidomborodnak a homályból.

Félix a bárpulthoz megy. A tamil mixer rávigyorog.

- Egy pohár pezsgőt és jeget bele, sok jeget! - vezényelt az éhes, szemtelen és üzött ismeretlen.

A pohár egy pillanat múlva ott állt előtte. Jég hullik bele csörrenve a csontkanálból. A direktorsz, egy álomszöke belga nő hozzálép. A parkettra koncentrált homályos tangófény miatt csak árnyak látszik minden. De Félix így is megállapíthatja, hogy igen karcsú nő áll előtte.

- Odette Dufleur vagyok. Ha a grillbe jön, akkor az én vendégem...

- Ez esetben sokszor lesz szerencsénk.

Letette a poharat, amelyből éppen inni készült. Pedig úgy vágyott már egy korty jeges pezsgőt.

- Táncol? - kérdezte Odette Dufleur.

- Hogyne. Szabad?

A parkett mélysötét ibolyafényében lépegettek.

- Maga nagyon jól táncol - suttogta a direktorsz.

- Szeretem a muzsikát, ezért van. És elsősorban talán az járul hozzá, hogy egy könnyű, finom, mesebelien csodás táncosnőt vezetek... Milyen kölni ez... a haján? Lantheric, nem, nem! Ez Chalimar!

- Az. Maga igazán ért a...

Egy tized másodperc sötét, csend, és máris vakító fény ömlik el a kis, intim helyiségben. Az űzött vad, egy szokott könnyed gesztusával karjába teszi Odette kezét, és megy a pezsgőhöz. Megfogja a karcsú poharat...

Érdekes, hogy itt nem tapsolnak szám után. Sőt, mintha megnémultak volna. Kezében a pohárral körülnez.

Mi van?!

Az emberek dermedten ülnek, és minden szem rámered. Odette kis, piros szája nyitva, és rémülten bámul Félixre.

A fiatalember zsibbadtan áll, kezében a pohárral. Érzi, hogy valami katasztrófa történt... Végre a szemközti tükörben meglátja magát, és sarkáig végigfut rajta a hideg.

Ott áll a bárpultnál, kezében egy pohár pezsgő, és a legszigorúbb hittérítő rend bársonygalléros, papi formaruhája van rajta.

XII

Igen. Ott állt az ámult emberek előtt, a fekete, bársonnyal szegett ruhában, a négyszögű kőgombokkal, mint aki legalább öt évet a leprások között töltött, és minden világi örömtől irtózáttal elfordul... És kezében a pezsgőspohár. És éppen tangózott!...

Itt most olyan botrány lesz és olyan letartóztatás, amilyen még nem volt.

Hirtelen magasra emelte a poharát, és érces hangon mondta:

- Emberek! Ebben a házban ma megjelent az elmúlás mementója! Idejöttem, hogy legyen a láthatatlan kéz Nebukadnezár palotája falán! Jusson eszetekbe, hogy a márványoszlopok, selyemfüggönyök, aranyozott kárpitok között éppúgy felírja a falra a döghalál, hogy „méne, méne, tekel ufárszin!”, mint a legutolsó haláskunyhóra. Eljöttem, hogy táncoljak közöttetek hogy mulassak veletek, mert így talán süket fületek is meghallja, vak szemetek is meglátja a halált, amikor magasra emelem e bűnös kelyhet...

Magasra emelte a pezsgőspoharat a döbönt csendben, a földhöz csapta, végignézett a rémült embereken, és távozóban még ezt mondta:

- Ezért kértem a pezsgőt... Hogy megsemmisítsem, mint a világi bűn jelképét.

A mixer babonás rémülettel suttozta:

- Ezt értem... De minek kellett bele a jég?...

A zord misszionárius azonban nem felelt, hanem elhagyta döngő léptekkel a bárt.

XIII

Sergius herceg elgondolkozva mondta Maudnak, akivel együtt ültek egy páholyban.

- Micsoda fanatikusok... Szingapúrban tavaly egy misszionárius felrohant az egyik varieté színpadára és táncolni kezdett a balettszoport között... Szörnyű látvány volt...

Maud nem szólt semmit...

A helyiségben lassan felengedett a váratlan esemény deprimáló súlya.

- Ez szabálytalan eljárás - mondta Markheit tanácsos, aki Villiersnével vacsorázott, miután konstataulta, hogy a hölgynek nincs bubópestise. - Ha nem lenne misszionárius, akkor büntetendő cselekménynek számítana: pánikot előidézni vesztegzárolt területen...

- Ki ez? - kérdezte a szicíliai özvegy izgatottan Vangold urat, akivel időközben megismerkedtek véletlenül. A terménykereskedő annyira feldúlta neje távolléte, hogy ebben a bús lelkiállapotban szórakozottságból signora Relli asztalához ült le vacsorázni, és az erőteljesen szép özvegy megengedte, hogy a félreértés tisztázása után is együtt maradjanak.

Vacsora után véletlenül a bárba mentek, kissé „elüldögélni”.

- Ez egy hittérítő - felelte Vangold -, többet én sem tudok.

- Péter! - a pincért hívta.

- Parancsoljon, *signora*.

- Ki ez a hittérítő?

- Nem tudom. Ma sokan érkeztek - felelte, és sietett, mert a vendégek itt is, ott is fizettek.

Wolfgang igazgató mindenfélét gondolt a misszionáriusról.

- Annyira érdeklík a hittérítők?

- Igen. Leány koromban beleszerettem egy misszionáriusba. Sajnos, nem sok reményünk volt arra, hogy a szüleim hozzáadjanak, és ő elment a vadak közé hittérítőnek. Boldogult férjem jó volt, okos, szeretett, de én sohasem feledtem Cressont. Mióta özvegy lettem, szívesen járok erre, ahol sok a hittérítő, ahol... annyian hasonlítanak rá...

- Reméli, hogy egyszer csak viszontlátja az illetőt? - kérdezte Vangold úr.

- Az illető nem él. Hivatásának áldozata lett, és én vagyonom egy részért beleöltem abba az emlékműbe, amit szülőföldjén állíttattam.

- Hamvait is hazahozatta? - kérdezte Vangold úr meghatva.

- Nem - felelte hidegen az özvegy, és rövid szünet után hozzátette -, ugyanis a vadak megették...

Lindner, az operaénekes jött arra, és megállt az asztalnál.

- Az ilyen hittérítőt nem szeretem - mondta, és fáradt, kövér arca szomorú, gyerekes kifejezésre görbült. - Most ismét altatót kell bevennem, pedig már jól éreztem magamat.

- Ne vegyen altatót! - mondta erélyesen az özvegy. - Üljön le hozzánk! Péter! Egy üveg cinzanót... signor Lindner... Vangold úr...

- Örvendek - mondta a terménykereskedő, és felállt a kézfogáshoz. - Én nagy tisztelője voltam az ön néhai hangjának. Még legényember koromban. Ön gyönyörűen énekelte Lohengrint, és csinos ember volt. Hol vannak azok a régi szép idők...

És sóhajtott. De nem értette, hogy a nagy művész miért ül olyan fagyosan az asztalhoz.

- Most hajtsunk fel egy egész pohárral! - biztatta őket signora Relli, és magasra emelte a rubinszínű vermutot. Megitták. Lindner is, pedig nem sok kedve volt hozzá. Az özvegy felemelkedett. - Bocsánat.

Kisietett a teremből.

- Kedves hölgy - jegyezte meg Vangold, és újra töltött. Pokolian jól érezte magát. Az ital is szokatlan volt számára, és... és... ez a signora Relli igazán kitűnő társaság... - Ön tüneményesen énekelte valamikor - fordult Lindnerhez, mert kedveskedni akart a világhírű művésznek. - Nagy kár, hogy elveszítette a hangját. Ez már végleges? Ismertem egy kántortanítót, akinek később kitisztult az orgánuma. Önnel is előfordulhat.

- Kizárt dolog - felelte Lindner halálsápadtan. - Az idegesség árt a hangnak, és engem minden ostoba fecsegő halálra ingerel...

- Igazán? Így vagyok én a raktárnokommal. Ha azt mondom: „Stuck úr, hozzon fel egy...”

- Signora Relli sokáig elmarad - mondta az énekes türelmetlenül.

- Igen. Azt hiszem, a hittérítőt keresi, aki az imént lehordott bennünket.

...Vangold úr eltalálta az igazat. Signora Relli kilépve a hallba, körülnézett. A hittérítő egy kisasztal mellett ült, és a pincérrel tárgyalt.

- Kérem, én itt fogok vacsorázni, mert abba a Szodomába nem megyek be - mondta Félix, és vágyó pillantást vetett a bár felé.

- Szívesen tálalunk itt is, de csak egy fél darabka sovány hal van kint, amit a szakácsnő tett el magának, mert fogyókúrán van.

- Tessék? Egy ilyen előkelő hotelben?!

- Sajnos, nem számítottunk hittérítő vendégekre. A mi lakóink bűnös emberek, ma, pénteken sem esznek böjtöst, és csak olyan ételeink vannak, amit hittérítő úr undorral utasítana el: roszbif, csirkekotlett currymártással, pulyka és hasonlók.

A hittérítő úrnak valósággal folyt a nyála egy kis roszbif vagy pláne kotlett után (curry-szósszal!), de szomorúan ezt mondta:

- Hozza csak azt a kis halat, vízben főzve...

Komorán ült ott a kisasztal mellett és szerette volna a haját tépni.

- Bocsánat, hittérítő úr... özvegy Relliné vagyok...

Egy hatalmas, jó alakú, markáns, de csinos arcú nő állt előtte, vészesen villogó szemmel és nagy fehér fogakkal.

- Nem tudtam szabadulni a hatása alól... Amit az imént tett, olyan ijesztő és nagyszerű volt...

- Harc a világi bűnök ellen... - és türelmetlenül forgatta fejét a pincér után, mert már a böjtös is jólesett volna, csak hoznák!

- Nekem szükségem volna valakire, egy emberre, akivel őszintén beszélhetnék. Kérem, ha van számomra egy félórája, hallgasson meg és...

- Most majd vacsorázom - jegyezte meg, mert jött a pincér a hallal.

- Kell! Kell végre egy izzó szemű, szigorú hittérítő, akinek az én szívem titkait kitarhatom...

De, sajnos, a karját tárta ki, és mert nem nézett hátra, leverte a pincér kezéből a tálcat. A kis darab főtt hal mozdulatlanul pihent levében a szőnyegen.

- Oh, *Madonna!* - kiáltotta kétségbeesetten. - Milyen ügyetlenség... Kérem, engedje meg, hogy vendégül lássam egy csésze teára, némi kárpótlásul a kis vacsoráért... Ne utasítsa vissza, mert megaláz... a húszas szobában lakom, itt van a közelben...

- Kérem... én ma csak böjtöset ehetem - mondta megtörten, és úgy nézett a földön fekvő halra, mintha valami elhunyt, szeretett hozzátartozója lenne.

Rövid biccentéssel és teljesen üres gyomorral elindult a főlépcső felé.

Azután hirtelen sietve visszatért, és benyitott a sötét étterembe.

A főlépcső felől ugyanis Elder főfelügyelő közeledett.

XIV

Elder csak egy pillanatra látta. Nyomban a portáshoz sietett.

- Ismeri ezt a hittérítőt?

- Bizonyára. De ma annyian érkeztek, hogy utána kell néznem, ha felügyelő úr tudni akar valamit...

- Igen, nézze meg a nevét és az adatait.

Közben kijött a főpincér a bárból, és signora Rellihez ment.

- Szíveskedjék visszatérni a bárba. Az a két úr a signora asztalánál hangosan sértegeti egymást.

- Oh! *Santa Madonna* - kiáltotta, és elsietett a pincérrel.

- Rev. Paul Sorgette, hittérítő - mondta a portás. - Autocarom érkezett a jávai kirándulókkal, és egy bankátutalás miatt jött be a Grand Hotelbe. Közben történt a sajnálatos eset.

- Hányas szobában lakik?

- Hatvanhat. Második emelet.

- Köszönöm...

Odament az étteremhez. Az ajtó zárva! Most már habozás nélkül a lifthez lépett és beszállt.

- Második emelet... - A lift bűgva elindult...

Szerette volna felpofozni magát, amiért nem sietett nyomban a hittérítő után.

A lift megállt. Gyorsan ki akart lépni.

- Nem lehet, uram - mondta a néger fiú. - Két emelet között vagyunk.

- Miért állt meg a lift?!

- Valószínűleg kinyílt az ajtó valamelyik emeleten.

- Most mit kell csinálni? - topogott türelmetlenül Elder.

- Csengetni kell a portásnak. Ő végigjárja az emeleket, és ha becsukja a nyitott ajtót, akkor ismét megindulunk. Rémes, hogy milyen lassú. Ha valamelyik felső emeleten nyílt ki a liftajtó, akkor ránk virrad. Zsábája van szegénynek. Portásnál nagy baj... Én nem tartanám.

- Csengetett már?

- Még nem, de az hamar megvan - felelte biztatóan, és lenyomta az egyik fehér gombot. - Most tessék majd megfigyelni, hogy meddig elpiszmozg ez a vénember.

Csakugyan félórát tartott, amíg végigjárta az öt emeletet, és végül rájött, hogy a félemeleten elfelejtette megnézni, pedig ott nyílt ki az ajtó.

A lift felzökkent, rövid bűgás, a boy kirántja az ajtót.

- Negyedik.

Eldernek fejébe tódul a vér.

- A másodikat mondtam!

- Egy perc!...

Le! Két másodperc múlva a lift megáll, Elder kiszállna, de a boy legyint.

- Megint kinyílt egy ajtó, úgy látszik, viccel valaki.

- Hogy az a...!

...Alig háromnegyed óra múlva ott állt a hatvanhatos szoba előtt. A hittérítő ruhája kiakasztva függött, a küszöbön egy pár cipő.

Bekopogott.

- Ki az? - kérdezte egy rekedt hang.

- Keresik hittérítő urat...

Lassú csoszogás, nyílt az ajtó. Ősz, sovány arcú ember nézett ki.

- Engem keresnek?

- Igen. Crafford hittérítő urat várják a szalonban.

- Én Paul Sorgette vagyok!

- Bocsánat, akkor tévedés. Rev. Craffordot várják.

- Az sem lehet. Craffordot tavaly megsütötték a Viktoria Nyanza tónál...

- Akkor ez egy másik Crafford.

- Hallja! Ki maga?! Az egész hazugságból egy szót sem hiszek! Az imént is kaparászott valaki az ajtómon! Nagyon gyanús éjszakai jelenség az úr!

- Én Elder főfelügyelő vagyok. A pénzt mindenesetre okosabb lesz leadni a széfbe.

- Mi... Honnan tudja?...

- A portás mondta, hogy átutalása jött. Mikor feküdt le?

- Tizenegykor - felelte a hittérítő, és bevágta az ajtót. Tizenkettőre járt.

Elder néhány pillanatig gondolkozott. Azután gyorsan lehajolt.

A hittérítő cipőjén friss nedvesség csillogott. Bőrön nehezen szárad a folyadék, de tizenegy óta már száraz lenne. A földre hullott böjtös halról freccsent oda a víz...

Kétségtelen, hogy valaki hordta a pap cipőjét, mialatt aludt. Azt is tudta már, hogy ki...

XV

Maud az ajtó előtt búcsúzott Sergius hercegtől.

- Ne féljen - mondta. - Úgy érzem, van remény...

- Én... nem így érzem...

- Hinni kell!

- De a professzor ma visszatért...

- Csitt! Ne rágódjunk azon, amin úgysem lehet segíteni. Jó éjszakát.

A herceg elment, és Maud belépett a szobába. Amikor egy kattanas után világos lett, ott ült vele szemben a fiatalember, dereka köré egy lepedő volt csavarva, de különben kifogástalan pepita kabátot viselt, csak az ujja látszott túl rövidnek.

- Hogy mert...!

- Csend. Rövid leszek, mert az idő sürget, és különben is igen éhes vagyok. Azonnal adja ide a kést és a fehér asztalterítőt, amibe becsavarta.

Maud képtelen volt felelni.

- Ne kérdezzen, ne magyarázzon, és tegye, amit mondok. Valaki meglátta, amikor elvitte a kést. Át fogják kutatni a szobáját.

- Ki... látta meg?

- Kérem, hogy cselekedjék gyorsan. Ha megtalálják itt a kést, akkor vége!

- És honnan tudjam...

- Tárgyalni nincs idő. Hinnie kell, amit mondok, különben elveszett. A kést!

Maud habozott. Azután gyorsan az ablakhoz ment, és a párkány mellett egy résből elővette a fehér terítőt.

- Itt van. Óhajt még valamit?

- Semmit... Talán, ha óhaj nélkül elmondana...

- Nem mondok semmit. Higgyen, amit akar. Miután maga a gyilkos, túlságosan bűnösnek nem tarthat.

- Miért vette ezt magához?

- Azt hittem, más a tettes, és meg akartam menteni... Maga... maga... hogy került ide, így...

- Csak betetőzése volt a mai estének... Miután visszavittem a hittérítő ruháját, elmondhatatlanul hiányos külsővel rohantam a csigalépcsőhöz a pizsamámért. Egy fél tucat mosott lepedő volt ott helyette. A pizsama sehol! Képzelmű! Mit tehettem? Az egyik lepedőt magamra csavartam, és ide igyekeztem. Közben aludni ment egy úr, akit egyszerre hárman is Vangoldnak szólítottak, és a szobájához támogatták. A három ember lefektette, és öt perc múlva kiakasztották a ruháját. Azután elmentek. A kabátot kölcsönvettem, de a nadrág nem ment fel. A nyolcvanhetes szoba elöl pedig kölcsönvettem reggelig egy pár csizmát. Félek, hogy egy rendőrtiszté.

- Honnan tudja, hogy a kést...

- Jó éjszakát - vágott szavába a fiatalember, azután, épp jókor, megragadta a csúzni készülő lepedőt és elrohant.

A fordulónál hallgatódzott. Amikor látta, hogy tiszta a levegő, kivette zsebéből a tört, és messze hajította a folyosó ablakából. Azután Vangold szobájához ment, és helyére akasztotta a pepita kabátot.

Sietett. Talán a szuterénben akad valami raktárféle, ahol meghúzhatja magát. Szörnyen kimerült volt. Körülbelül a földszinten lehetett, amikor a mélyből lépéseket hallott, és valaki elkiáltotta magát:

- Mártiin... te vaagy...

A mindenségit!

Villámgyorsan kilépett a folyosóra, és elindult a sötét étterem felé.

Hangok:

- Csakhogy kinyitották! Ki az ördög zárta be kívülről?

- Én nem tudom - mondta a portás...

Vissza. Siet végig az ajtók mentén... Hát ez szörnyű! A folyosó másik része felől is beszéd zaja.

- Azt hittem, hogy lefeküdt, Elder.

Sedlintz, az inspekciós rendőrtiszt!

- Különös zajt hallottam. Az ember gyanakvó ilyen helyen...

Azonnal ideérnek... Két tűz közé került.

- Máártiin!... Nem halsz?!

Fulladj meg!

Közvetlenül mellette a húszas ajtó. Az olasz nő szobája! Halk dúdolás hangzik ki bentről és egy cipő koppanása. A hangok közelednek.

Kopog!

- Tessék!

Belép a 20-as szobába, és szemben áll a szicíliai özvegyel, aki kimonóban van, és szájtátva bámul.

- Ön... ön?

- Bocsánat - feleli a hálóingés úr, egy szál sötét nyakkendővel és talpig lepedőben -, miután meghívott...

- De azt mondta... böjt van... és...

- Már nincs. Tizenkettő elmúlt. Éjfél után már szombat van.

- Bocsánat, de... olyan furcsa így...

- Errefelé különös csak. Ez a hittérítő rend lepraápoló díszruhája... Az ön tiszteletére vettem fel: fehér szoknya, sötét nyakkendő... és magas szárú lakkcsizma. Indiában ezt a megjelenést nagyon tisztelik...

- Érdekes... De én már aludni készültem... Nem baj! Forduljon el, amíg magamra kapok valamit...

Hátat fordított, és az ablakhoz állt. Signora Relli a spanyolfal mögé ment és felöltözött. Amikor előkerült, csodálkozva látta, hogy a hittérítő nincs a szobájában. Mintha kirepült volna a nyitott ablakon.

Úgy is volt.

XVI

Másnap reggel új szenzációra ébredt a Grand Hotel. Vangold terménykereskedőt letartóztatták Ranke doktor meggyilkolásáért. A néger boy jelentette, hogy ruhatisztítás közben Vangold kabátzsebében egy csipketerítőt talált vérvonásokkal. A terítők azok a szobák az asztaláról tűntek el, amelyekben Ranke doktort holtan találták.

Vangold falfehéren ült a kapitány előtt.

- Mondjon el őszintén mindent.

- Kérem - felelte siralmasan Vangold -, nem lehetne a feleségemet értesíteni? Ő sokkal okosabb, mint én.

- A felesége kinnrekedt, és a vesztegzár idejére nem térhet ide vissza.

- Sajnos. Bár elkísértem volna bevásárolni.

- Ez nem tartozik a tárgyra. Inkább mondja el a gyilkosságot. Miért döfte le Ranke doktort, és hogyan készült rá?

Vangold úr a kezeit tördelte:

- De kapitány úr... Csak nem képzelem, hogy gyilkos vagyok?

- Hogy állunk az alibijével?

- A micsodámmal?

- Az alibijével! Van alibije?

A terménykereskedő rémülten hebegett.

- A feleségem csomagolt... Úgyhogy nem tudom, hozott-e... ilyesmit...

Ez egy kicsit vastag volt. A kapitány dühbe jött. Olyan tisztességesnek akar látszani, hogy nem is tudja, mit jelent ez a szó: alibi?

Példátlan! A kapitány nagyot csapott az irodaasztalra.

- Hagyja ezt az alakoskodást! Azt hiszi, hogy hülyének tetteheti magát?!

- Kapitány úr - siránkozott a terhelt -, esküszöm, hogy nem tettem magamat, és csak azt kérem, hogy a feleségemet hívják azonnal.

Bánatosan ült két rendőrtiszt között. Szerencsétlennek és nyomorultnak érezte magát... A kapitány szemben vele az íróasztal mögött foglalt helyet, keresztbe vetett lábait az asztal alá nyújtva mélyen mert papucs volt rajta. Valami gazember elvitte az ajtó elől a csizmáját. Igazán kínos.

- A gyilkosság azalatt történt, amíg a vesztegzarat kihirdették. Hol volt maga akkor?! Mi?!

- A kapitány úrral beszéltem.

- Hm... igen... erre emlékszem. A katonai kordon erősségéről érdeklődött.

- Esküszöm, ártatlan vagyok...

- Az állítja, hogy végig a hallban tartózkodott?

Vangold úr hallgatott.

- Nos? Mielőtt velem beszélgetett, ott állt a többiek között? Figyelmeztetem, hogy erre nézve kihallgathatok mindenkit, akiről azt állítja, hogy közvetlen maga mellett állott. Könnyítsen magán, ember, ismerje be a bűnt, ez enyhít a sorsán.

- De kérem, én ott voltam...

- Hol?! Tessék, mondja meg. Van alibije vagy nincs?!

- Ismétlem, nem tudom. A bevásárlásokat mindig a feleségem végzi, és...

- Utoljára figyelmeztetem, hogy ne játssza a hülyét!

- Esküszöm, hogy nem játszom... - siránkozott Vangold, és halottsápadt arcát babrálta, remegő ujjakkal.

- Hol volt ön, mielőtt velem beszélt?

- Egy hölgyet... bizonyos Villiersnét...

Kopogtak.

- Bocsánat. - Elder főfelügyelő lépett be. - Szeretnék jelentést tenni...

- Majd a kihallgatás után - felelte a kapitány.

Elder leült. Csodálkozva néztek rá, amikor mentegetőzve mondta:

- Engedjék meg, hogy néma tanúja legyek a kihallgatásnak. Az én ügyemben amúgy is minden lakóval beszélnem kellene.

- Nos, Vangold úr - folytatta ridegen a kapitány. - Mit beszélt ön Villiers asszonnyal?

Vangold nyögött, és a kezét tördelte.

- Villiersné megállt az ablaknál, és én azt mondtam, hogy szép idő van... később bemutatkoztam... majd...

A homlokát törülgette.

- Beszéljen kérem, mert...

- Megkért... hogy jöjjek egy percre... a földszinti szobájába...

- És?!

- És... ott szendvicseket tett elém... Ilyen kis sós, sajtos, dobozolt árut... Ólmozott csomagolás, mintha romlandó lenne.

- Hülyeség!

- Persze hogy hülyeség, mert a keksz eláll, de jobban fogy, ha...

A kapitány az asztalra csapott.

- Mi történt Villiersné szobájában...

- Telefonáltam.

- Kinek?...

- Ne-em tudom...

A kapitány nagyot sóhajtott, azután rágyújtott egy cigarettára.

- Parancsol? - megkínálta a vergődő bűnöst. Tán, ha megnyugszik, akkor többre megy vele.

- De nem ópiumos? A feleségem azt mondja, az árt...
 - Nem ópiumos. Tessék... - tüzet adott, és hátradőlt. - Kinek telefonált ön? Most szép szóval próbálkozom - mondta, mint egy nyájas tigrisápoló.
 - Villiersné letárcsázta a számot, és... különböző... kedves biztatással rávett... hogy... a jelentkező férfinak mondjam el azt a... mondatot: „Arthur a nyomában van.”
 - És maga elmondta...
 - I... igen... Villiersné nyomban lenyomta... a villát, úgyhogy... a választ nem hallottam.
 - Ez hányas szobában történt?
 - A negyvenkettesben... Itt lakik Villiersné...
 - Kihallgatjuk Villiersnét. Grock, kérje meg önagyságát, hogy fáradjon ide.
- Grock elment.
- Esküszöm, kapitány úr, hogy ártatlan vagyok - nyögte Vangold.
 - És hogy került a zsebébe a véres terítő, amelyen pontosan látni, hogy a pengét beletörölték?
 - Nem tudom, kérem... én kissé italos állapotban voltam, mert a szomorúság, hogy a feleségem nélkül...
 - Sajnálom. A véres kendő döntő bizonyíték. Nincs az az ember, akit felmentene az esküdt-szék, miután a corpus delictit, a véres bűnjelet megtalálták egy ruhadarabjában, amelyet előző napon viselt.
 - Ez esetben szenzációs fordulat előtt állunk - ugrott fel váratlanul Elder. - Megtaláltam a vérfoltos tört egy lakkcsizmában. Ha tudjuk, hogy kinek a csizmája hiányzik, akkor megvan a másik főbűnös, mert az ő ruhadarabjában van a véres bűnjel párja!
- A kapitánynak tátva maradt a szája, és önkéntelenül maga alá húzta a két lábát.

XVII

- Mit mond? - kérdezte Eldert, miután visszanyerte az önuralmát.
- Ha elfogadjuk mint feltétlen bizonyítékot, hogy valakinek egy ruhadarabjában ott a véres bűnjel, akkor a csizma tulajdonosa a bűntársa Vangold úrnak.
- Hol találták a csizmát?
- A 67-es szoba előtt.
- Az én szobám! - kiáltotta a kapitány.
- Talán később került oda a csizma. A kapitány úr hajnalban kel, és a boy csak most találta ott a csizmát.
- A... csizma is az enyém!

Erre hallgattak.

- Akkor nincs az az esküdszék - kiáltotta Vangold -, amelyik a kapitány urat felmentse!
- Ostobaság! Az ajtó előtt állt a csizmám, valaki elvitte, és beletette a kést.
- Nahát, az én kabátom az ajtó előtt függött, valaki elvitte, és beletette a terítőt. Vagy bocsásanak nyomban szabadon, vagy tartóztassák le a kapitány urat is...!

A helyzet határozottan kínos volt.

- Kérem, Vangold úr, önt nem tartóztattam le, csak kihallgattam.
- Jelenteni fogom az esetet a követségemen! Kártérítést és elégtételt követelek!
- Elder főfelügyelő úr előbb is jelenthette volna az esetet.
- A kapitány úr kért, hogy csak kihallgatás után tegyek jelentést. Parancs az parancs.
- Kérem, Vangold úr, felfüggesztjük a kihallgatást, de tartozik rendelkezésünkre állni.
- Az admirális is jelenteni fogom! - kiáltotta izgatottan a terménykereskedő és elrohant.
- Az imént megállított a boy - kezdte Elder -, és azt mondta, hogy nyolcvanhetes számú szoba előtt egy pár csizmát pillantott meg. Elvitte a csizmákat, de ahogy felemelte az egyiket, ez hullott ki belőle.

Egy tört vett elő a zsebéből, és odatette a kapitány elé. Fekete markolatú, rövid, hegyes, vadászésszerű holmi volt, kissé antik művű. Ékkövekkel kirakott nyelén egy római kettes volt bevésve. A tör csodálatosan könnyű volt, és pengéjén néhány rozsdafolt látszott.

- Alig kétséges, hogy ez volt a gyilkos tör - jegyezte meg a kapitány. - Ma boncolta Markheit az áldozatot. Rövid sebhely, széles nyílással... Ez a penge rövid, de a markolata alatt vastag.
- De miért ilyen könnyű? - kérdezte az egyik tiszt, a törrel játszva. - Mintha gyermekjáték lenne.
- Az is - mondta a kapitány. - Nem igazi fegyver. Valami csecsebecse vagy játékszer. Ha csontot ér a döfés, begörcsöl vagy eltört volna. De ki vihette el a csizmámat?
- Az én elméletem szerint Vangold zseniálisan járt el, ha ő rejtette a tört kapitány úr csizmájába - jegyezte meg az egyik rendőr.

- Ez jó elmélet - helyeselt Elder -, bár ha vesszük, hogy tegnap este egy hittérítő ruháját is ellopták és visszavitték...

A rendőrtisztek kényelmetlenül feszengtek.

- Ön milyen ügyben jár el, főfelügyelő úr? - kérdezte a kapitány.

- Egy bűzözött keresek, és ide vezettek a nyomok. Szavamat vették, hogy hallgatok az ügy szereplőiről.

- De a feletteseire ez nem vonatkozik.

- Én is azt hiszem. Ha kapitány úr betelefonál Meulen főtanácsosnak, bizonyára felment a hivatali titoktartás alól...

- Köszönöm, de azt hiszem, elkülöníthetjük a két ügyet - felelte a kapitány hidegen.

Visszajött a fogalmazó, akit Villiersnéért küldtek. Markheit tanácsos is vele volt.

- Kérem, kapitány úr - jelentette -, Villiersné eltűnt a szállóból.

- Mit mond?

- Bekopogtam az összes szobába, Markheit tanácsos úr az egészségügyi szolgálat embereit szétküldte mindenhová, és kétséget kizáróan megállapítottuk, hogy Villiersné nincs a szállóban.

- Ki látta utoljára? - kérdezte a kapitány.

- A pincér, aki a kertben felszolgált Villiersné számára a reggelit. Azt is látta ez az ember, hogy az eltűnt vendég később sétált a kertben, és beszélgetett az őrrrel, aki a kapu előtti drótsövény átjárónál posztol.

A kapitány tanácstalanul nézett Markheitre.

- Lehetséges, hogy valaki átjusson a kordonon?

- Már... volt eset rá... De nagyon nehéz... Önnek mi a véleménye, Elder? - fordult egyenesen a mellőzött főfelügyelőhöz. Elder a kapitányra nézett.

- Semmi kifogásom - mondta ez zavartan -, hogy feleljen a tanácsos úrnak, ha ugyan lehet itt véleménye az embernek...

- Én elsősorban kihallgatnám azt a posztot, akivel Villiersné beszélgetett, és a pincért.

Markheit csettintett az ujjával.

- Az ördögbe is, fején találta a szöveget. Nem gondolja, kapitány úr?

- Természetesen, ezt a két kihallgatást foganatosítani kell. Ez úgylis megtörtént volna. Sedlintz fogalmazó úr, küldje ide a pincért és a katonát. Sokat nem remélek a két kihallgatástól - fordult Markheithez.

A pincér nem mondott újat. Kilenc órakor szolgált fel a reggelit.

- Ideges vagy izgatott volt a vendég?

A pincér vállat vont.

- Az a hölgy állandóan ideges kissé... Most aránylag nyugodtnak látszott. Újságot olvasott, levelet írt...

- Reggeli után nem látta visszatérni a hallba?

- Nem. A poszttal beszélgetett, azután ismét a konyhára mentem, és mire visszatértem, már nem láttam a hölgyet.

- Köszönöm. Elmehet.

Jött a poszt, akit közben leváltottak. Ezzel ő is a Grand Hotel foglya lett a vesztegzár végéig.

- Önnel ma beszélgetett egy hölgy?

- Igen. Utasításunk van, hogy ne legyünk ridegek. Őrségen is beszélhetünk, ha valamelyik vendég megszólít a drótsövény túlsó oldaláról.

- Mit beszélt ezzel a hölgygel?

- Kérdezte, hogy meddig állok poszton... és szabad-e ajándékot elfogadni... Mondtam, hogy tilos, mert ez terjesztené a ragályt.

- Később nem látta?

- Nem.

- Elmehet.

- Várjon!

Elder szólt közbe. Odament az egészségügyi katonához.

- Nézze, barátom, ha most ideadja a levelet, az két nap sötétzárka. De ha nem, akkor úgy veszem, mintha megkísérelte volna kicsempészni. Ez pedig a haditörvényszék elé tartozik!

- De... kérem...

- Ne dadogj, mert összetörlek! - ordította Elder. - A nő azt mondta, hogy fizet, ha kicsempészel egy levelet! Tegnap kicsempészted! Ezzel elkövetted a leg...

- Nem igaz. Ma jött először oda kérni...

- Add ide a levelet, akkor megúszod!

A halálsápadt poszt egy borítékot húzott elő a zsebéből.

- Mit mondott az a nő? - kérdezte tovább a főfelügyelő.

- Azt, hogy... száz forintot ad... ha ezt a levelet... kicsempészem... Nem akartam... De sírt... könyörgött.

- Takarodj! Vesztegzárban vagy! Azután majd meglátom, hogy mit jelentek rólad!

Az őt kiment.

- Majdnem biztosra mentem - mondta Elder. - Miért ír valaki levelet innen, amikor három hétig amúgy sem adhatja fel? Csak azért, hogy kicsempéssze. A legegyszerűbb, ha egyenesen a poszthoz fordul...

- Szabad a levelet? - szólalt meg csendben a kapitány.

- Tessék.

Arthur Cocklinnek, Szingapúrba volt címezve a boríték.

- Az hiszem, elég okunk van arra, hogy feltépjük... - mondta tétován a kapitány, és már nyitotta:

Ez állt benne:

Tudja meg az igazat! Marjorie találkozott Doddyval. Együtt vannak Kis-Lagondán, a Grand Hotelben. A vesztegzár miatt csapdába kerültek. Az a Relli nevű olasz nő is tudott az ügyről. Kinevetik magát...

Aláírás nem volt...

- Bonyolódik - mondta a kapitány, és a tőrrel játszott.

- Maga mit szól, Elder? - kérdezte Markheit.

- Beszélni kellene ezzel a Rellinével.

- Ez természetes - mondta a kapitány. - Sedlintz, kéretjük signora Rellit.

Kacér, fekete selyemruhában jött, ragyogóan tiszta szemmel, mint aki nagyszerűen aludt. Enyhe kölniszag suhant be vele együtt az ajtón. Mosolygott, és harsányan köszönt.

- Jó reggelt, uraim! Szegény Vangoldot szerencsétlenné tették.

- Kissé érzékeny ember. Mindössze felvilágosításokat kértünk. Foglaljon helyet, *signora*.

- Köszönöm.

Hatalmas, pazar gyöngysort csavargatott a mutatójja körül.

- Ismer ön egy bizonyos Arthur Cocklint?

Elgondolkozva lebiggyesztette a száját.

- Cocklin?... Elég közönséges név, de nem ismerek ilyen embert... Talán összefügg szegény Ranke doktor ügyével?

- Eleinte azt hittük - felelte a kapitány -, de azóta más homályos ügyek vetődtek fel.

A kapitány felvette a tőrt, idegesen játszott vele.

- Mi ez? - kérdezte signora Relli, előrenyújtva a nyakát.

- Egy tőr. Gyermekholmi, de alkalmas volt arra, hogy Ranke doktort megöljék vele - mondta, és odatartotta a tőrt a nő elé.

Signora Relli ájultan zuhant a padlóra.

XVIII

...Miután a lepedős fiatalember kiugrott a kertbe, óvatosan lopakodott tovább a fal mellett. Érezte, hogy eldől a kimerültségtől.

Felette egy recés üvegű, nyitott ablakot látott. Lakoszoba nem lehet, csak mosdóhelyiség. A lepedőt összecsavarva a dereka köré kötötte, azután felmászott a párkányra. Sötét és csend.

Belépett a helyiségbe. Az bizonyos, hogy nincs benne lakó, fürdőkádat érint a keze. Nem akart sokat járkálni, mert az ajtó hasadáka alatt fény látszott. Egy terítőhöz ért a keze... majdnem földig lóg... Ez jó. Valami pihenőkerevet a fürdőző vendégek számára. Remélhetőleg nem jönnek ide hajnalban fürödni. Gyorsan fellebbentette a terítőt, és a kerevet alá bújt, nyomban elaludt.

Arra ébredt fel, hogy Ranke doktort boncolják felette.

Fényes reggel volt. Amit ő kerevetnek nézett, az a leterített hosszú boncolóasztal volt. Ha kissé arrább nyúl az éjjel, akkor megérinti a tetemet.

Brrr!... Nem valami kellemes kaland.

- A máj enyhén duzzadt, maláriás recidivák nyomai... ezt ne is írja, kolléga - hallatszik Markheit hangja. - Gyomor belső falán gyógyult ulcusra emlékeztető, borsónyi, duzzadt nyirok-szövet, így... Gyerünk tovább... Hány óra van? Kezdek éhes lenni... Ez semmi... Így. Most írja: a felső tüdőlebenynél induló szúrt seb nyílása körül mintegy két centiméteres elszíneződés, zúzott felület, bizonyára a markolattól... Hű, de meleg van... Így... ez semmi... Mehetünk... - Köpenysuhogás közben diktál. - A halál oka a szúrt seb mentén átvágott artéria következtében beállott gyors elvérzés. Gruber, varrja össze, a jegyzőkönyvet, két példányban gépelve, a lunch-höz kérem.

A Gruber nevű pizmogni kezdett a varrással, időnként zizzent a szurkos spárga, a többiek kezét mosnak, azután mennek. A terítő alatt távolodó cipők látszanak.

Ejha!

Az egyik cipő fehér teniszszövet, igen piszkos, és egy különös alakú kávébarna folt van rajta!

Ez hozta a levelet Maud szobájába, amit a leány elégetett. Már a küszöbnél van... A fene ezt a Gruber nevűt, hogy itt maradt varrni! Most megtudhatná...

De hiába.

Becsukódott az ajtó, elmennek, és a Gruber nevű varr. Még hozzá dúdol is a pimasz!

Hű, de meleg van... és hogy megáll itt a levegő. Nézzük csak. Kik lehettek jelen a boncolásnál? Markheit egészségügyi főtanácsos, az alorvosai és orvosai. Általában csak orvos. Tehát a barna foltos fehér cipő egy orvosé.

Kezd a hőség elviselhetetlen lenni. Tulajdonképpen meddig varr ez az alak? És dúdol közben. Ilyen egy szörnyű fráter.

Na, végre. Mosakszik. Most meg füttyül. Ez tréfára veszi az ilyesmit! De végre megy, és az üldözött Félix kimászhat a levegőre. A halott letakarva fekszik. Undok hely.

Hogy a fenébe jut ki az ember élve a boncteremből, ha nem orvos?... Körülnézett. A falon néhány köpeny lógott.

Gyorsan felvesz egy köpenyt. Akad egy bokáig érő. Elszántan az ajtóhoz megy és kilép!

Lesz ami lesz!

Bokazörrenés. Az őt tiszteleg. Nagyszerű. Semmit sem vett észre.

- Merre mentek a kollégák? - kérdezi.

- A szuterénben rendezték be a fertőtlenítőt.

- Köszönöm.

A földszint mellékfolyosóján vannak. Öltözők, gépház, kamrák... Elsiet.

Kiér a szőnyeges, szállodai folyosórészre és megy. Hová? Ezt ő is szeretné tudni.

- Doktor úr!

Hatalmas, köpcös ember szólt rá, egy nyitott ajtóból.

- Parancsol?

- Johannes Bruns vagyok, azt hittem, hozzám küldte Markheit tanácsos úr.

- Igen... igen... Túlmentem a szobán...

- Parancsoljon...

Gyorsan belépett. Talán itt szerezhethet valami ruhát.

- Hát miről van szó?

Az óriás, vállas, durva arcú ember rikító eleganciával volt öltözve. De siralmasan szenvedő arccal nézett a fehér köpenyes látogatóra.

- Markheit tanácsos úr azt mondta... hogy ön segíthet rajtam, doktor úr... ön a nagy Raleigh professzor fia...

- Így van. Nevem John Raleigh... Mit kíván?

- Nem... Charlesnek hívják?

- Dehogynem. John Charles Raleigh a nevem... Nagypám után vagyok John, és ezt használom... Hát mi a panasz, kérem?

- Hát nem mondta el Markheit úr?

- Na... úgy nagyjából... épp hogy... De jobb, ha a beteg maga meséli... Mióta érez fájdalmakat?...

- Én? Nem fáj semmim...

- Már úgy értem, hogy a hurut, illetve a láz... amikor hát kezdődött... Meleg van itt...

Megtörölte a homlokát.

- Nem volt lázam, se hurutom... nem értem... - csodálkozott a beteg.

- Na, úgy értem, hogy számítottam ilyen tünetekre, mert ha fejfájása szokott lenni...

- Nem szokott.

Mi baja van ennek?!

- Sohasem fáj a fejem - ismételte.

- Úgy... ez elég aggasztó... és reumánál...

- Nincs reumám!

Hát ez reménytelen!

- Mije fáj tulajdonképpen?

- Semmim!

- Igen?... Ezen majd segítünk. Szedett már porokat?

- Nem... - sóhajtott Bruns. Elgyötört, beesett arcán a halálfélelem veritéke fénylett... - Azt hiszem... rajtam... csak Li Shing segíthet.

- Kínai... belgyógyász?

- Nem... Ő a betegség... Li Shing! Markheit azt mondta hogy tanácskozott rólam önnel.

- No igen... tanácskozott... De jobb, ha elmondja... az ilyesmit a betegől kell hallani...

Hát ez mi?... Terített asztal, gyönyörű hideg büfé! Nagybetegnél ritkaság, és pokoli kín a Félix nevű úrnak, aki huszonnégy órája nem evett, csak futott, menekült, öltözött, vetkezett és részt vett egy boncoláson. Milyen csodás bélszín!

- ...Négy év előtt kezdődött - mondta egy mély sóhajjal a hentesalakú, durvaarcú ember, aki ezenfelül rikító eleganciával öltözött, és akkora lapos, nagy kezei voltak, mint egy-egy tepsi. - Négy év előtt jártam először Kuala Lumpurban. Ott kezdődött. Egy nyirkos, forró estén...

- Hidegrázás?

- Nem... Szerelem.

- Az sem csekélység.

- Megismerkedtem Li-Shinggel, és megszerettük egymást. Én is szerettem. De hát egy kínai nő és az a rossz szagú, zsúfolt Kuala Lumpur... Szóval, két hónap után véget vettem az ügynek. Éjszaka titokban elhajóztam messzire. Sanghájba. Itt kezdődött. Öt perccel a megérkezésem után jelentkezett egy vén kínai. „Uram - mondta - Li Shing üzenetet küldött.” És átadott egy levelet. Li Shing diktálta valami kínai gazembernek. Az állt benne, hogy ő elvonul valahová, egy erdőbe. Ott éjjel-nappal azt az átkot gondolja, hogy én meghaljak. Ha eljött az idő, jusson eszembe utoljára Li Shing, aki a halál érkezésekor négy mimózavirágot fog küldeni. Amikor a negyedik virág megérkezik; készüljek a halálra... Ön mosolyog? Én is nevettem. És kirúgtam a kínait. Pedig sokat hallottam a babonáról, hogy itt Keleten már láttak megátkozott embert napról napra fogyni, sorvadni, és nem volt orvos aki segítsen rajta. Három hónap előtt kaptam az első virágot, és nevettem volna, ha... ha nem Londonban történik.

- Mi??!

- Így van. Londoni fürdőszobámban, a földön egy mimózavirág feküdt, és senki sem tudta megmondani, hogy mikor került oda. Utána súlyos influenzában megbetegedtem... Azóta hiszek... Igen... Azóta megrendült bennem az anyagiasság. Félni kezdtem. Rossz álmaim voltak... Fogytam...

- Hány font volt, mielőtt lefogyott?

- Kétszázon felül - felelte egy mély sóhajjal; és cigarettára nyújtott. - Azután kerestem Li Shinget, Kuala Lumpurból eltűnt. Ezreket költöttem rá, hogy kerestessen felkutassam, száz meg száz emberrel, mindenfelé Ázsiában. Hiába. És Colombóban, két hónap előtt, a reggelizőasztalon megtaláltam a második mimózát...

- Bocsánat, uram - felelte a fehérköpenyes -, mi az ön foglalkozása?

A köpcös egy másodpercig körbejárta a szemét a szobában. - Magánzó vagyok...

Kínos csend. Nyilvánvaló volt, hogy hazudik. Az üzött fiatalember vágyó pillantást vetett a kisasztalra, ahol az ételek álltak.

- Azután - folytatta a köpcös -, tegnap megtörtént a katasztrófa.

- Még egy mimóza?

- Úgy van.

Megtörölte a homlokát. A rémület nyirka ült rajta. Ez az ember komolyan bajban volt. Sárgás bőrén, zavaros tekintetén csakugyan a halál üzenete ült.

- Markheit azt mondta, hogy elküldi önt hozzám, Mr. Raleigh, mert hasonló esetben már sikerrel járt el, egy hajóstisztnél...

- Igen, igen... az jó kis eset volt.

- Ugyanolyan, mint az enyém?

- Nem. Annak nárciszt küldtek, de szintén lefogyott.

- Én, uram, nem remélek már... Étvágyam nincs, az izmaim ernyedtek, a légzésem nehéz... de az étvágytalanság a legnagyobb hiba. Nem tudok enni...

- Érthetetlen - felelte Félix lihegve, és nagyot nyelt.

- Egész nap itt áll az étel. Azt reméltem, hogy megkívánom... de hiába!... Nem tudom, hogy az ön hajóstisztjénél mint volt...?

A fiatalember felderült.

- Ugyanez. Éppen itt értem el sikert!

- Hogyan?

- Szuggesztióval! Ez az egyetlen mód. Ön egy erősebb akarat befolyására meggyógyul...

- Igazán?!... Nem bánná meg!... Kétségbeestem, amikor Markheit azt mondta, hogy ön csak akkor jöhet, ha nem lesz - itt megvonaglott az arca - boncolás... Nekem sürgős... Mert végem... végem...

A köpenyes megkönnyebbült. Nincs baj. Raleigh nevű orvos nem fog jönni, mert ma volt a boncolás.

- Hát, kérem... Kezdődjek a hipnózis. Ön mindenben utánozzon, bármilyen nehezebbre essék. Tegye, amit mondok. A hajóstisztet halála előtt negyedórával gyógyítottam meg, ugyanilyen elmebajból... Álljon fel... Így... Nézzen jól a szemembe... Jöjjön... Üljön le... Így...

Ott ültek az asztalnál. A fiatalember táguló orrcimpákkal belevágott a húsba, és a rémülten bámuló Bruns szemeibe nézve, rekedten mondta:

- Vágjon! Így... Tegye a szájába. - Enni kezdett mohón... - Így... Rágni!... Rágni!... Úgy... Megint... - Vágott és evett, és a szeme ragyogott. A másik nagy kínnal követte a példáját, gyerekesen sírós arccal. - Egyen... Az ilyen jóízű példa ragályos... Így volt a hajósnál... enni... rágni! Rágni! Nézzen a szemembe: rágni... enni... Mustár nincs?

A beteg hüledezve nézte. Az orvos szuggesztiós gyógymódja alatt percekben belül eltűnt minden étel az asztalról...

De végül is Bruns kedvet kapott a tele szájjal táplálkozó embertől, és evett... Egész jó orvos.

- Most töltsön magának ebből a whiskyből...

- Nem bírom...

- Csend! Csinálja utánam! Így! Fenéig... - És ivott! Ivott!

Bruns is kiitta a poharából a whiskyt.

- És most? - kérdezte.

- Most szépen elénekli velem együtt tízszer, hogy „*It's a long way to Typperary...*”

...Később a másik szobában lakó hittérítő két kézzel verte a falat, hogy hagyják abba az elviselhetetlen kornyikálást, mert az igazgatóhoz megy, de nem is hederítettek rá. Sőt, táncra perdültek, hogy rengtek az ablakok!

XIX

Miután signora Relli magához tért, semmit sem mondott az ájulás okáról.

- Gyakran előfordul velem az esős évszakban. Már két nap előtt a hegyekbe akartam utazni.

- De mégis, a tőr miatt... - jegyezte meg a kapitány.

- Ugyan kérem. Miféle gyanúsítás?...

- Szó sincs róla... Azt hittem, emlékezteti valamire...

- Borzalmas látvány volt, és borzalmas ez az évszak... A vesztegzár az életembe kerülhet, ha nem utazhatok idejében a hegyek közé...

A kapitány tanácstalanul nézett Elderre. A főfelügyelő felvette a tőrt.

- Csakugyan nem jelentős mint látvány. Nem tudja megmondani, signora, hogy miért olyan könnyű ez a holmi?

- Honnan tudjam? Talán játék...

- És ez a római kettes mit jelenthet?...

- Talán az árat...

Elder bólintott.

- Lehet... Bár az árat általában arab számmal tüntetik fel a kereskedők. Inkább valami jelzésnek hiszem.

Az özvegy idegesen játszott a gyöngyeivel...

- Nem tudom - felelte gyorsan. - Azt hiszem, elmehetek... Nem?

- Talán, ha kérném, szabad egy percre... - mondta mosolyogva Elder.

- Önnek jogában áll kihallgatásokat foganatosítani? Úgy tudom, a kapitány úrra tartozik.

Elder elismerően bólogatott.

- Eltalálta, *signora*. Remélem, a kapitány úr megkérdezi majd, hogy honnan ismeri a főkapitányságon kiállított szolgálati jegyek tartalmát...

A nő sápadtan állt fel.

- Tartóztassanak le, ha merik, de ezt a megszégyenítő faggatást nem tűröm...!

- Udvarias formában érdeklődünk, és érthetetlen ez az idegesség...

Signora Relli visszaült.

- *Si!* Hát tessék kérdezni, de ez az úr polgári ruhában van...

- Elder főfelügyelő híres rendőr, és én kértem meg hogy vegye át a nyomozás irányítását... - felelte a kapitány, és elpirult, mert érezte, hogy ez kapituláció volt.

- Nem értem, miért haragszik rám, *signora* - fordult feléje Elder. - Én feltétlen tisztelője vagyok, és semmi áron sem keverném bele az ügybe, csak néhány kérdést szeretnék feltenni...

- *Va bene*... tessék... A tőről nem tudok semmit, és...

- De kérem - mosolygott Elder -, ki beszél itt a tőről... Inkább azt szeretném tudni, hogy mikor halt meg signor Relli?...

- Ez miért fontos?

- Régi szokásom felvenni a személyi adatokat.

- A férjem nyolc év előtt halt meg.

- Miben?

- Ez is nacionáléhoz tartozik?

- Szó sincs róla. Csak érdekel.

- Igen? Arnaldo nyolc év előtt halt meg.

- És hol van eltemetve?

- Vicenzában... Megmondaná, mi köze ehhez?

A kapitány furcsán nézett a detektívre.

- Csakugyan fontos ez, Elder?

- Ha nem fontos, akkor miért idegesíti signora Rellit?

- Mert sért, hogy a magánéletembe avatkoznak. Ezt nem tűröm.

- Akkor hát nem teszem - felelte kedvesen a felügyelő. - Csak azt tessék akkor megmondani, hogy miért van ez a kettes a tőrön?

Remegő szájjal ugrott fel.

- Mondtam már, hogy nem tudom... Ez... valami játék tőr... Gyerekjáték.

Elder egészen eléje állt, és a szemébe nézett.

- Téved, signora Manzini! Ez felnőttjáték!

A nő először megdöbbsent. Azután vállat vont, és csüggedten suttozta.

- *Si!* Maga mindent tud... Beismerem, én Nedda Manzini vagyok...

Általános meglepetést keltett a vallomás. A kapitány megsimította a homlokát.

- Valahol hallottam... Ezt a nevet...

- Hallotta. Ismerték az egész világon. Operaénekesnő voltam. Tizennyolc éve ennek... Azután otthagytam a színpadot, és elmentem egy hittérítő után Borneóba... És amikor... meghalt... - Itt megtelt a két szeme könnyel. - Elhatároztam, hogy visszatérek... De nem akartam öreg művésznő lenni... Inkább lettem fiatal özvegy, és felvettem a Relli nevet... Utálatos, ha sajnálják az embert, hogy milyen nagy volt valamikor... Így lettem signora Relli. *Basta!*... Remélem kielégítették a kíváncsiságukat...

- Ó, nem ilyesmiről volt szó. Csak tudni akartam, hogy hány művész van a házban.

Markheit a fejét csóválta. Már megint hová fog kilyukadni ez az ember?

- Miért érdeklis? - fordult feléje a nő idegesen.

- Azért - mondta Elder -, mert ez a tőr színpadi kellék...

Csend...

- És... mit akar evvel mondani?

- Hogy ismerni kell minden művészt a háznál, akiről hihető, hogy eltett valahol egy kelléket emlékébe - megnézte a tört -, amelyet egy opera második felvonásában használtak.

- Ön... engem... gyanúsít?...

- Nem. De ha találok egy kelléktört, akkor tudnom kell, hogy Lindner úron kívül van-e még művész a háznál...

- Lindner egy jámbor; jóra való *gentleman*.

- Senki sem gyanúsítja. Csak kihallgatjuk a törtre nézve. Sedlitz fogalmazó úr felkéri majd, hogy fáradjon ide... - intézkedett Elder.

- Kérem önöket... könyörgöm... egészen bizonyos, hogy semmi köze a törhöz...

- De nyugodjék meg, asszonyom...

- Nem! Lindner szívbeteg, idegbeteg és olyan gyáva... megölik őt...

A kezeit tördelte. A rendőrtisztek egyik ámulatból a másikba estek. Boszorkány ez az Elder? Honnan a csodából szedi elő meglepő adatait?

- Bizzon a tapintatunkban, asszonyom. Most felkérjük, hogy amíg Lindner urat kihallgatjuk, szíveskedjék az irodába fáradni, Borgen fogalmazó úr társaságában.

- Rendben van. Sajnálom és szeretem ezt a derék öreg gyereket. De higgyék el: semmi köze az ügghöz, és... és... ne gyanúsítsák... Vigyázzanak... kérem... - könyörgött szinte sírva. - Órá nagyon kell vigyázni.

Signora Relli átment a harmadik szobába Borgennel.

- Mondja, honnan tudja mindezt? - kérdezte a kapitány.

- Ne felejtse el, hogy fél nappal előbb kezdtem a nyomozást. Ismerős volt az olasz nő. Kábelteztem a konzulátusra, és ott nem csináltak titkot az üggyel. A hatóságok ugyanis tudják a művésznő titkát... Csakugyan megbíz a nyomozás vezetésével, kapitány úr?

- Hm... igen. Bevallom, megváltozott a véleményem... Azt hittem, a szerencséje nagyobb, mint a tudása.

- Csak a kettő együtt ér valamit.

Jött Sedlitz, a kövér, gyerekarcú énekessel. Két szem alatt egy-egy petyhüdt zacskó képződött az évek folyamán, és állcsontja körül pofaszakállszerű bemélyedéssel kiárkolt a zsírt az idő... Nehezen lélegzett, sárgásan érezett szemei fáradtan bóbiskoltak.

- Foglaljon helyet, Lindner úr...

- Köszönöm... - szuszogva leült. A kapitány fel akarta mutatni a tört, de eltűnt az asztalról... Hová lett?

- Jelentéktelen formáság - mondta Elder mosolyogva. - Sorra megállapítjuk a vendégek alibijét. Ön például, emlékszem, a hallban állt, mialatt a kapitány úr felolvasott.

- Igen.

- De azután a rendelet felolvasása közben távozott.

- Így van. Felmentem a szobámba, mert elfáradtam... és nem érdekelt...

- Unalmas is, ami azt illeti. A folyosón nem találkozott senkivel?

- De... A szobám irányából Sergius herceg jött... Köszöntünk egymásnak.

- Mással nem találkozott?
- A lépcsőn egy fiatal hölgygel, aki szintén azon a folyosón lakik. Úgy látszott, a hercegre vár.
- Maud Borckman kisasszony volt... Ön a szobájába ment?
- Nem. Signora Relli utánam kiáltott váratlanul...
- Hiszen a *signora* lent volt a hallban!
- Igen, de közben az emeleten is járt. Liften jött, és már fenn volt, amikor érkeztem. Megkért, hogy hozzam fel a retiküljét, sok pénzzel a hallban hagyta.
- És ön felhozta?
- Nem találtam a hallban. Érthetetlen...
- Köszönöm - mondta Elder. - Ezzel elintéztük a formalitást.
- Kérem... mindig szívesen állok rendelkezésükre... - nehézkesen felemelkedett.
- Még mellékesen elintézhetjük Wolfgang úr kérését - szólt rá hirtelen, mosolyogva Elder. - A szemétkben találtak egy ilyen csecsebecsét, és nem tudják, hogy kié.

Elővette a tört. A zsebéből. Lindner bárgyú arca felderült:

- Az enyém... Kedves emlék. A Bűvös Vadász második felvonásából. Legszebb szerepem volt.
- Hogy kerülhetett ez a szemétkbe?
- Talán leesett az íróasztalról. Mert ott volt mindig...
- Szíveskedjék majd a direkciónál kérni... Ez is csak formáság. Mi nem adhatunk ki talált tárgyat... Csak még valamit... Nem tűnt fel önnek egy barna folt a szőnyegen?

Kinyílt a másik szoba ajtaja, és signora Relli jött ki felhevülten.

- Elég!

Lindner csodálkozva állt.

- Vallomást akarok tenni!
- De... *signora*...
- Lindner úr addig menjen ki. Ne féljen, nincs semmi baj. Egy félreértést kell tisztázni...
- Én nem megyek ki! Tudni akarom, mi ez a játék... Mit jelentett...

Elder cigarettára gyújtott.

- Foglaljon helyet, Lindner úr, ön is *signora Saccomodi*...

Az olasz szóra a nő kissé meglepetten leült.

- Azt hiszem, hogy a leghelyesebb, ha most tisztázunk mindent. Senkit sem gyanúsítunk, és Lindner úrnak sem fog ártani, ha megtudja az igazat. Tessék, *signora*. Beszéljen.

A nő most már sokkal nyugodtabb volt.

- Amikor a kapitány úr elkezdte a vesztegzárról szóló felolvasást, láttam, hogy Lindner elindul a lépcsőn. Kissé bizonytalan léptekkel ment. Azt akartam, hogy ne igyon többet, úgyis zavaros nap volt. Beszálltam a liftbe, és felvittem magamat, hogy előbb legyek a szobájánál. Amikor odaértem, láttam, hogy nyitva van az ajtó. Egy halott ember feküdt bent, nagy vértócsában...

Lindner dermedt arccal hallgatta.

- Dr. Ranke volt - mondta Elder.

- *Si!* Ő volt. Tudtam, hogy minden vendég lenn van a hallban...

- Ebben tévedett.

- Akkor azt hittem, hogy csak Lindner jött fel. Neki most nincs alibije, mert feljött. És az ő szobájában fekszik a meggyilkolt. Hidegvérű, erős nő vagyok. Borneón éltem egy hittérítő mellett. Szemben egy félig nyitott szobaajtó, odatámasztva a seprű. Most takarítottak, Vangold szobája volt, akinek van alibije. Felkaptam a halottat. Én nagyon izmos vagyok. Gyorsan átvittem a másik szobába. Hangokat hallottam. Az ajtóhoz léptem. Valaki benyitott. Az ajtóval éppen eltakart. Amikor meglátta a halottat, bevágta az ajtót és elment. Én is elmentem. A tört már nem mertem kihúzni Rankéből. Akkor találkoztam a folyosón Lindnerrel. Leküldtem a hallba... Talán nem látták, hogy feljött... Én a szobámba siettem...

- Közben nem találkozott senkivel?...

- Hát... Maud Borckman búcsúzott Sergius hercegtől... a lépcsőnél...

- Az bizonyos volt előttem - mondta Elder -, hogy Rankét nem ott ölték meg, ahol rátaláltak... Alig volt vér a padlón, és a boncolási jegyzőkönyv szerint elvérzés volt a halál oka. Kerestem, hogy hol van vér?

Lindner felállt.

- Uraim, egy vallomást kell tennem. Én öltem meg dr. Rankét!

Az özvegy felugrott, de a kapitány most már erélyesen rászólt.

- Kérem, *signora*, ez kihallgatás! Csak az beszéljen, akinek kérdést teszek fel.

És máris kikapcsolta Eldert. Gyorsan. A végkifejlés előtt. A főfelügyelő veszélyesen kiszorított mindenkit az ügyből egy félóra alatt. Hohó! Azt talán mégsem.

- Neve? - kérdezte a kapitány.

- Enrico Lindner.

Sedlitz előtt halomban állt jegyzőkönyv.

- Lindner nem olasz név.

- Az apám osztrák volt. Én már olasznak születtem. 1886-ban, Torinóban...

A bágyadt, nyugtalan ember most nyugodt, hideg és józan volt.

- Beismerő vallomást tesz? - kérdezte a kapitány.

- Igen. Beismerem, hogy én öltem meg dr. Rankét, a szobámban.

- Hogyan történt?

- Ranke doktor bekopogott, hogy itt a rendőrség, jöjjenek a hallba. Kinyitottam az ajtót, a doktor belépett, és csodálkozott azon, hogy én lakom itt. Azt hitte, hogy még mindig a hölgyé a szoba, akivel kicseréltük.

Elder felugrott.

- Hogyan?... Abban a szobában... nem ön lakott?...

- Nem. Én a 72-esben laktam, és a portás megkért, hogy adjam át a szobát egy hölgynek...

- Nem tudja, ki volt ez a hölgy?

- Maud Borckman - mondta Elder.

- Folytassa.

- A doktor megkérdezte, hogy hányas szobába költözött a hölgy, akivel cseréltem. Bosszantott, hogy gyorsan, türelmetlenül kérdez, elutasító választ adtam. Erre megragadta a karomat, és ingerülten kiáltozni kezdett. Eltaszítottam, megütött, mire a kezem ügyébe akadó színpadi tőrrel ledöftem...

- És miért ment utána azután a hallba?

- Ismét kopogtak. Most már a detektív. Azt mondta, menjek a hallba, itt a rendőrség. Félttem, hogy benyit. Lementem vele együtt, de nyomban feljöttem ismét, hogy eltávolítsam a tetemet. Signora Relli azonban a retikulért küldött. Mire visszatértem a szobámba, a tetem már nem volt ott.

- És a szőnyeg? - kérdezte Elder.

- Tessék? - kérdezte Lindner bután.

- Hová lett a szőnyeg, amire a vér folyt? Utólagos beleegyezésével a szobájában jártam tegnap és ez volt az egyetlen apartman az emeleten, amelyből hiányzott a szőnyeg.

- Csakugyan... most, hogy mondja, nekem is furcsa. Az a szőnyeg eltűnt.

- Nem értem, mi fontossága lehet ennek - vágott közbe türelmetlenül a kapitány.

- Azt hiszem, sok - felelte Elder. - Az áldozat vére még mindig nincs meg. Erre a szőnyegre folyt, szerintem.

- Hogy tűnhetett el, ha a gyilkosnak nincs tudomása róla? Másnak nem állhatott érdekében! - türelmetlenkedett a kapitány.

Elder hátradőlt, és hangtalanul füttyörészett...

- Nos? - sürgette idegesen az egyik tiszt.

- A szőnyeg a legfontosabb az egészben. - Hirtelen Lindnerhez fordult. - Milyen helyzetben álltak egymással szemben, amikor ön hasba szúrta az orvost?

- Szemben álltunk, és én egyenesen a hasába... - csodálkozva megállt. Látta az elhült arcokon, hogy valami rendkívüli történt.

- Na jó! - mondta Elder, és felállt. - Hát most már tisztul a dolog. Elárulta magát, Lindner úr! Ranke doktort nem hasba szúrták, hanem a torkába döftek.

Lindner idegesen futott át gyér hajszájai között az ujjaival.

- Nem jól hallottam a kérdést... Természetesen, hogy a torkába döftek Rankénak. Szemben állt, és ezzel a gyenge szerszámmal puha pontot akartam találni, ezért a torkába...

Ijedten hagyta abba, mert signora Relli kacagni kezdett, és kacagott, kacagott teli torokból, megkönnyebbülten, szívből, jókedvűen...

XX

- Signor Elder... *Benissima!* Maga igazán egy ördög és egy angyal együtt... - kiáltotta az özvegy, és mielőtt valaki megakadályozhatta volna, gyorsan lehajolt, és kezét csókolt a főfelügyelőnek.

- De *signora*...

- Hallgasson... - És Lindner elé lépett. - Ó!

Maga szörnyű ostoba gyerekeMBER! Szégyellje magát! Annyira megijesztett... Sohasem hittem volna, hogy így tud hazudni! Szégyellje magát!

A vén, kövér gyerek megsemmisülten ült le.

- Én öltem meg... - próbálta motyogni.

- *Basta!* Bolond ember! Ranke doktort hátulról szúrták le, és torkon, nem hasba!

- Mit jelentsen ez, Elder?

- Hogy a szőnyeg a fontos. Ki vitte el a szőnyeget és hová? A szőnyegen volt a vérnym.

- De...

- Ami Lindner urat illeti, azt hiszem, a vallomásának egy része igaz. Ranke doktor Maud Borckmant kereste, de nem tudta, hogy elköltözött már Lindner úr szobájából. Lindner úr megmondta, hogy a hölgy más szobában lakik. És...

- És? - kérdezte a kapitány.

- Tessék felelni, Lindner úr! - szólt rá Elder. - Minden szó fontos.

A művész ismét a régi tehetetlen alak volt.

- Hazudtam az előbb... Azt hittem, hogy a *signora* gyanúba keveredik... Gondoltam... magamra vállalom...

- Ostoba, vén gyerek! - kiáltotta az özvegy.

- Csendet kérek - szólt közbe a kapitány. - Szóval, módosítani kívánja a vallomását?

- Igen.

- Mi történt ön és Ranke doktor között?

- Megmondtam neki, hogy a régi lakó elköltözött, nem tudom, hová. Erre a doktor megkért, hogy telefonálhasson a portásnak. Beleegyeztem, és lementem a hallba. Azután eszembe jutott, hogy az orvos nem zárja le a szobámat, és a szekrényemben van minden pénzem. Akkor visszamentem, és találkoztam a *signorával*, aki a retikulért küldött. Mire újra a szobámba értem, mindent rendben találtam.

- A szőnyeg még a helyén volt?

Lindner töprengett. A homlokát dörzsölte...

- Nem emlékszem... Igazán nem emlékszem...

- Nem tudom, hogy a szőnyeg miért olyan fontos - szólt közbe a kapitány. - A vallomások alapján mindenesetre elrendelem...

- Bocsánat, hogy közbevágozok - mondta Elder -, de szeretném ha a kihallgatott személyek átférdenének egy-egy szomszédos helyiségbe, hogy mondjak valamit.

- Rendben van, önöket, sajnos, vallomásuk alapján amúgy is őrizetbe veszem...

- Ettől féltem - szólt Elder szomorúan.

- Kérem, kapitány úr... - hebegte Lindner.

- Hallgasson, Enrico! - mondta erélyesen signora Relli. - Az igazság a mi oldalunkon van és én bízom ebben a detektívben. Ez sokkal okosabb, mint a kapitány, és nem engedi blamálni a rendőrséget. *Pronto!* Megmondtam. Csináljanak velem, amit akarnak.

A kapitány szeme fehéréig elsápadt.

- Önök, sajnos, csalódní fognak a főfelügyelőben. Sedlintz, Ulrik, vezessék a szobájukba a *signorát* és Lindner urat. Nem beszélhetnek egymással, és posztot az ajtójuk elé.

- És Vangold? - kérdezte Elder. - Ő szabadon járhat? Nincs alibije, és a *corpus delicti*...

- Helyes, Vangold úr ellen is nyomós gyanú merül fel, őt is házi őrizetbe vesszük...

- Továbbá Sergius herceg és Maud Borckman - folytatta kegyetlenül Elder. - Több tanú látta őket a folyosón, és szintén nincs alibijük!

A kapitány meghökkent. Már látta, hogy ez az ember ismét törbe csalta.

- Kihallgatjuk őket - felelte elszántan -, és ha szükséges, őrizetbe vesszük. Minden gyanúsított 24 órára őrizetbe vehető...

- ...Ha szökésétől lehet tartani. De itt egy kiscica sem távozhat észrevétlenül.

- Téved! Villiersnének is nyoma veszett. Mehetnek, kérem, Sedlintz.

- Bravó, detektív! - mondta signora Relli, miközben elmentek.

- Főfelügyelő úr! - mondta szigorúan a kapitány. - Ön a nyomozás során adatok birtokába jutott, amelyeket eltitkolt és színpadszerűen alkalmazott itt. Elismerem kivételes képességeit, de ez az eljárása fegyelmi vétség.

- Kapitány úr megkért, hogy ne folyjak bele a nyomozásba. Most csak azért tettem, hogy megóvjam a rendőrséget egy kínos botránytól.

- Miféle botránytól?

- Eddig három embert vett őrizetbe. Őrizetbe kell vennie ezen az alapon még kettőt. Az öt. Őt tekintélyes ember, akik közül legjobb esetben is csak egy lehet a tettes, tehát négyen követelnek majd elégtételt, négyen lármáznak majd a sajtóban... És joggal.

- Ki a másik kettő?

- Sergius herceg és Maud Borckman.

- Kihallgatjuk őket. Menjen értük Ferguson fogalmazó. Markheit felállt.

- Nem akarok beleszólni a rendőrség ügyébe, de azt hiszem, Elder jót akar. Kár itt botrányt provokálni, amíg nem tudunk bizonyosat.

- Amíg nem tudjuk, hogy Villiersné merre távozott, addig őrizetbe kell venni minden gyanúsítottat. Sajnos, az egészségügyi szolgálat nem nyújt elég garanciát... - tette hozzá, egy dőfést intézve Markheit címére.

- Ezt el kell fogadni - mondta Elder sóhajtva. - Bár szerintem Villiersné nem hagyta el a szállót...

- Ezt honnan veszi?!

- Mert aki elhagyja a szállót, az nem kísérel meg vesztegetés útján egy levelet kicsempészni, hanem kiviszi saját maga.

- Elfogadom! Ez esetben még ma átkutatunk minden helyiséget, minden szobát, minden zugot.

A herceg érkezett Mauddal. Sergius már szmokingban volt, ebédhez készült. Fehér kesztyűit húzogatta nyugodtan.

- Önt, kegyelmes uram, signora Relli és Lindner úr látták a folyosón, ahol a gyilkosság történt, közvetlenül a tett elkövetése után.

- A folyosón... igen... Borckman kisasszonnyal jöttem a lépcsőhöz.

- Nem vett észre semmi gyanúsat?

Vontatottan felelt.

- Zajt hallottam a 70-es szobából, amelyben Vangold lakott, de tudtam, hogy lenn van az étteremben...

- És?

- És a lépcsőnél egy pillanatra magára hagytam Maudot, visszamentem, hogy megnézzem... - Habozott...

- És benyitott - mondta Elder.

- Úgy van... - Ismét hallgatott.

- Mit látott?

Nagyon csendesen mondta:

- Egy ősz fejű embert láttam... Leszúrva.

- Ez megerősíti signora Relli vallomását - bólintott Elder -, valaki benyitott, miután Ranke tetemét a hetvenesbe vitte.

A kapitány kopogtatott egy tollszárral.

- Én folytatom a kihallgatást.

- Bocsánat...

- Mit tett ezután?

A herceg keze és hangja remegett.

- Azt mondtam... Borckman kisasszonynak, hogy menjen a szobájába... én is visszavonulok... Így nem keveredünk bele... Szabad egy kis vizet kérni?...

- Tessék... - Ferguson fogalmazó szolgálatkészen töltött...

- Köszönöm...

- Találkozott közben valakivel? - kérdezte a kapitány.

- Lindner úr jött a lépcsőn.

- Aztán?

- Megvártam, amíg Borckman kisasszony a szobájába megy, és én is visszavonultam...

Maud sápadtan nézte a törékeny öregember vergődését.

- Szíveskedjék a szomszédos szalonba fáradni - mondta a kapitány, és a visszatérő Sedlintznek intett, hogy kövesse.

Az öreg aggódó pillantást vetett Maudra a küszöbről.

- Csak menjen nyugodtan - mondta a leány.

A herceg lehorgasztott fejjel kiment.

- Maud Borckman?

- Igen.

- Magánzónó?

- Nem. Decker tanár assisztense vagyok.

Markheit csodálkozva felállt.

- Mi?

- Miért csodálkozik ezen?

- De hát... ön nem tudja... hogy az az ember, aki bubópestisben haldoklik, az Decker tanár?!... Vízet... há... konyakot... ide fektessék a szófára.

Maud ugyanis mintha meghalt volna, úgy vágódott végig Markheit közlésétől.

XXI

A kapitány komikus tanácstalansággal vakarta meg a fejét.

- Az ördög érti...

- Jobban van? - kérdezte Markheit a leányt.

- I... igen...

Felemelkedett a szófáról, lassan lábra állt.

- Ho... hogy van a professzor?

- Bubópestis... Nincs sok remény. Állandóan eszméletlen, magas láz és tipikus szepszistünetek: Minden mirigye duzzadt... szóval... itt nincs tudomány... Nem tehetünk semmit, Palmira olajjal keni az orvos... ez a fájdalmat és a viszketést enyhíti.

- Nincs remény?

- Hát... Bubópestis, az bizony... Szóval, kár érte, mert nagy ember...

- Mivel magyarázza, kisasszony - kérdezte a kapitány -, hogy a főnöke nem értesítette megérkezéséről. Haragban váltak el?

- Nem. A professzor nagyon szeret és...

Elakadt.

- Talán segíthetek - mondta Markheit. - Én beszéltem néhány pillanatig a beteggel. Inkognitóban jött. *Egy megtévedt munkatársát akarta elfogni, a rendőrség bevonása nélkül...* - Jelentősen nézett Maudra.

- Nem tud az ügyről valamit? - kérdezte a kapitány.

- Nem. Rólam semmi esetre sem lehet szó.

- Mit tud a 70-es szobában történt büntényről?

- Sokat!

- Tessék elmondani.

Maud nyugodtan felelt.

- Én öltem meg doktor Rankét.

XXII

Egy pillanatnyi csend után a kapitány olyant csapott az íróasztalra, hogy a tárgyak táncrea perdültek.

- A mindenségit...

- Nem értem... - csodálkozott a leány. - Beismerő vallomást teszek. Ranke doktor egy levelet küldött este 11 órakor, a gyilkosság előtti napon, mert már egy nappal előbb itt volt a betegnél. De csak másnap konstataálta a pestist. Tessék a levél.

Átadta. A kapitány elolvasta. Ez állt benne:

A többszörös gyilkos Borckman és leánya csak tőlem várhatnak kegyelmet. Jöjjön éjjel 3 órakor a hallba és hozza el a jegyzeteket. Dr. R.

- Miféle jegyzetéről van szó?

- Nem tudom...

- Ki az a „gyilkos Borckman”?

- Az apám.

- Hol van most?

- Nem tudom. Amikor kiderültek a rémtettei, megszökött Moszkvából. Mi is eljöttünk anyámmal, Batáviában telepedtünk le, és a jótékonyságáról közismert Sergius herceg pártfogásába vett.

- Mit akart öntől Ranke?

- Zsarolni. Elmentem a hajnali találkozóra. Azt mondta, hogy felfedi mindenki előtt a származásomat, nyilvánosságra hozza, hogy többszörös gyilkos leánya vagyok, ha nem szerzek a hercegtől tízezer hollandi forintot a számára.

- És?

- Másnapig adott haladékot.

- Mi történt másnap a folyosón, amikor önt és a herceget együtt látták, körülbelül a gyilkosság idejében?

- A herceg a szobájába ment a kesztyűjéért, mert ebédhez nem megy másképp. Ezalatt Lindner úr szobájából kijött doktor Ranke, és pénzt követelt. Utánamentem, megláttam a könnyű tört az asztalom, belevágtam a hátába, és gyorsan a herceg után siettem. Csodálkozott, hogy az ajtaja előtt várom, de nem szólt semmit. Ismét végimentünk a 70-es szobák előtt, a lépcsőnél a herceg azt mondta, hogy visszamegy egy pillanatra, azután jött, és kért, hogy menjek a szobámba.

- Beismerő vallomása alapján letartóztatom.

- Ez természetes. Szeretném, ha megengedné, hogy Decker tanárt ápoljam. Hiszen mindegy, hogy hol őriznek...

- Nem engedhetem meg...

Most Ferguson lépett be izgatottan.

- Kérem, kapitány úr!... A herceg kijelentette, hogy beismerő vallomást akar tenni... Ő ölte meg Ranke doktort...

A kapitány egy pillanatig úgy érezte, hogy megbolondul.

XXIII

- Kérem, ez nem igaz - mondta Maud. - A herceg azt hiszi, hogy megmenthet, ha feláldozza magát.

Közben belépett a herceg is.

- Hagyja, Maud... - mondta csendesen. - Én öltem meg Ranke doktort, mielőtt bekopogtattam magához. Ott állt Lindner szobájában a nyitott ajtónál. Hallottam, hogy a házi központnál a 72-es szobát kéri. Elfogott a düh. Kitéptem a kezéből a kagylót, és goromba voltam hozzá. Kinevetett. Aztán megfordult, hogy bemegy Maudhoz. Ott feküdt kezem ügyében a tör... felkaptam és...

- Nem igaz! - kiáltotta Maud.

- Ne próbáljon megmenteni. Én tettem. Tartóztassanak le.

Elder nem szólt közbe. A noteszébe jegyeztetett. A kapitány néha ránézett. Váltakoztak az érzései Elderrel szemben.

Végül intett Sedlintznek, aztán a két kihallgatotthoz fordult.

- Tudomásul veszem, amit mondtak. Kérem önöket, hogy menjenek a szobájukba, és további intézkedésig tartózkodjanak ott.

Miután Sedlintz kiment a herceggel és Mauddal, hogy őrséget rendeljen az ajtójuk elé, a kapitány Elderhez fordult.

- Átkozott história! Ilyent még nem is láttam! Három tettes egy gyilkossághoz!

- Négy tettes. Mert Vangold zsebében volt a véres terítő.

A kapitány a körmeit nézegette.

- Hm... Úgy látom, jegyzett valamit - mondta végül halkán.

- Igen... Néhány főbb pontját az ügynek.

- Csakugyan? Maga szerint melyik a leggyanúsabb?

- Az, aki a szőnyeget eltüntette.

- De miért?

- Mert az ment ki legutoljára a szobából, tehát elbújt, illetve ő ott volt már, amikor az első gyanúsított érkezett, és amikor látta, hogy a tetemet elviszik, magával vitte a szőnyeget.

- És ez az ember nem lehetett a herceg, Lindner, Borckman kisasszony vagy signora Relli.

- Nem. Ezek mind találkoztak egymással a gyilkosság után. A szőnyeg nem volt náluk.

- A leggyanúsabb az olasz nő!

- Egyformán gyanúsíthatóak - mondta Elder. - Mindegyiknek volt néhány perce alibi nélkül, a gyilkossággal egy időben.

Markheit felállt.

- Én megyek ebédelni. Csak azt szeretném tudni, hogy mi a véleménye, Elder, az ügyről?

- Kissé megakadt. Szerintem jobb lenne, ha a gyanúsítottak szabadon mozognának a házban, és megfigyelhetnénk őket.
- De amíg Villiersnéről nem tudjuk, hogy hol van, addig kénytelen vagyok így eljárni - mondta kurtán a kapitány.
- Legalább annyit tegyen meg nekem, kapitány úr, hogy a szőnyeget megkeressük.
- Hogyan?
- Kivétel nélkül valamennyi szobát átkutatjuk. Egy kétszer három méteres szőnyegről van szó. Valamelyik szekrényben vagy ágy alatt rejthették csak el. Ahol a szőnyeg van, ott a gyilkos.
- Rendben van. Végigjárhatjuk a szobákat.
- Ez a szőnyegtől eltekintve is tanulságos lesz - mondta Elder, és elindultak.

XXIV

A fiatalember felébredt. Az már nem lepte meg, hogy egy kádban alszik, és azon sem csodálkozott, hogy egy trópusi sisak van a fején, de különben nincsen rajta semmi. Az ilyesmi újabban napirenden volt, de azon csodálkozott, hogy a víz folydogál a csapból, és már régen túlömlött a kádon úgy, hogy néhány milliméternyire ellepte a fürdőszobát.

Hol van?

Lassan derengett... Li Shing... Bruns... Raleigh doktor és a mimózavirág...

Elzárta a csapot. A szomszédos szobából hortyogást hallott. Gyerünk... gyerünk... Itt baj lesz... Szomorúan látta, hogy köpenye, néhány darab hideg hús társaságában, a kád mélyén ázik. Kimászott a vízből. Bruns mélyen aludt a másik szobában, a szófa és az asztal között, fejét egy felborult karosszéken nyugtatva. Alkonyodott...

Nekiesett a ruhaszekrénynek. Nem volt erkölcsi gátlása. Űzött vad volt. Ha elfogják, fejbe lövi magát. Mindentől eltekintve, a gyilkosság ügye kétségtelen bizonyítékot nyerne.

Összevissza dobálta a ruhákat. A legrosszabb minőségűt kereste. Végül egy zsákszerű nyári holminál kötött ki.

Most jött a baj. A köpcös ember fél méterrel alacsonyabb volt. Kabát könyökig, nadrág térdig... Vadul kutatott. A bolond felébred, és akkor vége. Mit csinál itt egy meztelen orvos a szobájában?

Kihúzta a fiókokat. Rengeteg levél. Az egyik hatalmas komódfiókban egy szőnyeg. Kétszer három méteres, rozsdaszínű, perzsa. Nem jó... A másik komódfióktól hátrahőkölt...

Vagy húsz különböző pisztoly és egy kézigránát. Mi ez? Automata revolver, régi hatlövetű bulldog, egy heveder töltény... Halló! Ez aztán szép kis páciens. Kihúzta a következő fiókot.

Még különösebb.

Egy gépfegyver. Mi? A Grand Hotel szobájában. Szőnyeg és gépfegyver. Csak úgy mellékesen néhány gázálarc.

De ruha nincs! Kétségbeejtő! Minek ez a sok fegyver? Érthetetlen. Visszament a fürdőszobába, és kinyitotta az ablakot.

Szemben az egyik nyitott ablakból hangokat hall. Valaki goromba:

- Nem tehetek róla, hogy itt vagyok. Senki sem kényszeríthet rá, hogy dolgozzam!

- Téved, Hacker úr! Ön tartozik dolgozni a vesztegzár ideje alatt - mondta szigorúan a másik. Ez Wolfgang volt.

- Rendben van! De akkor dolgozzon Schilling kormányzó úr is! Nem azért csavarogtam a Grand Hotel előtt, hogy dolgozzam!

- Úgy! Tudja meg, kérem, hogy nincs elegendő személyzetünk a nagy vendéglétszámhoz, és az állam felhatalmazott, hogy a kincstár számlájára visszatartott egyének közül válogassunk kisegítő erőket.

- Nem dolgozom - felelte Hacker.

- Igazsága van - mondta az öreg újságárus. - Mi itt egészségügyi megfigyelés alatt állunk...

- Maga fogja be a száját - intette le Wolfgang. - Ami az ellátásukat illeti, lényegesen meg fog változni, ha nem dolgoznak. Ezt jegyezzék meg!

- Akkor bepörölköm! - kiáltotta Hacker. - Úgyis ketten lakunk egy szobában, ami ragály esetén szabálytalanság!

- És ha... fizetést ajánlanék, hogy dolgozzon?

- Engem nem lehet megvesztegetni.

- Úgy. Hát vegye tudomásul, ha nem dolgozik, nem kap enni.

- Majd szerzek! Téved, ha azt hiszi, hogy elítélnék lopásért. Kényszerhelyzet. A lapáros úr a tanúm. És a Lidia nevű hölgy, akit szintén kényszermunkára ítélték.

- Látja, arról példát vehetne! Naponta két-három forintot keres borraivalóban.

- Én nem keresni akarok, hanem pihenni.

- Szép - mondta Wolfgang. - Ha nem veszi fel a fogasról azonnal a londiner ruháját, és nem jelentkezik az emeleten Martin szobapincéernél, akkor üres levest és kenyeret kap...

- Nagyon jó, úgyis fogyni akarok!

Hacker alig figyelt oda. Az öreg újságáros portékáját olvasgatta. Volt itt illusztrált lap, magazin, újság, amennyi éppen kellett.

- Ami a szórakozást illeti, csak nappal olvashat, mert a villanyt is megvonom.

- Ehhez nincs joga - hördült fel Hacker.

- Úgy van! Nincs joga - mondta az öreg hírlapáros, mintha ősjogász lenne.

De Wolfgang elment.

- Milyen pimasz! Ki akar uzsorázni, mert idekerültünk - dühöngött Hacker.

- Lidia rontotta el. Az a nő megbízható alkoholistának látszott, és beáll szobalánynak.

Puff! A kis fülkében kialudt a villany. Wolfgang első számú fenyegetése bevált. Hacker káromkodott.

- A mindenit. Hét óra van, és tíz előtt nem tudok aludni. Azt hiszi a disznó, hogy így kényszeríthet.

- Azért mégis szórakozni fogunk - mondta az öreg, és verklizni kezdett. - Ezt lehet sötétben is...

- Bár tudnék így aludni egész nap, mint ez a dög. - A sarokba mutatott, ahol a benmszülött díszműáros hortyogott. - Ezt nem hívja dolgozni...

- Mert fekete - mondta az öreg, és verklizett. - Nem szeretik errefelé, csak boynak...

Egy ideig csak a verkli szólt.

- Ide hallgasson... Itt szemben ez a köpcös alak ilyenkor lemegy a vendéglőbe... Azt hiszem, lehetne a szobájából egy kis italt és cigarettát hozni... Hogy mi is jól érezzük magunkat.

- Az ötlet nem rossz. Ha valami készpénzt talál, azt se hagyja ott.

Csak a verkli szólt. Hacker átmászott az ablakon. Be a szemközti fürdőszobába.

Toccs! Víz... Hát ez mi? Úszik a fürdőszoba. Ment vagy hét lépést, azután felgyújtotta a villanyt.

Úgy állt meg rémületében, mint akit villám sújtott. Szemben vele egy teljesen meztelen embert pillantott meg, gázálarcban. Kezében egy gépfegyverrel. Hacker dermedten nézte. A nyelve felmondta a szolgálatot. A géppuska lendül, most végre észbe kap, és kinyújtja a kezét, de a másik oldalról a gázálarcos jobb ökle lecsap az állára, hogy knockoutolva a kádba zuhan. Nagy freccsenés...

Ezalatt az öreg verklizett a sötétben. Vagy tíz perc múlva zörejt hall az ablaknál. Valami árnyszerű lép be.

Aha! Jön vissza Hacker, az elszánt munkanélküli - gondolja, pedig egy úr érkezik a sötétben, egy szál gázmaszkba öltözve...

- Mit hozott? - kérdezi az öreg a fogasnál tapogatózó árnytól.

- Pszt... - csak ennyit felel.

„Valami baj van”, gondolja az újságárus, és verklizik, gépiesen, némán. Majd megtudja rövidesen, hogy miért nem lehet beszélni... Közben a másik mintha vetkőzne. Egy leesett cipő koppan...

Öt perc múlva nyikorog az ajtó. Kisurrant! Csak nem csinált valami disznóságot? Hova ment? Aggódva verklizett.

Tíz perc múlva Martinnál jelentkezett egy fiatalember. Félix volt.

- A direktor mondta, hogy itt dolgozzam.

- Maga az a kikötőmunkás?

- Én.

- Hogy van öltözve?!

Végignézett magán. Aranygombos háziszolgakabátban volt. Ez rendben volna. De egy irtózatosan rongyos zsakett nadrágot vett fel hozzá. Ez a bennszülött csecsebecseárus ruhadarabja volt. Mit csináljon? Sötétben kellett öltözni.

- És ez a cipő.

Lenézett. Mi?...

Egy pillanatra elszédült!

...Fehér teniszcipő volt rajta, egy barna foltal.

XXV

- Kérem... Az igazgató úr kikapcsolta a villanyt, és sötétben öltöztem... - mondta, amikor végre megmozdult a nyelve.

- Hát jó... menjen oda, a lépcső mellett, a kilencvenes fülkébe. Később majd küldök egy nadrágot. A csengőtábla szemben van. Ha kigyúl egy szám, bemegy a vendéghez. Rendelésnél hívja fel a házi telefonon a vendéglőt. Ha nem tud valamit: az ötödik emeleten teljesítek szolgálatot, feltelefonálhat.

A jelzett szobába ment. Kényelmesen leült, azután rágyújtott. Bírt a megfelelő lélekjelenléttel ahhoz, hogy egy gázálcra való cigarettát magával vigyen, amikor átmászott az ablakon. Aranyvégűek voltak „Bruns” felírással. Aha. Saját hüvelyébe tölteti az egyéni dohánykeveréket, mint általában a gazdag emberek.

Kigyúlt egy szám. A hatvanas. Ment. Egy egészen fiatal, csinos emberhez nyitott be.

- Mondja kérem... hol mossák itt a ruhát?! Borzasztó, hogy az ingeim hogy néznek ki.

- Új ember vagyok, kérem. De azt hiszem, házi mosoda van.

- Intézkedjék, hogy a mosónő feljöjjön hozzám. Erich Kramartz vagyok.

- Igenis.

Letelefonált az étterembe, ahol a főpincér nem akarta elfogadni a 60-as szoba rendelését.

- A konyha nem szolgálhat mosónővel.

- Hát küldjön egy szakácsnőt. Mit bánom én.

- Majd átszóllok a portára.

- Tőlem... - felelte az új londiner és letette a kagylót.

Most Maudot szeretne volna látni. Ahogy kissé nyugodtabb alapokon tartózkodott a szállóban, nyomban a nőre gondolt. Itt nagy baj van... A cipő rejtélye sok mindent megoldana. Ebben a cipőben hozták a levelet, az bizonyos. A barna folt alakja elég jellegzetes. Kíé lehet a cipő? Csak a bennszülötté, mert Hacker és az újságáros cipőben voltak. Tehát a maláj levelezőlapáros hozhatta a levelet. Bizonyára küldte valaki. És a boncolásnál talán műszereket cipelt, vagy ilyesmit. Oda is kell szolga, nemcsak orvos. Erre nem gondolt akkor.

Elindult a 70-es szobák kanyarodója felé...

Gyorsan visszahúzódott...

A bennszülött jött óvatosan. A rendes kabátjában volt, de vörös kockás, rikító kék pizsamanadrágban és mezítláb. Úgy siklott Maud ajtajához, mint valami kígyó! Lehajolt. Gyorsan becsúsztatott egy levelet, és elsietett. A levél félig kiállt az ajtó alól, azután becsúszt. A leány átvette!

Most odamegy!

Ebben a pillanatban kialudt az emeleten a villany. Valahol az ügyeletes rendőrtiszt hangja hallatszott.

- Halló! Mi az, rövidzárlat?

Érezte, hogy a hirtelen sötétség összefügg a bennszülött küldönccel.

Gyorsan a leány szobájához lépett, és halkan kopogott. Kissé kinyílt az ajtó. Be akart lépni, de Maud kinyújtott kezébe ütközött. Valamit eléje tartott, és azt suttogta:

- Az istenért, vigye már... Vigye. És legyen átkozott, maga sátán...

Ösztönszerűen átvette a tárgyat... Füzetszerű valami volt. Most lépések közeledtek... Távol ajtók csapódtak... Zaj hallatszott. Valaki nekiütődött, és egy erős kéz szorította meg a karját...

- Ki vagy?!...

- A boy... Mit akar?

Az árny Maud ajtajához közeledett. Félix maga sem tudta, hogy miért, mellbe taszította, hogy hátratántorodott. Aztán elstetett, mert hangok közeledtek... Csizmás léptek...

Beugrott a személyzeti fülkébe, és villanyt gyújtott.

Kis kék füzet volt nála, amelyen ez állt:

A BANÁNOXID ELŐÁLLÍTÁSA
ÉS ALKALMAZÁSA

Írta:

Richard Decker
egyetemi tanár

Közben ismét kigyúlt a fény. A rendőrtiszt végigsietett a folyosón, és mindenhová bekopogott. Nem történt semmi.

Lassan csend lett, az emberek lefeküdtek. Martin jött be a fiatalemberhez.

- Na? Mi volt itt?

- Kialudt a villany.

- Az rendben van. De különben nem történt hiba?

- Semmi. Egy vendég rendelést adott fel, az étterem valószínűleg kiszolgálta már.

- Aztán ledőlhet ruhástól aludni. Állítsa be csengőtáblán a berregőt. Én is lefekszem. Jó éjszakát.

- Jó éjszakát.

Martin elment. Félix kinyitotta a füzetet.

A banánoxid vegyi képlete

Ez volt a fejezetcím. Hm... Ennek a kis füzetnek nagy szerepe van az ügyben. Vicces véletlen. A bennszülött bizonyára azt az üzenetet közvetítette, hogy valaki majd bekopog a füzetért. Közben ő kopogott. A leány kiadta a füzetet, és futtában megátkozta. Az igazi, aki a füzetért jött, beléütközött az ajtóban, sejtette, hogy valami hiba van, de már jött a rendőr, a szobapincér, és menekülnie kellett.

Kialudt a villany.

Mit jelent ez? Valaki belépett csendben a fülkébe. Ő innen oldalról nem vette észre, és az illető eloltotta a villanyt. Ennek dacára nyugodtan zsebre vágta a füzetet. Sejtette, hogy miről van szó.

- Ki az? - kérdezte.

Suttogó hang felelt.

- Adja ide azt a füzetet, amelyik a kezében van...

- Megjegyzem, nem vagyok ideges ember. Kihez van szerencsém?

- Peter Borckman vagyok.

Megdöbbsent. Borckman... Hiszen Maud is.

- Nos? - kérdezte fenyegető hidegséggel a suttogás - Mi lesz?

- Olyan sürgős? Talán beszélhetünk pár szót.

- Mit óhajt?

- Ön milyen rokonságban van Mauddal?

- Az apja vagyok.

Kutya egy história.

- Tisztában van azzal - mondta ravaszul a fiatalember -, hogy a leánya milyen helyzetbe jut, ha átadja önnek a főnöke bizalmas természetű jegyzetét?

- Semmi baja sem lesz. Majd elmenekül máshová. Ipari kémkedésért nem adják ki. Ez ne aggassa. Kicsoda maga?

- Háziszolga. De túlbuzgóan szívemen viselem a vendégek ügyét.

Valami megcsillant a sötétben.

- Töltött revolver van nálam - mondta Borckman. - Ha nem adja át nyomban a füzetet, lelövöm, és úgy veszem el magától.

Odaadja? Lehet, hogy a leány apja ilyen züllött fráter, és tönkre akarja tenni Maudot... Ezt meg kéne akadályozni.

- Hát tessék - mondta.

A másik nem láthatta a sötétben, hogy hova menjen a füzetért, egy lépést tett kinyújtott revolverrel. Ebben a pillanatban a fiatalember belerúgott a kisasztalba, amely a kettőjük között állt, és oldalt vetette magát. Borckman hátratántorodott, de máris elrántották a lábát, hogy végigzuhant hosszában...

Nem sütötte el a fegyvert, hiszen nem is volt célpont. Felugrott, egy ökölcsapás arcon találta, vaktában vágott vissza, de csak az üres levegőt érte.

Az ajtó becsukódott, és ráfordult a kulcs. Borckman ott ült a sötétben, bezárva.

A szoba ablaka a vendéglő üvegtetejére nyílt. A titokzatos ember lepedőt és terítőket hurkolt össze, azután lemászott a félemeletnyi magasságból.

XXVI

A fiatalember kilépett a folyosóra. Most merre? Kissé elvakult a hirtelen világosságtól. Elhatározta, hogy Maudhoz megy. Alig tett egy lépést, amikor hirtelen, mintha a földből nőtt volna ki, oldalról előugrott valaki, és egy tör csapott le. A döfést már nem védhette, kissé oldalt bukott, a tör a nyakcsigolyája helyett a vállát érte, lecsúszott a mellkasán, és alaposan végighasította a bőrét, de nem ejtett mély sebet. Félix elkapta a csuklót a törrel, és...

Csodálkozva állt... Sergius herceg!

- Ön...

A tör a földre hullott. A herceg ijedten nézte.

- Igen... Elhatároztam, hogy megölöm... - lihegett. - Nem fogja Maudot szerencsétlenné tenni... Én... megölöm, ha elviszi... azt a füzetet...

A fiatalember zsebéből kikandikált a füzet. Hátranézett az ajtó felé, amerről jött.

- Mindenekelőtt menjünk innen. Beszélnem kell magával, herceg, de ne idegeskedjék, mint az imént. - Megfogta a herceget a karjánál és vitte.

Sergius herceg megállt. Ijedten nézte a másikat.

- Hová akar menni?

- Maudhoz...

- Nem!

Bizony elég tiszteletlen volt, amit művelt, ha tekintetbe vesszük, hogy egy idősebb főúrról volt szó. Megfogta a herceg nyakát és vitte. A leány szobájánál kopogott, de választ sem várva, belökte a herceget, ő is belépett, és ráfordította az ajtóra a kulcsot. Maud felöltözve ült az asztalnál, és írt. Ijedten ugrott fel.

- Adjon gyorsan valami kötszert - mondta Félix -, megszúrtak.

A herceg egy székre roskadt, és arcát a két tenyerébe fektette. Kimerülten lihegett. Maud, csodálatos önfegyelmezettséggel, kérdés nélkül a szekrényhez lépett, és kötszert vett elő.

- Vigyázni kell - mondta a fiatalember -, hogy a padlóra ne cseppenjen vér. Ebben a hotelben az ilyesmi bonyodalmakra vezet.

Levette a kabátját, és kinyitotta az inget.

Maud eddig még egyetlen szót sem szólt. Csodálatosan fegyelmezett volt.

Valami pasztillát vízben feloldott, fertőtlenítette a hosszú vágást és bekötötte. Azután gondosan eltüntettek minden nyomot.

- Oltsa el a villanyt - mondta a fiatalember -, egy ügyeletes rendőrtiszt sétál kint, annak feltűnhet.

A lány eloltotta a villanyt és megszólalt:

- Hol találkozott a herceggel?

- Most a folyosón. Kértem, hogy jöjjön ide. Nem akart. Erre erőszakot alkalmaztam.

...Az egészségtelen monszun-évszak penészszagú, nedves párái súlyosan nehezedtek a sötét szobára. Az örökös eső locsogva, csobogva zuhogott, és egy moszkító döngött körülük. A dús trópusi növények fojtó, bágyasztó szaga a szobába is behúzódott.

- Kicsoda maga? - kérdezte a leány.

Mit mondjon? Volt már hittérítő, orvos és londiner. Mi legyen még?

Rágyújt egy Bruns feliratú cigarettára.

- Vigyázzon, Maud - szólt közbe a herceg. - Ő vette el a jegyzeteket.

- Mi?... - A leány felugrott. - Maga... maga Borckman embere?

- Hát, kérem, disztingváljunk. A füzet nálam van, de nem vagyok Borckman embere. Láttam, hogy az ajtaja alá levelet csúsztat egy igen rongyos nadrág tulajdonosa. Erre idejöttem, és kopogtam, hogy beszéljek önnel, ehelyett átadott egy füzetet, megátkozott, és nyugodni tért. Közben egy úr érkezett a sötétben, akit eltaszítottam. Ugyanez az illető később le akart löni, mert nem adtam át a füzetet.

- Hol van... most az... az ember?

- Rázártam a 90-es ajtaját.

A lány az ajtóhoz ment. Hallgatódzott.

- Maradjanak csendben - suttogta, és gyorsan kisurrant.

- Csodálatos egy lány - mondta fiatalember. - Micsoda karakter.

- Istenem... - suttogta a herceg... - És miattam... Mert mindez miattam van...

- Ha nem tartja tolokodásnak, kegyelmes úr: milyen kapcsolatban vannak Borckman kis-asszonnyal?

Csend volt. Csak az eső zúgott, egyformán, folytonosan. Két cigaretta parázslott egymással szemben. Azután a herceg nagyon halk felelete hallatszott:

- A leányom...

XXVII

...Maud visszajött.

- Lemászott az ablakon. Megsebesítette?

- Nem. Revolver volt nála. Örültem, hogy ép bőrrel kijutottam a folyosóra.

- Adja ide a füzetet.

- Eszembe sincs. Maga bizonyosan odaadná annak a ronda pasasnak.

- Oda kell adni!

- Fenéket... Bocsánat, de dühös vagyok. Ez a füzet Decker tanár tulajdona, lehet, hogy már fel is jelentette magát.

- Nem. És nem is fog. Talán már halott is... - felelte a leány sóhajtva.

- Na ne tessék ilyent mondani.

- Decker tanár a bubópestises tanár, aki miatt vesztegzár van.

Az ifjú füttyentett.

- Drága, jó ember - folytatta a leány. - Bizonyára utánam jött. Nem akart feljelenteni. Őtöle tudta Ranke doktor, hogy nálam van a jegyzet.

- Az az orvos, akit megöltem? - kérdezte érdeklődve a fiatalember.

- Ostobaság! Azóta már tudom, hogy nem maga ölte meg. Miért hazudta ezt?

- Láttam, hogy nagyon szeretné... - ismerte be töredelmesen. - Mert azt hiszi, hogy a herceg ölte meg. Hiszen ezért hozta el a bűnjelet is magával: a tört.

- Igen... De hát ez nem fontos. Ranke zsarolni akart, és valaki megölte. Bizonyára Borckman. És ha nem kapja meg sürgősen a füzetet, akkor sok ember kerül végzetes helyzetbe... Nem számíthat senki irgalomra nála...

- Ha azt akarja, hogy odaadjam annak a gazembernek a füzetet, akkor őszintén kell beszélnie...

- Maga... maga... a rendőrség embere vagy magándetektív?

- Magándetektív vagyok - felelte habozás nélkül -, tehát megbízhat bennem, csak azt kell tudomásul vennie, amit akarok.

- Lehet, hogy most is csak hazudik.

- Tőlem minden kitelik - felelte szomorúan a fiatalember -, de bizonyos, hogy több évet szívesen adnék az életemből, ha magán segíteni tudnék.

Hosszan hallgattak. Az izgalom, a forró, nyirkos idő fullasztóan telepedett rájuk.

- Elmondok magának mindent - kezdte Maud. - Muszáj. A kezében vagyunk. És rajtunk kívül még néhány ember sorsa múlik azon, hogy maga ezt a füzetet átadja Borckmannak.

Virradt. Pontosan, mintha óraműre működne az ég, hajnali négykor elmúlt az eső. Délután háromtól hajnalig zuhogott. Közben a nappali forróságban láthatóan gőzölgött az elpárolgó víztömeg, és egy roppant mosókonyha légkörébe burkolta a szigetet, reumás, maláriás, tífuszos kigőzölgéssel.

- Majd én elmondom - szólt közbe Sergius. - Ezt ugye... belátja, Maud?... Nem teheti helyettem más...

Az eső nesze helyett egy felriadt papagáj rikoltása zavarta meg a csendet, és a derengésben lassan kirajzolódott az ablak előtt néhány mozdulatlan pálmakorona árnya.

- Orosz katonacsaládból származom. Az apám, Milenko Sergius tábornok, Kolcsak admirális oldalán esett el. A forradalom elől én is megkíséréltem a menekülést, de sehogyan sem tudtam a határon átjutni. Moszkvában bujkáltam. Sok viszontagság után végre egy „okmányárus”-nál, aki más névre szóló személyazonossági írásokat árult, megvásároltam a szükséges írásokat. Peter Borckman névre szóló iratok voltak ezek. Ekkor hallottam először ezt a nevet. A feleségem, kisfiammal és néhány rokonommal, a forradalom első napjaiban vagyonommal együtt kijutott Párizsba. A Borckman-féle okmányok birtokában most már én is remélhettem, hogy eljutok hozzájuk. Nem így történt, mert találkoztam Anna Mirszkájával, és beleszerettem. F fiatal egyetemi hallgató volt. Forradalmár. Bujdosásom közben mint Borckman ismerkedtem meg vele, és természetesen elhallgattam előtte az igazi nevemet. Az első házasságom nem volt boldog. Becsültük egymást a feleségemmel, és mind a ketten nagyon szerettük a kisfiunkat; ez volt minden érzelmi kapcsolatunk. De ez sem menti végeredményben, amit tettem. Bigámia... csúf bűn, utálatos vétek. De a szenvedély és a rossz házasság két nagy felbujtó. Elvettem Annát... Távol a forradalom lármás politikájától, Szibériában telepedtünk le. Két gyermekem született, Maud és Peter. Nyolc évig éltem boldogan, nehéz munkából. Hasznát vettem egy régi úri passziómnak: vadásztam. Prémgyűjtőknek dolgoztam. Anna már tudta a titkomat, megértett és megbocsátott. Régen nem volt már forradalmár, hanem feleség és anya. Nem vágyódtam a hercegi életem után. Egyszerűen boldog voltam. Egy napon felkeresett a körzeti rendőrprefektus. Ez az ember a legjobb barátom volt. De akkor hűvösen beszélt velem. Közölte, hogy egy Peter Borckman nevű embert köröznek, aki a forradalom alatt ölt és rabolt. Kegyetlen gyilkos volt. Szörnyű bűnlajstrom került elé. Egy szörnyeteg volt ez a Borckman. A prefektus közölte velem, hogy másnapig egérutat ad. Siessek! Elképzeli a helyzetet? Csak egy védekezésem volt, ha elfognak, hogy Sergius herceg vagyok, volt kozákkapitány. A gyűlölt Sergius tábornok fia. Biztos halál. Mint Borckmant viszont nyomban felkötnek és joggal...

Menekülni kellett. Kínába kerültem. Az asszony beteg lett, már nem bírta átjönni a határon. Habarovszkban maradt a gyerekekkel. Én továbbmentem. Megbeszéltük, hogy Sanghajban várok rájuk. De Sanghajban már a megérkezésem napján kórházba vittek, tifusszal. Élet-halál között voltam hetekig. Egy orosz emigráns orvos felismert. Nyomban sürgönyözött Párizsba. Mire lábadoztam, már ott ült mellettem az első feleségem, a fiam, a bátyám... megtaláltak. Elszökni? Lehetetlen. Két családot dönthettem most már romlásba, ha kiderül, hogy Sergius herceg bigámiát követett el. Nem tehettem mást: megírtam mindent Anna Mirszkájának, és Párizsba utaztam a családommal. Visszakerültem végleg a régi környezetembe. Anna okos asszony volt. Megértette a helyzetet. A gyerekeink miatt is bele kellett nyugodnia mindenbe.

Kissé kifulladt. Abbahagyta néhány másodpercre. Az ébredő napfényben megszámlálhatatlan esőcsepp ragyogott sziporkázva, és hosszú, fényes kardlevelek, ázott, nagy, színes hibiszkuszkelehek himbálództak a sirokkó hajnali légáramlásában.

A fiatal ember egy újabb „Bruns” cigaretára gyújtott, és nagyot sóhajtott. Minden tagjában érezte a döglesztő évszakot.

- ...Anna találkozott Sanghajban egy régi kedves kollégájával, a jóságos, derék Decker tanárral. Akkor még csak jó nevű szerológus volt. Valamikor mint gyakorlatos orvos együtt tanultak a moszkvai kórházban. Decker segítségével a második feleségem Buitenzorgba

utazott. A régi kolléga átsegítette a kis családot azon a nehéz időszakon, amíg én Párizsból végre segítségükre siethettem. Közben a fiam, Maud fivére, beállt a holland gyarmati hadseregbe, jelenleg kapitány. A másik fiam, Sergius Iván herceg szintén katona. Francia állampolgár lett. Századosi rangban van. Anna tavaly halt meg. Rendkívüli, jóságos, okos és erős nő volt... Maud örökölte a természetét...

...A felmelegedő napban már megindult a föld párolgása. A délnyugati szél lassú hömpölygéssel ontotta a sziget belseje felől a mocsarak kénhidrogénes szagát. A főhasogató sirokkóban, mint állati csápok, olykor megmozdultak a pálmák levelei, és hatalmas bíborszínű páfrányok suhogtak az ablak előtt...

- ...Közben szinte elszegényedtem, mert megjelent a rém. Borckman! Párizsban kaptam kézhez az első levelét. Havi tízezer frankot kért. Röviden, csak annyit írt, hogy ilyen és ilyen csekkszámra fizessem be a pénzt, különben mindenki megtudja, hogy Sergius herceg mint Peter Borckman, rablógyilkos és bigámista. Érti ezt? Fizetni kellett és hallgatni. A bűnre következett az iszonyú bűnhődés! Borckmant én sohasem láttam. Afrikai, dél-amerikai vagy ausztráliai számlákra fizettem be a pénzt... A tíz év, amely alatt Borckman zsarolt, mindenemből kifogott. Végül bekövetkezett ez a csapás...

A „Bruns” cigaretták kesernyés szaga áthatóan érződött a szobában.

- Most majd én folytatom - mondta Maud. - Decker tanár maga mellé vett asszisztensnek. Néhány széruma közben a világ legelső tudósai közé emelte. Továbbra is gondoskodott rólunk. Én mellette dolgoztam. Meghatóan jó volt hozzám. Az idén készült el a legnagyobb jelentőségű szérumával, a „banánoxiddal”. Ismeri talán a „banánkór” problémáját?

A fiúnak minden szilánknyi koponyaacsontja külön sajtott.

- Hogyne - felelte bágyadtan. - Az éretlenül levágott banán nyomán a cserje beteg lesz és elpusztul. Viszont csak éretlen állapotban... szállítható... mert... megpuhul... és...

- Mi baja? - kérdezte a leány.

- Ez az... évszak... nehezen bírom... - Sóhajtott. - Folytassa, kérem.

- Milliókat ér a szer, amely megóvjá a cserjét a pusztulástól, miután leszedték az éretlen gyümölcsöt. Eddig senki sem tudott összeállítani ilyen anyagot. Deckernek sikerült. Ötszázezer hollandi forintot kapott érte az államtól. Ekkor jött Borckman levele. Felszólított, hogy szerezzem meg a füzetet a banánoxid leírásával, és hozzam ide. Lopjam meg a legderekabb embert, a jótévönket! Ezt végkielégítésnek veszi. Ha nem, akkor... Mít mondjak? Az apámat ismeri, a fivérem katonatiszt és én is... Eh... Szóval sok ember pusztulását jelentené... Pontos utasítást írt, hogy akkor szerezzem meg Decker fiókjából az írást, amikor a professor Weltewredenbe utazik, ahol egy kongresszuson vesz részt. Itt, Kis-Lagondán, a Grand Hotelben szálljak meg, egy olyan szobában, amelyik mellett nem lakik senki. És majd megtudom, mikor adjam át a jegyzetet. Engedelmeskednem kellett. Amikor szomszédot kaptam, szegény Lindner jóvoltából átköltöztem ide. Amikor maga bemászott az ablakon, hajnalban, a doktorral volt találkám. Ő is megzsarolt, mert a jóhiszemű Decker a halálos ágyán elmondott neki mindent. Utánam jött szegény, hogy maga intézze el... Aranyos, jó ember, nem jelentett fel... És... haldoklik...

A pállott forróság elviselhetetlen volt: A kert mintha füstölne, páraréteg húzódott felette. És az ablakpárkányról, mint valami miniatűr krokodilus, egy lüktető torkú gyík bámészkodott a szobába.

- Csi-Csokk! - mondta hangosan a hüllő és várt. - Csi-Csokk! - kiáltotta újra, és eltűnt az ablakról.

Maud cigarettára gyújtott. Hallgattak.

- Azt hiszem, igazuk van. Odaadom a füzetet - mondta Félix rekedten. Letette a cigarettáját, és már nyúlt a zsebe felé.

Kopogtak.

- Ki az?

- A rendőrség!

A boyruhás idegen nesztelenül és gyorsan eltűnt a szekrényben.

XXVIII

A kapitány lépett be Elder főfelügyelővel.

- Bocsánat - mondta a rendőrtiszt. - A hotelből eltűnt egy hölgy, bizonyos Villiersné. Megfoghatatlan eset. Találkoztak önök az elmúlt 24 óra folyamán az illetővel?

- Én nem találkoztam vele - felelte Maud.

Sergius herceg elgondolkozott.

- Én láttam. A szobámmal szemközt kopogtatott egy ajtón, azt is hallottam, hogy valaki „igent” kiált. A hölgy belépett. A kilincsen egy férfikezet láttam, sötét kabátujjal... Ez bizonyos.

- Nem tudja kegyelmes uram, hogy hányas szoba volt.

- Dehogynem. A 102-es.

- Köszönöm...

A kapitány a telefonhoz lépett.

- Megengedi, Borckman kisasszony?

- A lány cigarettára gyújtott.

- Parancsoljon.

A portás kapcsolt.

- Itt Vuyder kapitány. Ki lakik, kérem, a 102-esben... Hogyan? Ez biztos?! Köszönöm...

Elhülten tette le a kagylót.

- Nos? - kérdezte Elder. - Ki lakik a 102-esben?

- Senki. Két hete lakatlan.

- Cifra!

Elder csak ennyit mondott. Maud torkát szorongatta az izgalom. A férfi itt van a szekrényben. És nem magán-detektív! Csak úgy vállalta, mint a gyilkosságot. De hát ki? A sok szörnyűség dacára már az első találkozástól kezdve foglalkoztatta ez az ember. Bűnöző?... Nem! Érezte, kívánta... Nem az... ne legyen az!

- Ön beteg lesz, Borckman kisasszony - mondta Elder.

- Én?... Miért?

- Egyik cigarettája még itt füstöl a tálcán, és már másikat szív.

Felvette a vastag, arany végű cigarettát, amit Félix hagyott a tálcán. A herceg olyan távol ült, hogy ő nem szívhatta.

- Nem ízlett... Valaki megkínált vele...

- Látom. Mr. Bruns. Nem is tudtam, hogy ismerik egymást...

Maud nem felelt. Zsákutcában volt.

Nem ismerte Brunst!

- Ha megengedik - mondta a kapitány -, kissé körülnézünk a szobában.

Maud nyelt, és a szíve rendetlenül zakatolt, de nyugodtan mondta:

- És... mit keresnek?

- Egy szőnyeget...

- Én őrizetben vagyok?

- Nem... Szó sincs róla, ezt az intézkedést feloldottuk.

- Akkor kérem fogom az ügyész írásbeli utasítását. Úgy tudom, anélkül tilos a házkutatás.

A kapitány meghökkent.

- Parancsoljon - mondta szolgálatkész udvariassággal Elder, és a zsebéből egy írást vett elő. - Természetesen a legcsekélyebb szabálytalanságot sem köteles túrni.

Szabályszerű bírói végzés volt, amely szerint Elder főfelügyelő, minden indokolás nélkül, Grand Hotel valamennyi szobáját átkutathatja.

A kapitány csodálkozott a legjobban, de azért máris hozzálátott a kutatáshoz, és benézett a tükör mögé, ahol a két fal találkozása háromszögű területet határolt.

- Itt nincs semmi.

- Csak az ágy alatt vagy a szekrényben lehet - mondta a főfelügyelő, és elindult a szekrényhez.

Most megtalálják a fiatalembert!

Maud sikítani szeretett volna. A herceg a száját rágta sápadtan.

A kapitány benézett az ágy alá:

- Semmi.

Elder kinyitotta a szekrényajtót. Egy másodpercig farkasszemmet nézett Félixszel.

- Itt sincs semmi - mondta, és becsukta a szekrényajtót.

Azután köszöntek és távoztak.

XXIX

A fiatalember izgatottan lépett ki a szekrényből, fején egy könnyű, kockás átmeneti kabáttal.

Maud és a herceg a meglepetéstől még mindig mozdulatlanul ültek.

- Most rohanok! - hadarta egy szuszra a fiatalember. - Elder visszajön. - A kabátot egy székre dobta.

- Várjon! - kiáltotta Maud. - Mi kiadtuk magának a legsúlyosabb titkainkat. Nem lehet olyan bűnös, hogy továbbra is tartson tőlünk.

- Nem is erről van szó... Ha bűnös lennék, bevallanám. Sajnos, csak hülye vagyok, és ezt szégyellem. Nevem Félix, mindössze ennyi igaz abból, amit mondtam.

- De a rendőrség ilyesmiért nem keresi! Elder azt mondta...

- Hogy Jáva Réme vagyok - legyintett. - Ravasz dolog volt. Azt akarta, hogy ön megijedjen tőlem és kiadjon neki, amennyiben itt rejteget. Mert ki mer egy rablógyilkost elrejtteni. Ön azonban kivétel. Elder csúnyán csalódott trükkjében. Maga abban a hitben, hogy „Jáva Réme” vagyok, tovább rejtegetett. Ezért fogadja hódolatom.

- De - szólt közbe a herceg - miért nem fogta el magát a főfelügyelő?

- Mert belekevert volna a szálló bűnügyeibe, és Elder tudja, hogy derék fickó vagyok. Azonfelül nem is tartóztat le. Csak fel.

- De miért üldözi?

- Mert nem akarok nőszülni. De - tette hozzá gyorsan - ez az elhatározásom nem végleges. Idővel az ember rájön, hogy nem az intézményben van a hiba, hanem...

Zörrenés...

Az ajtó hasadéka alatt levelet dugtak be. Félix mint egy vadmacska ugrott oda, és felrántotta az ajtót. Egy tompa durranás, egy kiáltás, a fiú visszatántorodott, és két kezét a szemére szorította.

- Mi az? - kérdezte rémulten a lány.

- Az hiszem... megvakultam... vagy ilyesmi...

- Mutassa... mutassa, az istenért!

A két szeme vörös volt, és szörnyen égett. De lassanként ismét látott.

- Átkozott gazember! Riasztópisztolya van...

Lassan kitisztult a látása. De még szédült. Nem tudta azonban, hogy ez a gázpisztolytól van-e. Rosszul volt már néhány órája, mintha maláriája kezdődne, ami könnyen lehetséges. A leány vizes kendővel törölgette a szemét.

- Micsoda briganti... - dühöngött Félix.

A herceg elolvasta a levelet, átnyújtotta Maudnak.

Holnap éjjélkor a füzet fekdjön az ajtó küszöbén. Ha nem így lesz, akkor holnapután reggelre megtudja az világ az IGAZAT. Ebben már benne lesz az is, hogy Maud Borckman kirabolta a főnökét, és Félix Crickley, a kormányzó fia megölte Ranke doktort és többrendbeli bűncselekményt követett el a Grand Hotelben. Ez az utolsó figyelmeztetés.

Borckman

- Maga?... - kérdezte Maud csodálkozva, és egyben sok mindent megértett.

- Igen. Crickley kormányzó fia vagyok, sajnós... Az apám hazacsalt Párizsból, mert... mert sokat költöttem... az... egyetemre... Az ilyesmi drága multság Párizsban. Csak egy valamirevaló lakáj nyolcszáz frank havonta... A többit tudja... Nősülési ígéret... ruhaelzárás, szökés vitorlán, pizsamában és kikötés az ön szekrényében... Odaállhattam pizsamában, Crickley kormányzó fia, szobát nyitattni? Most már teljesen elveszett ember vagyok, mert itt száz bűntény történt, és egy alibim sincs... Mit csináljak?

Olyan siralmasan mondta ezt, hogy a leány elnevette magát.

- És miért kereste Elder, ha nem fogta el?

- Hogy feltartóztasson, amíg a papa jön. Mert akkor aztán nincs vita. Az öreg igen elszánt fiú... Kemény lépések közeledtek és megálltak az ajtónál. A fiatalember máris a párkányon volt, és mint valami szöcske ugrott le a puha, ázott földre, azután futott...

Maud a fenyegető helyzet, a katonás lépések dacára, önkéntelenül a fiatalember után nézett, és nagyon boldog volt... hogy mégsem bűnös...

XXX

Kopogtak. Markheit tanácsos lépett be, két egészségügyi katonával. Komor volt, és igen hűvös hangon mondta:

- Egy haldokló utolsó kívánságát teljesítem...

- Decker! - kiáltotta rémulten a leány.

- Igen. Közel van a véghez. A pulzusa jelenleg alig tapintható. Naponta megállok egy percre a betegszoba küszöbén, és egy rajongó segédorvos, aki önként van ott mellette, jelent mindent, ma azt mondta, hogy szerinte Decker mondani szeretne valamit, de gyenge. Megpróbálkozott kámforral...

- Nagyon... szenved...?

- Érdekli, kisasszony, hogy ön miatt milyen helyzetbe került?... A testét fekélyek borítják, a hóna alatt tojáshéj dudorok, az arca alig látszik, bőre még a Palmira olaj alatt is szörnyen éghet...

- Elég... kérem... - lihegte Maud.

Sergius kiegyenesedett.

- Itt egy bűnös van, kérem... Én...

- Akkor önre is vonatkozik, amit mondok. Ez a nagylelkű tudós eljött ide, hogy megmentse Borckman kisasszonyt a fegyháztól, és visszaszerezze az állam jogos tulajdonát. Most haldokolva is csak arra kért a segédorvos útján, hogy ne tegyek jelentést a vallomásáról, próbáljam előbb szépszerével visszaszerezni a gyógyszer leírását. Megtettem. Itt vagyok. Adja át a füzetet, én leviszem Deckernek, és futni hagyom önt. Ha nem, akkor Decker nevében feljelentést tesztek...

Ijedten néztek össze a herceggel.

- Kérem... A füzetet... Valaki elvitte.

- Szóval nem adja ide?

- Higgye el kérem, hogy nincs nálam... De ha egy napig vár...

- Helyes. Várok egy napig. Azt hiszem, Decker is így tenne. De azután: nincs pardon!

Biccentett és ment.

- Mit fogunk tenni? - kérdezte Sergius.

A leány nagyon határozottan felelt:

- Visszaadjuk Deckernek, ami az övé, és vállaljuk a sorsunkat...

XXXI

A kapitány és Elder ott álltak a 102-es szobában. A mennyezet átázott, egy jó darabon beomlott, és jelenleg deszkával takarták el a nyílást.

- Hogy ilyesmit így hagyjanak egy ilyen finom hotelben.

- Ne felejtse el - mondta Elder -, hogy már egy vendég sem tartózkodna a szállóban, ha nem lenne vesztegzár. Igazán ráérték a javítási munkákkal szezon után foglalkozni... Hát ez mi?

A földön egy félig szívott arany végű cigaretta feküdt.

„Bruns”

- Érdekes. Azt hiszem, meglátogathatnánk Mr. Brunst. Nem gondolja, kapitány úr?

- Semmi kifogásom... De miért hívták ide Villiersnét? És ki volt az a férfi, akinek Sergius herceg csak a kezét látta?

- Villiersné ügyéről megvan a speciális feltevésem. Az egyetlen lehető megoldás...

- Talán közölhetné a megoldást.

- Nagyjából. Illetve szimbolikusan. Tehát: azért, mert valaki rendőrkapitány, tudhat hegedülni is.

- Ezt a célzást visszautasítom. Csak magamnak szoktam hegedülni otthon, és fogalmam sincs, hogy honnan tudja!

- Bocsánat, csak a példa kedvéért mondtam. De vehetünk másikat. Ha egy ember várja a feleségét a pályaudvaron, és ugyanakkor egy jó barátja is érkezik, ezért még nem bizonyos, hogy közös fülkében utaztak.

- De nagyon valószínű.

- Többet azért nem mondok, mert a vizsgálat eredményét közölni vagy gyanúsítani, az kettő.

- Szóval van gyanúsítottja dr. Ranke gyilkosát illetően?

- Igen.

- Valami feltevés?

- Nem: *tudom, hogy ki a gyilkos! Biztosan tudom, már az első naptól kezdve.*

- De hát miért nem mondja?

- Nincs bizonyítékom. Menjünk Brunshoz.

XXXII

Bruns kénsárga arccal ült egy karosszékben, a szemei alatt kékes, mély karikák. A halál! Ez jutott eszébe Eldernek, amikor beléptek.

- Szeretném megkérdezni öntől, Mr. Bruns, hogy mikor járt ön a 102-es szobában? - kérdezte a főfelügyelő.

Bruns sóhajtott.

- Az melyik?

- Fenn az emeleten. Hibás a mennyezete.

- Nem jártam ott soha.

- De ez a cigarettavég az önéi közül való.

Megnézte. - Az enyém.

- Szokott ön cigarettát kínálni?

- Szoktam. Ki nem szokott?

- Hm... Úgy látom, rosszkedvű, Mr. Bruns?

- Jól látja! Beteg vagyok!

- Megkérdezhetném, mi baja?

- Mi köze hozzá? Talán ez is az ügyre tartozik?

- Hallja! - szólt rá a kapitány. - Talán más hangon beszélne?

- Csak hagyja, kapitány úr, Mr. Bruns joggal ingerlékeny... Ejnye... Hol verkliznek itt?...

- Hát ez is átkozott dolog - dühöngött a beteg -, valahol egész nap kornyikálnak a közelben.

Elder a fürdőszoba felé ment, ahonnan a hangok hallatszottak.

- Nem ott zenélnek - mondta gyorsan Bruns -, a kisudvarban szemközt.

Elder lenyomta a kilincset...

- Na! - mondta valaki bent.

- Ki az ott? - kérdezte a kapitány.

- Hacker - felelte az illető bentről. - Mit akarnak? Fürdök.

- Vendége van? - kérdezte Elder Brunst.

- Igen! Talán ehhez is van valami közük? Egy Hacker nevű kikötőmunkás, aki itt rekedt a vesztegzárnál. Régi barátom, bejár ide fürödni, és képeslapokat olvas.

- Jó... jó... ne legyen már olyan mérges, Bruns úr. Beszélni szeretnék az ön Hacker barátjával.

Bruns a fürdőszobaajtóhoz ment és belerúgott.

- Hé! Jöjjön ki, de mozogjon.

- Jó! Mit ordít, maga...

- Nem kell befejezni! A rendőrség van itt.

A kapitány végighúzta ujjait a homlokán. Ernyesztő nyomás préselte itt az ember idegeit.

Négyre járt. Nyomban zuhogni fog... És így eső előtt az ember úgy érezte, hogy minden idegszála borzolódik, mint a macskaszőr.

Nyílt a fürdőszoba, és egy káprázatosan sokszínű pizsamában kijött Hacker.

- Mit kívánnak - kérdezte előkelően, és a zsebéből egy „Bruns” cigarettát vett elő.

- Mit keresett maga fenn a 102-esben? - rivallt rá Elder.

- Ez a hang...

- Fogd be a szád, mert úgy rávágok, hogy kiesik a fogad! Tedd el azt a cigarettát, ha előttem állsz!

Bámulatatosan jó hatással voltak Elder szavai. Hacker magatartása nyomban megváltozott. A cigarettát egy szokott jasszos mozdulattal eloltotta.

- Kérem... főfelügyelő úr... én teljesen megváltoztam...

- Csend!

- Ne beszéljen így a vendégemmel - lépett közbe Bruns.

- Igaza van. Gyere, leviszlek a mosókonyhába, na, megállj, bitang, majd adok én neked!

- Kérem, főfelügyelő úr... ne vigyen... én megmondok úgymint mindent... Mr. Bruns beleegyezik, hogy... itt kérdezzen...

- Természetes... - szólt közbe Bruns.

- Jó. De akkor hagyjon bennünket magunkra, Mr. Bruns, mert lehet, hogy nagyon megverem ezt az urat, és ilyenkor mi Hackerrel szeretünk kettesben lenni.

- No, de hát...

- Választhat, Mr. Bruns - és valahányszor az amerikai felé fordult, a hangja és arca a legudvariasabb lett, majd az ellentétbe csapott át Hacker felé fordulva. - Megállj, kutya! Összetörlek! Ismersz már!

Bruns átment a másik szobába. Elder körülnézett, és mindenfelé keresgélt valamit. Végre egy hosszú bőröndszíjat talált, az többszörösen összehajtottá, és Hacker elé lépett.

- Elder... - mondta a kapitány. - Tudja, hogy nem szabad a vattánál...

- Nézze, kapitány úr! Hacker az én osztályomra tartozik, mert a kikötői kirendeltség a bűnügyi csoport tagjaiból áll. Itt egész más emberekkel van dolgunk, mint az egészségügynél. Ezt a Hackert csak úgy lehet szóra bírni...

- Kérem... főfelügyelő úr... Én bevallom, ott voltam... a vendéglő előtt... De a kerékpárhoz nem nyúltam...

- Szóval tagadod?! - mondta Elder, mintha valóban ez érdekelte volna. - Nem te szedted szét?

- A... az már... csak azután volt... A Slipsz mondta, hogy úgymint belekever, ha nem szedem szét... Hát szétszedtem, de nem én adtam el... kivéve a lámpát és az áttételt... azt is... fillérékért...

- Ide hallgass, Hacker, én meguntalak téged. Szeretném, ha átmennél angol gyarmatra, hadd tanuljanak valamit ott is a rendőrök. Elegem volt. Ha megígéred, hogy örökre elmész Jáva közeléből, elengedlek...

- És nem ver meg?

- Az más lapra tartozik. De erről is beszélhetünk, ha megmondod, hogy mit kerestél a 102-es szobában.

- Ott komolyan nem is...

A szíj megmozdult.

- Ott komolyan nem is... volt olyan rossz... Amikor ide tettem ebbe a fülkébe, ahol az az öreg verklizik, sokszor át... másztam ide, ha... nem volt senki... itt... És cigarettát... loptam... De készpénzt soha. Esténként kiszöktem a kamrából, és fenn aludtam a 102-esben, mert...

- Honnan volt kulcsod?

- Van egy generálnyitóm...

- Honnan...

- Magam csináltam, ágysodronyból... Mondta, hogy nem üt!!

- Nem mondtam. Na, gyerünk tovább.

- És ez volt...

- Ne hazudj! Hogy történt az, amikor egy nő és egy férfi találkoztak...

- Én nem...

- Mi?!

- Én nem tagadom le! Egy este csakugyan jött valaki... Épp hogy a szekrénybe bújhattam. Nem láttam senkit, csak a járkálást hallottam. Azután kopogtak. Jött egy nő is...

- Mit beszéltek?

- Keveset. A férfi azt mondta, de nagyon dühösen: „Mit akar tőlem?” A nő vadul, sziszegve felelt: „Elpusztultok... Ha Arthur megtudja, végez veletek... És most nincs szökés...” Azt mondta a férfi: „Akarsz pénzt?” A nő: „Nem! Elkéstem mindennel, te aljas! Azt hitted, hogy elhagyhatsz csak úgy! Mi? Feláldoztam magam... Utálok Villierst...”

- Azután?

- Nem hallottam semmit.

- Te! Ne hazudj, mert...

- Nem hallottam semmit.

Elder ismerte az embereit. Tudta, hogy Hacker titkol valamit, de azt is tudta, hogy ezt a valamit sohasem fogja elmondani, mert önmagát keverné bajba.

- Mivel zsarolod ezt a Brunst?

- Én nem...

- Te, vigyázz!

- Én nem tagadok le semmit. Átjöttem titokban valami enivalóért. Egy meztelen pasas leütött. Amikor magamhoz tértem, Bruns még hortyogott, és körülnéztem... a... az egyik fiókban leveleket... találtam... egy úrinőtől....

- Te! - torkon ragadta és rázta. - Te gazember! Hazudtál!

De Hacker hallgatott. Elder ismét tudta, hogy hiába minden. Most nem szól, mert árulkodás lenne. És az ilyen inkább agyonvereti magát...

- Hát figyelj, te bitang! Reggel és este jelentkezel nálam az irodában, s amelyik napon ezt elmulasztod, letartóztatlak. Megértettél?

- Megértettem, főfelügyelő úr!

- Mehetünk, kapitány úr.

Miután tiszta lett a levegő, előjött ismét Bruns.

- Mondja, maga pióca, hogy szabadulhatnék magától? - kérdezte dühösen, és sóhajtva egy cigarettára gyújtott.

- Sehogy - felelte Hacker. - Ezentúl jól akarok élni. Maga fegyvercsempész. Az ilyen ember sokat keres. Eltarthat egy jóindulatú zsarolót. Mi van enni?

A hentes külsejű bágyadt ember szomorúan sóhajtott.

- Hozasson a pincérrel, amit akar. Gazember.

Hacker nem vette szívére a sértést.

- Mondja, Mr. Bruns - kérdezte -, mi baja van magának, hogy állandóan sóhajtozik?

- Ehhez semmi köze. Érti? Egyen és aludjon, és hagyjon békén... Úgysem fog soká élni rajtam. Néhány hétig élek legfeljebb.

- Az is valami. Nem lehet nyugdíjas állásom, ezt tudom. De mért ne élne tovább?

- Mert elpatkolok.

Hacker is rágyújtott.

- Ha nem lenne az arca ilyen bágyadt és sárga, azt hinné az ember, hogy vasgyúró.

- Voltam... Valamikor... Nem is olyan régen. Kalózzal és rablókkal kereskedtem. Ahhoz kell valami. Most már fogja be a száját, és hagyjon békében. Nem is tudom, miért tűröm a zsarolását, amikor megátkoztak, és most már úgymint végem...

- De ha nem, akkor tízévi fegyházat jelent az a levél, amit az íróasztalából loptam...

Egy ideig csend volt.

- Csakugyan szörnyű itt ez az évszak - dühöngte Hacker. - Öregszem... Azelőtt... füttyültem a sirokkóra...

És keserves arckifejezéssel nyelt...

- Most már hagyjon békén, és zabáljon, ha akar - mondta rekedtes-sírós hangon a vastag ember. De Hacker ismét végigsimította verejtékező homlokát.

- Nem... már nincs étvágyam...

- Mit érez? - érdeklődött Bruns.

- Mintha a fejem tetejét szorítanák...

- Én is azt érzem, és hideg a lábam, nedves a kezem. A szemem előtt néha sok apró pont ugrál, pillanatokra.

Hacker elsápadt:

- Lehet, hogy... az átok... ragályos?

- Nem hiszem.

- Én is úgy érzem magam, mintha megátkoztak... volna.

- Az könnyen lehet - felelte Bruns. - Ha az én átkom fog...

XXXIII

Félix jól tudta, hogy a kertben nem maradhat sokáig... Lágy, süppedő, esőtől felázott talajon ment, a falhoz simulva. Végül egy kisebb ablakhoz ért. Ez nem szoba.

Körülnézett, azután felhúzódkodott, és máris benn volt. Tévedett. Mégis szoba volt, de egyszerű. Kárpit helyett festett fal, bádogmosdó, régimódi faágy, kopott keretű tükör.

Valamelyik szobaasszony lakhat itt. Ni! Ott egy korallfüzér a tükrön. Ezt a szobát említette a szörnyű hangú nő, amikor Martin helyett neki kiabált. Kissé ledőlt a kopott bőrdíványra, amelyet, úgy látszik, a lomtár helyett hoztak ide. Különösen fáradt volt. Csak nem malária? Émelygett, a keze, lába zsibbadt. Többször volt ez az érzése napközben, de csak rövid ideig tartott.

Most is elmúlt, alighogy ledőlt.

Hopp!

Az asztalon egy kulcs. Egy főkulcs! Erről ordított az a nő, hogy hozza le Martin. Ez minden ajtót nyit! Hurrá!

Azonnal beköltözik egy lakatlan szobába. Sőt! Fürdik is. Csak borotválkozhatna már, mert ijedően kinőtt a szakálla... Miután van főkulcs... Istenem... Egy borotva nem nagy érték, tízet küld majd az illetőnek... Szóval a főkulccsal szerez borotvát is.

Hopp!

Összeborzadt... Hogy mit tesz a kényszerűség. Zsebre tette a kulcsot, és elindult borotvavadászatra. A folyosó egy homályos sarkába húzódott... Távolabb éppen nyílt egy ajtó, sűrű ruhás férfi lépett ki, megfordította a kulcsot a zárban, zsebre tette, és elindult a lépcsőn. Ez lemegy a hallba vagy az étterembe. Gyerünk!

Kizárta az ajtót. A főkulcs simán fordult. Belépett. Nem kellett sokáig keresgélni, a mosdó üveglapján ott feküdt a teljes készlet: borotva, krém, timsó és fenőszíj.

Gyorsan zsebre tette a borotvát és a krémet. Elsőrangú. A penge gyönyörű, gyöngyház nyelvű, a nyélen arany betűkkel ez állt: „Sidney Crick”. Nem vett el mást, csak még egy szappant és törölközőt, azután elsietett.

No most. Melyik szoba üres? A félelemet bizonyos, hogy tele van. A csigalépcsőn felosont a másodikra.

Nono!

A konyhaliftnél ott áll egy szolga. Leült szépen, a falhoz lapulva.

- Na gyerünk! - kiabál be az éttermi lift aknájába a szolga. - Mi lesz?

- Hallja, ne kiabáljon. - Wolfgang igazgató úr tűnik fel a folyosón.

- Bocsánat, de a márki türelmetlen.

- Akkor se kiabáljon. A szőnyeggel mi van?

- Kis zavar volt... Kitettem a folyosóra, hogy majd a raktárba vigyem... És eltűnt...

- Mit mesél?

- Martin azt mondta, hogy ő tévedésből Bruns úr szobájába vitte. De nem láttam ott...

- Hát ezért repül... Rendőrségre kerül... Hová lett Bruns szobájából?! - kiabálta magából kikelten a szállodás.

- Lehet, hogy ott van valamelyik fiókban. Az angol utálja a szőnyeget, és talán belökte valahová...

- Miért nem nézték meg?

- Mert... csak a jelenlétében lehet a szobáját takarítani, és nem mer senki a fiókokhoz nyúlni. Goromba ember.

- Hát ezt még elintézzük! Ezt a gázságot... Ha holnap nincs meg a szőnyeg, akkor nagyon megjárja... Érti?

- Igen...

Zúgott a kis lift. Jött a márki vacsorája. A szolga levette, és visszaküldte a liftet.

- A 102-esben ott van még az elázott ágynemű. Azt holnap hordják le! A beomlott faldarabokat is takarítsák el.

Az igazgató dühöngve távozott. A szolga vitte az ételt. Félix előjött a csigalépcső rejtekéből. Van már szoba! A 102-es bizonyosan üres, ha egyszer beomlott a fal. Ebben a pillanatban rövid zúgás, megállt a lift a második fogással. Egy szép fél sült csirke feküdt a tálon. Ezt nyomban zsebre vágta, és sietett a 102-esbe.

XXXIV

A bomlott fal miatt lakatlan szobában az ázott vakolat penészszata érződött. Gyorsan bement a fürdőszobába, és megeresztette a csapot. Zuhogott a meleg víz. Még ez a nagyszerű érzés, hogy fürödni fog, ez sem oldotta fel keserű szájízét és rossz közérzetét... Valami van vele. A csirke sem ízlett, pedig régen nem evett. A felét kidobta az ablakon. Mindent kirakott a zsebéből egy székre. A főkulcsot, a szappant és a Sidney Crick jelzésű gyöngyház borotvát. Azután megfürdött, és a kádban ülve bedörzsölte arcát a szappannal. Majd a tükör elé állt, és borotválkozni kezdett. Éppen hogy elkészült a fél arcával, amikor nyikordult a kulcs a zárban... Jönnék!... Lassan, nyugodtan az ablakhoz hátrált, kezében a szappan és a krém. A székről felkapta a főkulcsot. A ruha messze van, egy fogason, az ajtó mellett...

- Így!... Ide tegyék a szőnyeget, ebben a szobában úgy sincs - mondta Wolfgang. - És nem kell beszélni róla, majd jövőre kitisztítjuk.

- Mitől van ez a csúf folt a szőnyegen?

- Egy üveg pálinka ömlött rá. Szégyellhetik magukat. Csak meg kellett volna kérdezni Brunst. Nyomban mondta, hogy a szőnyeget ő lökte be a komódba...

Félix megkönnyebbült. Ezek nem jönnek ide.

- Különben jobb lesz ezt a szőnyeget a fürdőszobába tenni, a kád elé.

Puff!

Csak annyi ideje volt, hogy villámgyorsan kilépjen a kisablakon, és behúzza, amennyire tudja. Ott állt a világítóudvarban, két emelet magasságban, ég és föld között lebegve egy vaslétrán, teljesen meztelenül.

- Hallatlan pimaszság! - süvöltött Wolfgang hangja. - Valamelyik gazember ide jár ruhát váltani!... És fürödni...! Vigye ezt a vacakot az irodába! És amelyik gazember nem tud elszámolni a váltóruhájával, az meglakol ezért. Banda! Gyerünk! Gyerünk!

...Elvitték a ruháját. Ott állt a borotvával és a főkulccsal, félig szőrös arccal, ruha nélkül.

A kulcsot, a borotvát és a szappant egy törölközőbe tette, és mint valami batyut a karjára kötötte. Azután kilépett a vaslépcsőre.

Izgalmas ruhavadászat vette kezdetét.

A vaksötétben sűrűn zuhogott az eső. Csuromvizes lett nyomban. Mindössze három sötét ablakot pillantott meg: Az első, jobbra tőle, ugyancsak fürdőszoba volt. Belépett.

Nem jó. A lakásba nyíló ajtó hasadékán világosság szűrődött ki. És beszélgetést hallott.

Az özvegy! Nyomban megismerte signora Relli mély színezetű hangját.

- ...Nem volt sok örömöm az életben. De néha boldog voltam, és ezért nem fáj, ha arra gondolok, hogy öregszem...

- Az a kérdés, hogy jó volt-e? - mondta egy érdes férfihang.

- Azt hiszem, igen... Hogy most nyomja valami a lelkiismeretemet, annak is a jóság az oka. Egy kollégájától akartam tanácsot kérni, de furcsa módon, nem láttam viszont két rövid találkozás után.

- Nem is tudtam, hogy lakik itt még hittérítő rajtam kívül.

- Mégpedig ugyanabból rendből, ugyanezek a gombok, ilyen bársonygallér, szürke folttal.

- Nagyon különös... A szürke foltot egy moly rágta a bársonyba...

- Érdekes...

- Hm... majd utána nézek ennek a furcsa kollégának... Szóval, mi az, ami *signorát* bántja?

- Igen szomorú ügy, és inkább tanácsot kérek, mint felmentést, mert a rendőrséget is megtévesztettem. Azt mondtam, hogy Arthur Cocklint nem ismerem. Pedig sokat voltunk együtt Szingapúrban.

- És miért tagadta le?

- Mert... tudtam, hogy a felesége miatt kérdezik... Aki álnév alatt itt van a Grand Hotelben... és a férje azt hiszi, hogy az én vendégem... Nagyon fáj ez, de hát romantikus vagyok... Az asszony beleszeretett egy fiatalemberbe... és szökni akarnak... Még Szingapúrban kért, hogy fedezzem a férje előtt, és írjak majd innen egy meghívólevelet neki, hogy töltsünk együtt néhány napot. Akkor simán elutazhat... Megírtam...

- Nem tette helyesen...

- Olasz vagyok... Szerelemről volt szó, reményről, boldogtalan asszonyról... Azóta megbántam, mert itt volt egy másik asszony..., aki szerette a fiút, de sokáig és... és nagy áldozatokat hozott érte, a nő is művésznő volt, együtt táncolt a fiúval, és férjhez ment egy öreg, csúf főszerkesztőhöz, csak azért, hogy sok-sok pénze legyen Doddynak. Villiersnéről van szó, aki eltűnt... Előzőleg nálam volt sírt, és elájult. A fiú Szingapúrban otthagya őt ezért a nőért, és őneki most már semmije sincs, csak a vén, utálatos férj és... Azt mondta, hogy írni fog a másik asszony férjének, mert ő Dodyt nem hagyja...

- Pokolba való, fekélyes életek...

- *Si, si...* most már én is tudom... de Szingapúrban még romantikát láttam benne. És ez a Villiersné elszökött valahogy innen... A rendőrségen nem mondtam el, amit tudok... mert az a bűnös asszony álnéven él itt. Houldnének jelentette be magát. Szökni akar a fiúval, pedig van neki egy szép kisgyereke... Ezt akartam elmondani, és kérni, hogy segítsen rajtam: mit csináljak?...

Félix, elfeledkezve a helyzetéről, csendben állt a sötét fürdőszobában, ahová minden szó kihallatszott.

A misszionárius tanácsa már nem érdekelte a fiatalembert, aki egy szál batyuval a csuklóján hallgatódzott. Kilépett a vaslétrára, hogy folytassa elszánt ruhavadászatát. Egy másik sötét fürdőszoba ablaka. Belépett... csendesen lopózkodott... Hallgatózott... Benyitott a szobába, és ijedten állt meg a hideg köveken...

Egy újabb szoba nyílt a kis szalonból, de csak függöny volt rajta. Éppen elindított valaki egy gramofont...

*Miss Otis regrets she is
Unable to lunch today.*

- Hagyja abba azt az undok muzsikálást - mondta egy szőke, molett, estélyi ruhás nő.

Hilliers, a tejkremgyáros és a felesége laktak itt. Az amerikai felső tízezerből.

- Ne írja elő nekem, Mae, hogy mit tegyek... - és dúdolt. Közben a frakk nyakkendőjét oldozta.

- Szégyellheti magát! Mit gondolhat rólam a személyzet! A szobalánnyal flörtöl. Egy amerikai milliárdos!

Hilliers fűtyült, levette a kabátját, és egy szék támlájára helyezte. A nő egy tízezreket érő gyémánt hajdíszt kapott le a fejéről, és a gramofonhoz vágta.

- Feleljen nekem!... - rikácsolta közönséges, durva módon. - Nem vagyok a kutyája! Tudja?!

Hilliers közömbös arccal cigarettára gyújtott.

- Ne kiabáljon, kérem - felelte unottan -, nincs az automata büfében.

- Gyalázatos alak! Ha nem tetszett, hogy felíró voltam, miért nem vett feleségül egy előkelő hölgyet. De ki megy hozzá egy kikiáltóhoz? Aki vásáros bódék előtt, lisztes képpel ordít... Ma is csak az, ami volt: piaci árus! A milliók dacára.

Hilliers dúdolva felhúzta az óráját. A gramofon dalolt:

*Miss Otis regrets she is
Unable to lunch today.*

A nő egy vázát csapott földhöz, és pufók, hervadásnak induló, kifestett babaarca eltorzult a dühtől.

- Szélhámos! Kikiáltó! Rovott múltú! - rikácsolta.

- Kérem, ne csapjon botrányt - mondta Hilliers csendesen -, mert...

- Megver?!... Képes rá! Pfuj!... A szobalányok lovagja!

- Nézze, Mae, most már hagyja abba... A szobalány sem kevesebb, mint a sofőr... A saját sofőröm. Vagy azt hiszi, hülye vagyok?...

- Gyalázatos! Rágalmazó, fegyháztöltelék... - És ő is vetkőzni kezdett, de úgy, hogy a csodálatos, párizsi selyemholmit egy szakítással derékig tépte ronggyá...

...Félix menekült.

Ismét zuhogott rá az eső és nagyon távolról utánaszüremlett tompán, a zápor neszén át, hogy:

*Miss Otis regrets she is
Unable to lunch today.*

XXXV

...Ismét egy fürdőszobában volt. Onnan egy sötét hálóba lépett óvatosan. És...

...Valaki jött a másik szobából. Csak annyi ideje volt, hogy a fal és a szekrény közé húzódjon. Nyílt az ajtó. A beözönlő fényben egy szobaleány látszott, csinos bóbitával. Három nő ült kinn. A fiatal, szép Olga Petrovna bárónő, ismert teniszbajnok, Ursula Hegersheim, von der Frühwart lovag özvegye, legalább hetvenéves és Helga Jörins, a svéd metafizikusnő, több tudományos munka szerzője, az indiai Lélek Mozgalom megalapítója. Szikár, hosszú, ráncos, cvikkeres ősz nő, magas nyakú fekete blúzban. Helga Jörins (az indiai Lélek Mozgalom megalapítója) azt mondta a szobalánynak:

- Negyvenfokos vizet engedjen a kádba...

És Félix fogoly volt, mert a szobaleány bement a fürdőszobába. Zuhogott a víz.

A két vendég búcsúzott.

- Hát szólok majd az inasnak, hogy hozzon ki egy plümöt - mondta Ursula Hegersheim (von der Frühwart lovag özvegye). - Ebben a nedves évszakban a lábon keresztül támadja meg az embert a reuma.

- Igazán kedves... - hálálkodott Helga Jörins teozófusnő. - Köszönöm... Fogadja el, méltóságos asszonyom, hálám jeléül a Női erkölcs nagysága és a halhatatlanság című munkámat.

- Köszönöm. Jön maga is, Petrovna bárónő?

- Egy percre maradok. Jörins kisasszony megígérte, hogy kiválaszthatok néhány könyvet... Szörnyű így, ebben a csúf évszakban, tenisz és vitorla nélkül; csak néhány jó könyv menthet meg.

Petrovna gyönyörű nő volt. Szőke, finom arcú és kisportolt alakú. Szürke, egyszerű, angolos szövetkosztümjében Ibsen-darabok hősnőire emlékeztetett. Ütemes, lassú járással a könyvespolchoz ment, és hátra tett kézzel, retiküljét lóbázva az ujjain nézegette a köteteket.

Ursula Hegersheim (von der Frühwart lovag özvegye) és Jörins kisasszony elment. A száraz, hosszú, sovány, idős teozófusnő (az indiai Lélek Mozgalom megalapítója) kikísérte.

Félix mozdulatlanul állt. És amit a másik szobában látott, attól még dermedtebb lett ez a mozdulatlanság.

Petrovna bárónő gyorsan körülnézett, azután kihúzta az egyik szekrényfiókot, és két kisebb holmit a retiküljébe tett. Majd néhány ruhadarab alatt bankjegyeket talált, ezekből is eltett egy csomót. Azután belökte a fiókot, és gyorsan elővette a pudriét, hogy az arcát igazgassa... Ez néha jól levezeti az izgalmat, nőknél.

Házitolvaj!

Jörins kisasszony visszajött.

- Hát választott, kedves?

- Igen, ezt meg ezt - felelte, és találomra levett két könyvet a polcra... - Jó éjszakát.

- Igazán szép művek - mondta az ősz teozófusnő, és megnézte az egyik kötetet a kiválasztottak közül. - Ez már szép! Hol tanult meg a bárónő órabul olvasni?...

- Már... régen... foglalkozom... Jó éjszakát...

- Viszontlátásra...

A bárónő távozott.

- Kész a fürdő! - jelentette a szobalány, és elköszönt.

Jörins kisasszony a fürdőszobába ment. A szalon üres lett.

Félix vadul körülnézett. Mit kaphatna magára, amivel a folyosó felé kitörést próbálhat?... Az ágyterítő!... A fürdőszobából vízcsobbanás hallatszik... Az ősz metafizikusnő rövidesen visszatér!

Brrr!...

Lerántotta a terítőt, de máris az ágyra ugrott, hogy a takaró alá bújjon... Valaki jön!

Elkésett!...

Rémes...

Az inas jött a plümóval, és elhúltan torpant meg a szomszéd szoba fényénél eléje táruló látványtól.

Félix az ágyon térdelt!...

A császárszakállú inas a plümót eldobta, elsietett, és ilyeneket mormolt a folyosón:

- Szörnyű... Hihetetlen... Nem értem... Nahát!

Közben csuklott, és olykor idegsokkosan megrándult a fél válla. Még hetek múlva is összerázódott az emlék hatása alatt.

Jörins kisasszony sohasem értette meg, hogy Ursula Hegersheim (von der Frühwart lovag özvegye) miért vonult vissza a barátkozástól annyira, hogy a köszönő viszonyt is feladta, és mereven elnézett a metafizikusné ősz feje felett, ha találkoztak...

XXXVI

Tizenegy óra lehetett, Maud még olvasott, mikor kopogtak.

- Tessék.

Egy ijesztő hölgy lépett be a szobába. Különös, kávészínű blúzban volt, sötét taft alszoknyában, lakkcipőben, és fél arcát mértani pontossággal elhatárolva, teljesen belepte a szőr.

- Pszt... Át kell öltöznöm... Ruhát hoztam... - Egy csomag volt nála, amiből egy kard állt ki.

Maud először kezével a száját szorította, hogy ne nevéssen hangosan.

- Jellemző - mondta Félix keserűen. - Ön e drámai helyzetben kikacag.

- Honnan jön?

- Lehet azt tudni?...

Eltűnt a fürdőszobában, és nyomban visszatért Dickman sorhajókapitány egyenruhájában. A nadrág bokán, a kabát csuklón felül ért, és az első mozdulatnál lepattant egy vállrózsája.

- Most borotválkoznom kell - mondta zordan, mert a „Sidney Crick” felírású gyöngyház nyelvű pengét, a szappant és a főkulcsot gondosan megőrizte.

- Borzasztó így, fél szakállal.

- Tisztában voltam vele, amikor idejöttem, hogy jobb lenne meghalni. Szeretnék tetszeni magának, és erre viszontlát, mint egy mesebeli félig nyúzott bakkecskét...

És egyszerűen magához húzta a leányt.

- Maud... enyhíti a szomorúságát, ha azt mondom, hogy mindent tudok magáról... És mégis szeretem?

A leány szomorúan, de ellenkezés nélkül állt előtte, és lehajtotta a fejét.

- Jólesik... amit mond... És talán, ha máskor... Eh... úgyis mindegy.

- Ide hallgasson, Maud... Amerikában eltűnhet a herceggel együtt, és ha eltűnnének, én is jönnék...

- Késő. Nekem mindenképpen befellegzett, akár Decker feljelentése, akár Borckman leleplezése miatt... Legfeljebb néhány ember megmenekülhet az én becsületem árán... Adja ide, kérem, a füzetet.

- A... fü... zet...

Maud ijedten nézett a férfi rémült arcába.

- Mi van... a füzetel?!

- A... 102-esben... ottmaradt... a szolgaruhámban... a zsebemben volt... és levitték...

XXXVII

- Nem tud... érte menni?... - suttogta a leány.

- Elvitték a ruhát az irodába... A kabátban volt a füzet...

A leány vállat vont, és lehullajtotta csüggedten a két kezét.

- Akkor hát... vége. Ma éjjel tizenkét órakor eljön a füzetért Borckman... És ha nem lesz itt a küszöbön... holnapra megvalósítja a bosszúját... és mindenki... az apám... a fivérem...

Félix elkeseredetten erőszakolta ötletét.

- Egyet tehetünk csak... A füzet helyett levelet helyezünk el, megírja Borckmannak, hogy egy kabátban van a jegyzet, amit elvittek a 102-es szobából... Én pedig lemegyek most az irodába...

- Nem! Nem szabad tovább kockáztatnia értem a saját becsületét. Itt gyilkoltak! És nincs alibije...

- Nézze, Maud, én eddig nagyon léhán fogtam fel az életet... Most napok alatt minden más lett... Ezt nagyrészt maga idézte elő. Nem fontos a saját becsületem, ha a magáé veszélyben van. Kitartunk egymás mellett, bármi történjen...

- Ó... hátha maga komolyan...

Magához szorította a leányt.

- Most már nincs egyedül ebben a harcban, Maud... Szeretném, ha ezt olyan komolyan venné, ahogy érzem... Írjon néhány sort annak az embernek, és tegye a küszöbre... Én megyek.

...És gyorsan kisurrant az ajtón.

XXXVIII

Este volt... Éjfélkor jön... Borckman...

Maud megírta egy levélben őszintén a helyzetet, és a küszöbre tette. Azután lecsavarta a villanyt a szobában, cigarettára gyújtott és várt.

Az elmúlt eső nyomán nagy lomha cseppek hullása cuppant időnként, és békák kvartyogtak a pállottan forró indiai éjszakában... Pára burkolta vastagon a szigetet.

Azután messziről egy hajósziréna sírt hosszan, bűgva, bizonyára mélységes köd ült az óceánon. Félóra is eltelt. A cseppek halálos egyhangúsággal jelezték az idő múlását.

Nyugtalan szorongás nyomasztotta Maudot. Az éjféli találkától nem félt. Félix miatt érzett lelkiismeret-furdalást. A vidám, lelkes szemű jó barátja esetleg bajba keveredik most miatta.

Valamelyik emeleti folyosón léptek csoszognak... Egy ajtó csapódik, vízcsap zuhog... Csend... A kertben valami lehullott egy fáról, tompa puffanással. Pinceízű virágillatot lehel a föld, és beárad lassan a szobába, ahogy felszabadul a légnyomás szorításából. Négy-öt moszkító is döng körülötte, és egy közeli szobában tizenkettőt kondul...

Éjfél!

Borckman órája.

Reccsen a moszkítóháló: egy denevér vágódott neki. Maud megfordul. Csodálatosan nyugodt. Az ablak előtti sötétből előbukkan egy mozdulatlan pálmakorona, révetegen tűző, füstfehér, bizonytalan holdfényben.

„Hui-Hi, Hui-Hi, Hui-Hi...” - ismétli idegőrlő azonossággal egy vakmerő kis manguszt, és prűszkölve felhördül, ahogy összecsapott a kobrával...

Csend.

Valamelyik már elvégezte. A manguszt vagy a kígyó, esetleg mind a kettő?...

Indiai éjszaka...

Az éjfél utáni, ellenkező szél, a poshadó mangroveingovány enyhe záptojás-légáramlását vegyíti a nedvesen lihegő kert szagával...

Cseppek hullásában dermedő mélységes csend. A holdfény elvonult, és az éjszaka, mint vastag, megfoghatatlan, fekete fal áll a szobában.

Maud előveszi az öngyújtót, cigarettát tesz a szájába...

- Nem rágyújtani!

A szobában szólalt meg a hang. De nem az ajtó irányából. Aki megszólalt, az bizonyára itt tartózkodott, mielőtt Maud bejött. Itt lapul órák óta.

A leány engedelmesen letette az öngyújtót és a cigarettát.

- Maga az, Borckman?

- Igen.

- Hallotta tehát, amit az imént beszéltem azzal az úrral. A füzet az irodában van egy boyruhában. A küszöbre egy levelet tettem magának, mert nem tudtam, hogy a szobámban bújik. Adjon haladékat arra, hogy megszerezem ismét a jegyzetet.

- Gondolkozni kell. Holnap ismét üzenet lesz az ajtónál. Maradjon csendben.

Maud nem látta a beszélőt. A szoba legtávolabbi sarka felől jött a hang. A leány nem is fordult arra. Egyszerre az ajtó hasadékán kihunytt a folyosólámpa fénye. A látogató négy hatalmas ugrással ott termett, lenyomta a kilincset, és máris kinn volt...

Két másodpercig úgy látszott, visszatér a vigasztalan csend...

De egyszerre mintha az ördögök szabadultak volna el...

- Megvagy - dörgi egy hang, de nyomban rá csörömpölés, puffanás, futó léptek, zuhanás és egy elhaló, vészes kiáltás:

- Fogják el. A gyilkos! Fogjáák el!

Bumm! Bumm! Bumm!

Három lövés!

Maud zsibbadtan ült.

Ismét világos lett. Ajtócsapkodás... zaj... A folyosón hangok...

- Megsérült, Elder?...

- Elég jól fejbe ütött valaki... Sajnos, a lámpa kihullott a kezemből, mielőtt meggyulladt volna... Kösse át a fejemet...

- Vaktában lőttem a sötétben, nem tudom, eltaláltam-e... - mondta a kapitány. Azután tökéletes hangzavar nyelt el mindent.

Felébredt lakók siettek elő.

- Az isten szerelmére - süvöltötte Wolfgang hangja -, mi történt?

- Azonnal távozzék mindenki a szobájába - rendelkezett a kapitány. - A rendőrség minden körülmények között fenntartja a rendet.

Erre természetesen hisztériás rettegés lett úrrá mindenkin.

Magányos hölgyek elhatározták, hogy együtt hálnak, és égve hagyják a villanyt reggelig. Raverdan márki tetőtől talpig felöltözve bicegett elő, botjára támaszkodva, és egy régimódi párbajpisztoly remegett a jobb kezében.

Sergius herceg csak a fordulóig jött. Amikor látta, hogy Maud ajtaja előtt csoportosulnak az emberek, elájult. Shilling, Tonga-sziget kormányzója átkarolta hirtelen.

- Orvost!... Orvost! Valaki rosszul lett... - kiáltotta.

Néhány nő sikoltozni kezdett, a francia attasé ötéves fia tele torokból bömbölt, és Wolfgang igazgató halálsápadtan állt, homlokára lógó hajáról verejtékcseppek hullottak.

Nagy nehezen helyreállt a rend.

Markheit injekciót adott a hercegnek, azután Eldert vette kezelés alá, aki egy teljesen átvérzett rongyot szorított a fejéhez.

- Maud... - mondta halkán a herceg.

- Semmi baja - felelte Elder. - Már beszéltünk vele. Ön, kegyelmes uram, menjen a szobájába, mert itt most a rendőrségnek zavartalanul kell végeznie a munkáját...

Miután a herceget elvezették, megindultak Maud szobája felé. Markheit is velük tartott... Nem lehetett tudni, mi van ott, mert Elder csak Sergius megnyugtatóására mondta, hogy beszélt Mauddal.

A folyosó telefonjánál Elder megállt.

- Egy pillanatra - letárcsázott egy számot. - Nos? - kérdezte. Azután hallgatott. - Nagyszerű. Köszönöm Sedlintz, kitűnő volt. - Letette a kagylót.

- Mit jelentett Sedlintz? - érdeklődött a kapitány.

- Megkértem legutóbb, hogy ha ismét kialudna a villany, bármi is történjék, rohanjon azonnal a kapcsolótáblához, és készítsen a fogantyúról ujjlenyomatot.

- Bravó! - mondta önkéntelenül Markheit.

- Kitűnő ötlet - hagyta helyben kissé savanyúan a kapitány. - Valószínűleg a cinkos húzza le a fogantyút, hogy sötét legyen.

- Szerintem maga a tettes.

- Miért gondolja?

- Mert tudom, hogy ki a tettes. Szeret háttérben maradni.

- Ismerem az elméletét, tehát nem firtatom az illető nevét. De honnan tudta, hogy ma éjfélkor a leánynál látogatást tesz egy gazember?

- Engedje meg, hogy ezt se közöljem. Igen nyomós okaim vannak. Ön nagyon gyorsan és erélyesen cselekedett, kapitány úr.

- Sajnos valószínű, hogy a sötétben célt tévesztettem. De honnan jött elő az, aki fejbe ütötte magát?

- Egy közeli szobából. Hallottam az ajtót nyikorogni, és nyomban eltalált egy vas- vagy gumibottal.

A leány ajtaja előtt voltak. Elder kopogtatott.

- Igen! - kiáltotta egy nyugodt hang.

Maud derűs arccal nézett rájuk. Most nem színészkedett. Megszűnt minden félelme, szorongása. Ment a sorsa elé.

- Azt hiszem, Borckman kisasszony - mondta Elder -, leghelyesebb lesz, ha megszakítás nélkül elmeséli mindazt, ami ma éjszaka itt történt... amennyiben a folyamatban lévő nyomozást érinti

- tette hozzá gyorsan.

- Kérem...

Elmondta, hogy éjfélre találkozót kért valaki levélben, továbbá a különös látogató rajtaütés-szerű megjelenését, és pontosan idézte a beszélgetést.

Elder gondolkozott.

- Legutóbbi kihallgatásán azt mondta, hogy nem tud semmiféle „jegyzetről”.

- Nem mondtam igazat. Elloptam Decker tanár leírását a banánoxidról. Egy gonosztevő zsarolt valamivel, amiről nem vallok. Oda akartam adni neki a jegyzetet, de sajnos, nincs meg már. Erről sem mondok többet.

- Akkor önt őrizetbe kell vennünk, Borckman kisasszony - mondta sóhajtva Elder.

- Ez természetes - felelte nyugodtan Maud.
 - Most térjünk a látogatójára. Bizonyos abban, hogy jól idézte az illető szavait?
 - Nagyon jó emlékezőtehetségem van.
 - Így kezdte, hogy „ne gyűjtson rá”?
 - Nem egészen. Azt mondta, kategorikusan: „nem rágyújtani”!
 - És végül azt mondta: „Gondolkozni fogok... jeladást talál az ajtónál”?
 - Nem egészen: „Gondolkozni kell... Jeladás lesz az ajtónál...”
 - Köszönöm. Ezzel az egyik cinkost könnyen elfogjuk. Jó éjszakát, Borckman kisasszony. Bízék bennem, ha lehet, én kirántom a csávából, anélkül, hogy baja lenne belőle. Kérem, tartózkodjék ezentúl a szobájában. Egy posztot állítunk az ajtaja elé.
- A folyosón idegesen kérdezte Eldert a kapitány:
- Miért mondta azt, hogy az egyik cinkos megvan?
 - Mert nem nehéz a hotelben tartózkodó bennszülöttek között megtalálni azt, aki ma este a leány szobájában járt.
 - Honnan veszi ezt az újabb meglepetést? - kérdezte Markheit.
 - Jellegetes bennszülött szokás, hogy a különféle igealakok helyett legtöbbször az úgynevezett infinitívuszt használják, mivel az ő primitív nyelvjárásaikban alig van igeragozás. Mi azt mondjuk: „*ne gyűjtson rá, gondolkozni fogok...*” A bennszülött így mondja: „*nem rágyújtani... Gondolkozni kell*”.
 - Azt hiszem, újra fején találta a szöveget... - dörögte a kapitány.

XXXIX

Már virradt, amikor az irodába értek. Sedlintz és a tisztok teáztak. Mindenki fázott belülről. A harmincöt fokos melegben. A jegyzőkönyv papírján árkokat szántott a ceruza, annyi nedveséget szívott fel minden egyes lap a levegőből.

- Wolfgang igazgató úr hol van? - kérdezte Elder.

Valaki érte ment. Az igazgató rekedt volt, a haja kuszált, a szeme bágyadt, és jeges kezeit dörzsölgette.

- Rémes... rémes... - ismételte folyton.

- Mit sopánkodik?! - szólt rá a főfelügyelő. - Ha nincs ez az átkozott história, akkor egy kis vagyonnal kevesebbet keres. Három hétig, a legutálatosabb évszakban, tele van kitűnő vendégekkel a szálló.

- De ez a botrány, kérem!

- Az csak reklám! A jövő szezonra szállodája tömve lesz.

- Jövőre lejár a tízéves szerződése, és az állam saját kezelésbe veszi a szállót. Mi a hasznom a reklámból?

- Úgy! Hát maga csak bérlő?

- Igen.

- Egyedül?

Wolfgang habozott.

- Nem... Én alapítottam a fürdőhelyet, és a maláj királytól, aki törvénytisztelő ura volt Kis-Lagondának, tíz évre koncessziót kaptam a vendéglői üzemek kihasználására. De úgy, hogy ő feles társ. A hollandi közigazgatás ezt a szerződést helybenhagyta, a vállalkozó „Neederlandische Bank” is.

- Hogyan lehetséges a kapcsolótáblával ilyen egyszerűen visszaélni egy szállóban? Mától kezdve posztot állítunk oda.

- A villanycentrálé a gépház mellett van, ahol csak a fűtők tartózkodnak és a mechanikus. Még sohasem volt ok arra, hogy elővigyázatosak legyünk.

- A gépház személyzetét kihallgatjuk. Ezenkívül mindazok a bennszülöttek, akik jelenleg a szállóban tartózkodnak, jöjjenek valamennyien az irodába.

Wolfgang ment.

- Itt az ujjlenyomat - mondta Sedlintz.

- Köszönöm. Tessék - felelte Elder, és átnyújtott egy selyempapírban őrzött tükröt. - Ezen ujjlenyomatok vannak. Hasonlítsa össze a meglévővel!

Sedlintz elsietett.

- Honnan vette a tükröt? - kérdezte a kapitány.

- A tettes kezében volt utoljára.

- Ha egyezik a fogantyún talált ujjlenyomattal, akkor letartóztatja?

- Nem. Kevés a bizonyíték.

- Ha ő sötétített el mindent a támadás idején, az csak elég bizonyíték?

- Arra, hogy részese egy hatóság elleni erőszaknak, de én azt is rá akarom bizonyítani, hogy gyilkos, zsaroló, rabló!

- Hogy áll az illető alibije?

- Megdönthetetlen. Több megbízható tanú, jóhiszeműen és eskü alatt vallja majd, hogy együtt volt vele...

- És mégis...

- És mégis ő a gyilkos.

Jött a gépház személyzete, a néger liftes, egy mulatt mixer, egy tamil sofőr, két bennszülött kukta, a maláj levelezőlap- és táncárc-kereskedő, végül a félvér mosónő.

- Ferguson! Legyen szíves, a bennszülötteket vigye a szomszédos szobába, válassza ki azokat, akiknek kétségtelen az alibije, a többi egyenként jöjjön.

...Ijedt, nagy, kerek szemekkel bámulták a színesek a rendőröket. Rémuлт sustorgással követték Fergusont.

- Kérem - fordult Elder az olajos overallban álldogáló fűtőkhöz. - Körülbelül másfél óra előtt kikapcsolták az áramot a villanyos centrálénál. Mit tudnak erről?

- Én azonnal kisiettem, mert a melegvíz-kazánál voltam éppen - mondta a mechanikus -, és amilyen gyorsan csak tudtam, helyreállítottam az áramszolgáltatást. Egy rendőrtiszt, aki kézilámpással jött, előzőleg valamit csinált.

Ez Sedlintz volt, aki ujjlennyomatot vett.

- Mást nem látott?

- Nem.

- Én láttam egy furcsa alakot - mondta az egyik fűtő. - Kokszot talicskáztam a csúszdából, és a fordulónál látszott a centrálé. Egy másodpercre megpillantottam valakit, amint elsuhan. Utánasiettem, de a következő fordulónál eltűnt, és sietnem kellett a koksszal... Nagyon furcsa volt az illető...

- Mi volt furcsa rajta?

- Hát... világosan láttam... Egy tengerésztiszt volt...

- Mi a csoda?

- Én is hihetetlennek tartottam: éjszaka egy tengerésztiszt a szálló szuterénjében...

- Igen. Elég különös... Köszönöm, elmehetnek.

A gépház emberei távoztak.

Ezután sor került a bennszülöttek kihallgatására. Csak kettő nem tudott alibit igazolni: a mosónő és a sziget ritkaságainak árusa, aki mellest képes levelezőlapokat is tartott.

- Neved? - kérdezte Elder a mosónőt.

- Dzsilda... én vágyok Dzsájpurból... Indiáá...

- Mosónő?

- Igeen... Lent szutirinben. Miotáá beteg sahib van a hááznál... nem szábaád... feljáárni idee...

- Hol laksz?

- A mosóókonyháában... Laktam rigen emelet, kis szobáá... de mióta váán beteg sahib...

- Ezt tudom. Nem vettél észre semmit az éjjel, ami különös?

- A hold... egész veres... Nem szokott pedig...

- Hol láttad a holdat a szuterénban?! Mi?!

Dzsilda, a mosónő megrémült.

- Á... álmomban... én.

- Te ne hazudj, mert levágatom kopaszra a hajadat...

Most bejött az igazgató Martinnal. A leány esdően nézett a szolgára...

- Ha levágni hajam, één...

- Csend! Szóval, feljöttél a szuterénból, miért, és hol voltál? Beszélj, mert... - és visszakézzel felrántotta a karját, hogy Dzsildának megcsuklottak a térdei rémületében.

- Má... Mártinnal... találkoztam... szeretni hatalmas fehér szolgaa...

- Magával találkozott?

- Igen - felelte habozva Martin. Elder jól látta, hogy zsákutcába jutott, és nem feszegetheti tovább a kérdést, pedig itt valami hiba van.

- Takarodj! - kiáltotta a leányra. - Ezentúl rajtad lesz a szemem.

A leány kisurrant gyorsan, nyakba húzott fejjel, kétségbeesett pillantást vetve Martinra.

A maláj ritkaság- és levelezőlap-árus állt elő. Kifogástalan, ízléses bűváruha volt rajta, sisak nélkül, de egy kék nyakkendőcsokorral. Fekete művészkalapja nélkülözötte a karimát, cipőt, harisnyát nem viselt, de csuklói felett régen divatjamúlt mandzsetták villantak elő, és egy csontfejű sétatálcával játszadozott. A bűváruha zsebéből egy táncárlarc kandikált ki.

- Neved?

- Csodálatos Nalaya.

- Foglalkozásod?

- Uralkodó és díszműárus.

- Mi?

- A sziget ura vagyok, a királynő kegyelméből, és társtulajdonos minden vendéglői üzemnek Kis-Lagondán...

Ez a közlés még Eldert is meglepte.

- Miért laksz akkor piszkos szobában többedmagaddal?

- Hogy ne tudják, ki vagyok. Nagy szállókban ez előfordul, és inkognitó a neve.

- És... miért árusítasz bennszülött táncárlarcokat?

- Hogy pénzt keressek.

- Hiszen úri módon élhetnél a jövedelmedből!

- De akkor más tudna árusítani. Bennszülött igazgatót nem szeretik, táncálarcot igen. Dolgozni jó. Pénzt keresni jó, akkor is, ha mellékkereset sok. Ez így igazság.

Elővett egy álarcot, és szeretettel nézegette. Elder kivette a kezéből.

- Az ilyesmi Kis-Lagondán ritkaság?

- Nagy ritkaság, uram, annyira, hogy nem is találni.

- Hát ez honnan van?

- Lipcséből. Ott nem ritkaság. Gyártják. Nálunk nincs ilyen csúf álarc. Ott van mindenkinek az igazi arca, az elég csúf. Ez is egy nagy igazság.

- Hol voltál az éjszaka?

- Az emeleten. Veled verekedtem, és valaki utánam lőtt.

- Mit?! Te voltál?

- Én. Felosontam a leányhoz, tizenkettőkor beszéltem vele, és amikor kijöttem, te megtámadtál, én megijedtem... bumm... bumm, és futni kellett.

Elder hosszan nézett a vigyorgó arcba. Vagy nagyon egyszerű, vagy nagyon ügyes a magyarázat.

- Mondd, király, tudod te, hogy ki vagyok én?

- Mindenki tudja. Okos és öreg vagy, mint egy krokodil, és a királynő fizet neked, hogy kegyetlen véreb legyél, ezért téged gyűlölnék, és meg fognak ölni.

- Úgy... És azt is tudod, hogy mit szoktam én tenni a gonosztevőkkel, ha hazudnak nekem?

- Ütöd őket, és ők betegek lesznek. De egy királyt nem lehet ütni.

Akkora pofont kapott nyomban, hogy a portás kint a hallban felriadt álmából.

- Azt hiszem, uram, tévedtem. Mégis lehet - mondta a Csodálatos Nalaya szomorúan, és káprázott a szeme.

- Örülök, hogy megértettük egymást. Most mondd el, Nalaya, hogy miért bújtál el egy szobában, és miért futottál el tőlem. De az igazat mondd.

- Az igazat mondom, mert én igen ritkán hazudok. Éjszaka felkeltett valaki álmomból. Sötét volt, nem láttam. Az öreg újságos, akinek dobozában halott csecsemők lelke sír, amikor forgatja, tanú erre.

- Gyerünk!

- Egy hang azt mondta: „Gyere le a mosókonyha melletti szerszámfülkébe, és sok pénzed lesz.” Sejtettem, uram, hogy gonosz varázslatról van szó, amit *linkség*-nek neveznek.

- Mit beszélsz?

- Trónörökös koromban hajófűtő voltam, és megismertem a civilizációt.

- Hm... Folytasd.

- A szerszámfülkében sötét volt. Ott magyarázta el az az ember, aki csak sötétben jön elő, hogy hová kell menni, és hogy nem muszáj lopni sem, csak kapok valami füzetet. Ha visszajövök hozzá, ad nekem ötven forintot. Ez egy nagyon jó ajánlat, uram.

- Mást nem mondott?

- Nem.

Elder körülnézett.

- Nincs itt valahol egy bikacsök?

- Illetve... azt mondta - folytatta gyorsan a király -, hogy ha szembekerülök valakivel, ne féljek, mert lesz segítség... Azután visszamentem a szerszámkamrába, és ott egy matróztiszt nagyon megvert, mert a sötétben az arcára léptem...

- Mit mondasz?

- Végigpofozott egy szűk ruhás matróztiszt a szuterénfolyosón. Ennyi volt.

- Te!

- Az őseimre esküszöm, hogy nem *főzlek*, villámkezü fehér úr.

- Hogy nézett ki az, aki sottogott?

- Vigyázott rá, hogy ne lássam a sötétben.

- Te sok nagy hazugságot mondtál most, király, és ezért én végül nagyon megverlek, hogy hosszú ideig betegeskedni fogsz. Ez is egy nagy igazság.

- De igen szomorú, uram.

- Pusztulj! Ferguson, menjen vele, és hallgassa ki az öreg újságárust.

Wolfgang következett.

- Mit tud arról, amit a társa mondott?

- Semmit. Egy régi jogszabály köti csak hozzám, alig érintkezünk különben.

Sedlintz jött vissza.

- Tessék... - átnyújtotta a lenyomatokat. - Kétségtelenül azonos a kettő.

- Mi ez? - kérdezte Wolfgang.

- Ujjlenyomatok - felelte Elder különös hangsúllyal.

Az igazgató halotthalvány lett, megrándult rémületében a szája, és hirtelen le kellett ülnie.

XL

Félix éjszakai bolyongása eléggé megviselte Dickman kapitány uniformisát. Hajnalban csendesedett csak el annyira a szálló, hogy a fiatalember a csigalépcső felé merészkedett. A kapitány ruháját mindenesetre illik visszavinni. Pillanatnyilag a szuterénban volt még.

A fene...

A csigalépcső alján egy félvér nő ült egy londonerrel. Félhalkan beszélnek.

- Hiigyjél Máártiin... A fiatalember üzent a főpincérrel, hogy jöjjeek... És mondta, hogy iingei nem jól vasalom... Széép ember, gyeerekarcaa van, de neekem csak te...

- Mit akart tőled?

- Te mondtáál, Máártiin, hogy feleségül megyünk veled, ha lesz ezer forint, és csiinálunk nagy üzeem... Te uccáán ciipót tisztiiisz, én leszek egy gőzös mosó...

- Ha nem sietsz, kapsz még kettőt.

- A fiatalember, a gyönyörű arccal, mondott: ad ezer forint. Ha én segíték öneki kijuutni a veszettzárból... Engedeem őtt keresztül a moósókonyháából, a lefolyó végén, nagy rácsból csatornáán... Holnap este... tíizkor.

- Akkor ez ölte meg a vendéget.

A lány szelíden mondta.

- Háát megölt... biiztosan kellett szeeegényneek. Majd jön máásik vendég, de mi ezer főórintből megyünk misszióra feleségnek egymástól...

- De te! Ha ezt megtudják, tíz évet kaphatsz!

- Nem megtudjáák, Mártiin.... fogsz látni... Fiiatalembeer széép és okos, fehér bőőre, fekete, hosszú szemöldöke...

- Gyilkos.

- Az is előfordul...

- Most menni kell. Csak azt mondom; vigyázz!... És engem ne márts be, ha baj lesz...

Csókok cuppanak. Azután Martin felmegy, a nő visszavonul a mosókonyhába és dúdol.

Félix is indul. Az emeletre. Most visszaviszi Dickman ruháját. De mit vesz fel? Távobabb, a kazánháznál egy biztonsági lámpa fénylett kéken... Néhány zsíros overallt látott meg. Az egyiket felvette. Egy széttiport vászoncipőt is talált... Így... És most gyerünk...

Visszavitte Dickman ruháját. A kapitány tisztítás céljából akasztotta ki. Ezzel szemben olyan lett, mintha egy éjszaka alatt elhordták volna.

Most Maudhoz!... Óvatosan osont a lépcsőn, aztán a folyosón... A fordulónál kikukkantott...

Ijedten hőkölt vissza.

Maud szobája előtt egy rendőrposzt állt!

Tudta nyomban, hogy miről van szó. Letartóztatták! Megfordult, és végigsietett a folyosón. Nagyon határozottan, minden óvatosság nélkül felment az első emeletre, és kopogtatott egy ajtón.

- Tessék.

Belépett. Elder pizsamában ült az asztalnál, és teát főzött.

- Letartóztattad? - kérdezte Félix.

- Csak őrizetbe vettem.

- Amikor ma éjjel őszintén elmondtam neked mindent, akkor azt ígérted, hogy nem veszed tudomásul.

- A leány önként vallott a kapitány előtt. Nem tehettem mást. Igyál teát.

Félix szomorúan kavargatta a forró italt.

- A füzetet nem találtad meg?

- Nem. A ruhát levitték az irodából a mosodába, és amikor megnéztem, nem volt már benne semmi. Valaki megelőzött.

- Nem lehet segíteni a leányon?

- Van remény. Én bízom.

- Ide hallgass, Elder, te iskolatársam voltál és barátom. Ma is az vagy. Egy pillanatig sem haragudtam rád, amikor vigyáztál rám, mint valami rabra, elloptad a ruhámat, hogy pizsamában kellett szökni. Talán igazad volt, amikor így teljesítetted az apám rendelkezését. Nem haragudtam rád. De ha ezt a leányt nem tekinted kivételnek ha szigorúan ragaszkodni fogsz a kötelesség parancsához...- Abbahagyta. - Én nagyon léha fiú voltam. - Kezdte újra. - Ez most más. Szeretem a leányt, és elveszem feleségül. Ha kell, a büntetésének kitöltése után. Ott fogom várni a kapuban, amikor szabadul...

- Kitűnő leány...

- De talán nem muszáj. Ide hallgass: nekem itt most már bujkálni kell végig.

- Sajnos. Előbb kellett volna rád találni. Semmiféle alibid sincs.

- Így van. De hát ezen már nem lehet segíteni. Majd bujkálok... Az is lehet, hogy meg fogok szökni, és a leányt magammal viszem.

Rövid szünet következett.

- Most én mondom neked valamit, Félix. Azt nem említetted az imént, hogy én ott álltam Weltewredenben; egy tönkrement ügyvéd, és te felsegélyeztél, behoztál a rendőrséghez. Sohasem fogom ezt elfelejteni neked. De ha szökést kísérelsz meg Borckman kisasszonnyal, én résen leszek, elfoglak mindkettőtöket, és teljesítem azt amit a rendőri becsületed megkövetel. Azután majd beadom a lemondásomat, mert ezzel mint *gentleman* tartozom. Neked és magamnak, miután neked köszönhetek mindent.

Félix felállt.

- Megértelek.

- Bízál bennem és az igazságban. Nincs elveszve semmi. Légy türelemmel.

- Nem hiszek neked. Szervusz.

És ment. Nem is használta ki az alkalmat, hogy Eldernél megborotválkozzék, pedig fél arcán már ijesztően terebélyes szőrzet nőtt. Egyenesen a leány szobájához sietett.

- Mit akar? - kérdezte a rendőr, kissé álmélkodva a félig szőrös, overallos emberen.

- Talán nem lehet bemenni? - mondta hangosan Félix. - A melegvíz-csapot szerelem. Letelefonáltak.

A rendőr kopogott, és kinyitotta az ajtót. Félix a küszöbre állt, hogy Maud lássa.

- Ide kell a szerelő? - kérdezte a poszt.

- Igen - felelte Maud. - Én kértem.

- Hát csak siessen - mondta Félixnek a rendőr, és utat nyitott, hogy a szerelő bemehessen, azután szalutált, és visszalépett a folyosóra.

Miután az ajtó becsukódott, Maudhoz sietett, és megcsókolta a kezét.

- A füzet? - kérdezte a leány.

- Elveszett... eltűnt. Nincs sok idő, Maud, röviden: szedje össze egy neszesszerbe a legszükségesebb holmikat. Legyen minden pillanatban készen arra, hogy szökünk.

- Nem!

- Hallgasson!

Szinte gorombán beszéltek, és Félix magához rántotta a leányt. Erősen átölelte.

- Elszökik velem, Maud. Amerikába megyünk. Ha innen kijutunk, akkor bármelyik kikötőből játszva továbbmehetünk.

- Nem akarok... több... áldozatot - védekezett kevés meggyőződéssel, és egészen a férfihoz simult.

- Szeretem, Maud. Semmi más nem fontos! Szeretem, és akár elszökik, akár nem, osztozni fogok mindabban, ami magával történik...

Közben már szinte összeért a szájuk...

XLI

Amikor Félix újra a folyosóra ért, már megindult a szálló nappali élete. Pizsamás lakók siettek a fürdőszobák felé, mintegy uniformizálva: karjukon törölköző, kezükben szappan és fogkefe.

A lépcsők felől csörömpölés hallatszott, parázzsal melegítő kokszkályhákat hoztak. Néhány szobában kikezdte a rozsda a lakók fémtárgyait, és a vasalt fehérnemű közé bekúszott a penész, amely két-három páratelt nap múltán már ott úszik a levegőben a déltengeri trópuson. Egy elszánt kereskedő engedélyt kért, hogy önként vállalva a vesztegzárat, felállíthasson a Grand Hotelben kokszkályhákat, miután fűtőberendezése a szállónak nem volt. A rácsos tartályokat parázzsal töltve állították a szobákba.

A bágysztó meleg ellenére mindenki örült a „fűtésnek”, mert a falak dohosak lettek, és a moszkítók ellen nem volt védekezés, bár az elfüstölt citronellafű bűze fojtogatóan terjengett.

Az éghajlat már a nedves évszak kezdetén alkalmatlan volt arra, hogy fehér ember szervezete életképesen működjék benne. A pestist sikerült izolálni, de egy maláriás eset máris előfordult. Jörins kisasszonynak egy gutaütésszerű reumatület megbénította a két lábát. Ízületek sajogtak, féloldali főfájás, hörghurut és gyomorirritáció vonult végig a szálló lakosain. Néha órákig sárgás, rossz szagú köd borult a szigetre, hogy azután szünet nélkül zuhogjon dobolva mindenben a sűrű trópusi zápor.

Hihetetlen mennyiségű alkohol fogyott a bárban. Ez melegített, és szüntette a hasogatásokat... A vendégek ingerlékenyek, rosszkedvűek voltak, sok veszekedés, intrika fordult elő, és az egyik emeleti szobában mellbe lőtte magát egy angol lord, akiről azután kiderült, hogy Hollandiából szökött, sikkasztó pénzbeszedő... Millió rovar és giliszta özönlése indult meg a nedves földből már az első tartós zápor nyomán. A hangyák ellen alkalmazott petróleumlocsolás csak egy kínzó aromával többet jelentett a fullasztó légkörben.

Odette Dufleur, a gyönyörű belga direktisiz megmérgezte magát adrenalinnal, amit a márki használt asztmatikus zavarai ellen; most élet és halál között van, senki sem ismeri a szomorú eset előzményeit.

Néhányan vég nélküli kártyázásba kezdenek. Petrovna bárónő lépten-nyomon sírógörcsöt kap, Markheit mindent megpróbál vele, és közben eltűnik a zsebórája...

Félix már csak borotválkozni szeretne. Végigdöng az emeleti folyosókon. Az egyik szobából végre kijön Erich Kramartz, a filmsztár szépségű fiatalember gyerekarccal, festőien ívelt, bizonyos fokig mesterségesen jó karban tartott szemöldökkel. Még nincs harmincéves. Felső zsebéből selyemkendő lóg ki, duplasoros ruhája szabászremekmű.

Fütyörészve, frissen elmegy.

Félix benyit a főkulccsal Kramartz szobájába. A fürdőszobába siet.

Elő a borotvát! Gyerünk. De éppen, hogy bekeni krémmel az arcát, fordul a kulcs.

Jönnek.

Kramartz tér vissza Houldnéval. A molett, balzaci korba érő szépasszonnyal.

- Miért csinálja ezt, Marjorie? - mondja a fiú nyugósen és türelmetlenül. - Ha egyszer elhatározta, akkor már ne kínozza magát.

- Értse meg, Doddy... nem olyan egyszerű... - felelte Houldné remegő hangon. - Ha egyszer kiléptünk a szállóból, és Arthur visszavonhatatlanul megtud mindent, akkor már... hiába.

- De itt vagyok én...

- Most. És ha egy év múlva nincs? Doddy! Én nemcsak a férjemet, hanem a gyermekemet is otthagytam... Senkim sincs, csak maga...

- Az nem elég? Szeretem, Marjorie...

- Még csak huszonhat éves... és én...

Houldné negyvenkét esztendőss asszony volt. Szép arcú, telt, de arányos idomú nő. Szeme sarkában és a torka körül néhány ránc volt, de ez csak akkor látszott, ha nem púderozta eléggé magát.

- Kairóba megyünk, Marjorie. És valami okos dolgot csinálunk...

- És ha nem sikerül?

- Sikerülni fog!

- Mit remél az ékszereimért?

- Magas árat. Csupa gyönyörű kő, ma jól áll a briliáns... Elsősorban egy szép kis fészket rendezünk be, és bőségesen marad még arra, hogy egzisztenciát teremtsünk magunknak... Boldogok leszünk, Marjorie.

- Ó, Doddy... Olyan nehéz nekem.

A fiú átkarolta.

- Mert szörnyű ez a nedves klíma. Az embert érzélgőssé teszi...

- Nem... nem... tőled félek... Ki vagy te?

- Most megint azzal jön, hogy táncos voltam? Talán lenéz?

- Ne haragudj, Doddy.

- Hát ezzel torkig vagyok! - Kizárta az íróasztalfiókot, és letett egy kazettát a nő elé.

- Itt vannak az ékszerei, kérem! És menjen vissza az otthonába.

- Ne haragudj, Doddy. Nem akartalak bántani.

- Sért, hogy a múltamat hánytorgatja! Szigorló mérnök voltam, elszegényedtünk, az apám beteg lett, kellett a pénz, hát táncoltam...

- Tudom, tudom... Bocsáss meg, de... szeretlek, és félek tőled... Ne haragudj...

Újra átölelte.

- Gyáva kis Marjorie-m... Bízzál bennem...

Félix egy ösrutinié gyorsaságával mászott ki a létrára, onnan a mosónő szobájába, hogy azután ismét a folyosóra érjen. Mit tegyen? Lemegy a szuterénba. Ott csak lesz egy nyugodt hely ahol megborotválkozhat... Gyorsan a csigalépcsőhöz.

A szuterénban sem volt nyugodt a légkör. Munkások dolgoztak a kazánház körül. Ide-oda járkáltak... Egy mellékfolyosón nyitott vasajtót vett észre.

A raktár! Itt tartják az üres bőröndöket. Éppen a teherlifthez visznek egyet...

- Csak hagyja nyitva a raktárt, hogy kiszellőzzön, és kokszkályha is kell, mert penészes lesz minden koffer - mondta Martin a boynak. Azután elmentek a liften.

Félix besurran. Jó mélyen bemegy a raktárba. A végén egy kis, kertre nyíló szellőzőablak világít magasról. Igazán szörnyű szag van itt. Nem is tudta, hogy a penészes bőr ilyen irtózatossá tud lenni. A pinceablak közelébe igyekezett, mert úgy érezte, hogy nyomban rosszul lesz, ha nem kap friss levegőt. Néhány táskát eltolt. Egy útban álló, nagy bőröndöt félretolta könnyedén, de nem megy... Miért olyan nehéz? Felállította, és úgy görgette tovább, hogy egyik végéről a másikra forduljon.

Végül leült a földre, kitette a „Sidney Crick” felírású, gyöngyház nyelű borotvát maga mellé, és keresgélte a krémet... De a bűz elviselhetetlen volt. Még közelebb akart kerülni az ablakhoz... Rémes.

Újra megfordította a bőröndöt. Egyszerre kinyílt a fedele, és egy holttest zuhant ki belőle a földre.

A meggyilkolt Villiersné teteme volt!

XLII

Borzadva, zsibbadtan állt. Az alvadt vérrel belepett holttest nyitott szájjal, merev szemmel, görbült tagokkal, mint valami szörnyeteg feküdt ott, és pillanatok alatt fojtogató búzzel telt meg a pince.

Semmivel sem törődve botorkált az ajtó felé.

- A fene ezt a sok penészes bőröndöt - kiáltotta egy hang. - Zárd le a raktárt.

A vasajtó becsapódott. A retesz lehullott. Félix úgy érezte, hogy elájul. Egy nagy szekrényládát felállított, és erről elérte az ablakot. Nem törődött semmivel. Kimászott a szabad levegőre. Szerencséjére az alkonyodó kertben zuhogott az eső, és senki sem látta. Három lépést futott. A legközelebbi ablakon benézett. A mosókonyha! Ez jó! Gyorsan beugrott. Ágy és asztal is volt itt. A vesztegzár idejére berendezték Dzsildának. Az asztalon egy kis neszesszer. Lopta a nő, vagy itt felejtette valaki?

Kimerülten, lihegve ült le. Két kezébe szorította a fejét. Mi történt?

Villiersné megölték. Világosan látszott egy iszonyú vágás a torkán. - Ki ölte meg? Doddy! A dzsigoló! A szicíliai özvegy mesélte a papnak, hogy Villiersné Doddy után jött. Houldné nem más, mint a másik asszony, aki otthagya a férjét. Elder a nevet is megmondta: Arthur Cocklinné. Doddy el akar ma szökni az asszony ékszereivel. Villiersné súlyos akadályt jelentett Doddy tervei számára, tehát a dzsigoló megölte a szerkesztő feleségét, ládába rejtette, és egyszerűen leküldte ide a raktárba. Ma este elmegy Marjorie ékszereivel, és vége az ügynek...

Szóljon Eldernek? Nem! Ő is a mosókonyha levezető csatornáján keresztül akarja elszöktetni Maudot. Ha elfogják, és megemlíti, hogy merre akart szökni, akkor ide őrt állítanak...

Fusson az a gazember! Hiszen Maudról van szó.

Fusson ez a férfi bestia, és verje meg az Isten...

Lassan megnyugodott. Odament a lefolyó végződéséhez. Gömbölyű, ráccsal fedett csatorna-nyílás volt itt. Egy ember éppen hogy elfért benne. Vaslétra vezetett a mélybe.

Most elsősorban is borotválkozik. Visszament az asztalhoz. Talán a neszesszerben van tükör. A nyitott neszesszerből megállapíthatta, hogy abban valóban volt tükör, de eltört vagy kivették. Ehelyett tele volt kisebb tárgyakkal, amelyek feltűnés nélkül lophatók szórakozott vendégek szobáiból: teknősbékafésű, varrókészlet, pudrié...

Becsukta a kis fekete táskát. Nem baj. Tükör nélkül sem lehetetlen. Már keresgélni kezdett a zsebeiben, mert nem találta a borotvát, amikor hangokat hallott.

Gyorsan az ágy alá. Hiába. Ez most már mindig így lesz. Ágy alatt, világítóudvarban vagy szekrényben. Úgy megszokta, hogy nehéz lesz másképp. Dzsilda jött be. Dúdolt, és egy kosár ruhát tett le. Felcsavarta a villanyt, mert már sötétedett.

- Te! Dzsilda! - kiáltotta valaki. - Gyere gyorsan!

- Mi történt?

- Halott vendéget találtak a poggyásraktárban!

- Ó!

Kirohant. Martin és a boy megtalálták a halottat, amikor visszajöttek egy kocszkályhával a poggyásraktárba. Munkások, szolgák álltak iszonyodva körül a tetemet.

- Senki se menjen közel! - kiáltotta Martin fontoskodva - lábnyomok lehetnek a helyszínen!

A néger boy, aki Elderért ment, lihegve jelentette:

- Már itt vannak!

Jött a rendőri bizottság. A tisztek, a kapitány, Elder és Markheit.

- Tudtam - mondta a főfelügyelő bólogatva. - Villiersné.

Azután megkezdődött a vizsgálat. Egy félórával később letartóztatták Vangold terménykereskedőt, miután maga is elismerte, hogy az elvágott nyakú tetem mellett talált „Sidney Crick” felírású gyöngyház nyelvű borotva az ő tulajdona.

XLIII

Este volt. Dzsilda visszatért közben a szobájába dúdolni. Azután egy szobaasszony jött késve, mert kihallgatták. Most hozzáláttak, hogy kiteregessenek egy kosár fehérneműt. Dzsilda hajtotta szét a ruhát, a szobaasszony összeszámolta.

- Két lepedő... egy huzat...

- A kispárnát ne száámold, az az enyém... Téged mineek hallgattak ki...

- Én ott voltam, izé... hogy mondják... ha éjjel fenn kell lenni?... Megvan: inspekciós! És kérdezték, mit láttam gyanúst? Megmondtam... az csendes folyosó... és Vangold úr gavallér ember. Egyszer adott egy forintot, hogy vigyek levelet meg virágot a Petrovna bárónőnek... És másnap is adott egy forintot, hogy vigyek még egy levelet de a bárónő azt üzente vissza, hogy nála nem maradt semmiféle arany töltőtoll... Hát most folyton sír a detektíveknek, hogy a feleségével kell beszélni... telefonáljanak...

- És tee mit vallottáál...

- Hogy semmi furcsát sem láttam. Én csak egy éjszaka voltam ott az emeleten infekciós... Négy paplanlepedő... Az ötödik varrodában van...

„Szegény Vangold” - gondolta Félix az ágy alatt, és nagyon szenvedett, mert hangyák és százlábúak mászkáltak rajta.

- Ha a harmadik emeletről kérdeznek, ott lett volna mit vallani. Az egy szép disznóság... A Tonga-szigetek kormányzója, ez a Shilling, meg a Dickman kapitány, átvették múlt héten a Brunsnak érkező cigarettákat. Megvesztegették a portást... Három kisduynha... Én meg véletlenül hallottam... Nekem is adtak ötven forintot, és azt mondták ha nem derül ki, kapok majd még ötvenet... és vigyem tőlük a cigarettákat Brunsnak, mintha a posta hozta volna... Ez a Bruns Kinába csempész fegyvert. Ezt a Ferdinánd meséli. Itt nagyon büntetik, ha valaki máshová fegyvert csempész Jáváról. És rengeteg pénze van, pedig valamikor matróz volt, és már ült is... Most havonta küldik neki Simon Artztól, a saját keverésű dohányból, nevére kiállított hüvelyben a cigarettát...

- Jéé... az a kööpcös, akii úgy mégveerte a liftet a múltkor?

- Az, az... És adott neki ötven forintot, mert nem rossz ember, csak nagy paraszt... De most már nem ver meg senkit, mert megmérgezték, meghal, és elássák. Ezt is Ferdinánd mondta. Ő takarékos szobapincér, és ezért lopja a vendégek cigarettáit. És beteg lett. Erre ő mondta, hogy azt a Brunst mérgezik. Átkutatta Dickman úr szobáját, és talált valami mérget kenderből és zöld mákhajból, ami dohányval szíva megöli lassan az embert... És azt mondta, hogy itt sürgősen tenni kell valamit, és azonnal megzsarolta a kapitányt meg az angolt, úgyhogy most vesz majd egy oldalkocsis motorkerékpárt... Tedd külön a nyolc kék selyem huzatot, annak a belga Odette-nak a magánműjéhez tartozik. Mindene kék selyem, és most öngyilkos lett. Martin mondja, hogy a cukorbáró, akinek versenylovai vannak, lemondott róla, és azért...

Félix már nem érezte a férgeket. Döbbsenten hasalt a vaságy alatt... Eszébe jutott, hogy milyen rosszul volt, amikor a „Bruns”-féle cigarettákat szívta. Hát persze! Megmérgezték a cigarettákat! És odatették a küszöbre a mimózákat, Li Shing üzenetét! És ez most azt hiszi, hogy az átok...

- ...A Ferdinánd, takarításkor látta, hogy ez a nyugalmazott Dickman apró ágyúkat is tart a fiókjában, és egyszer hallotta, hogy mondta Shillingnek: „...ha kiköthetünk Tonga-szigeten, akkor az angol szállítóhajókat a kalózok nem bántják”. És megállapodtak, de azt mondta a Tonga-sziget kormányzója, hogy rakodni nem enged, és a központi kormány sem kaphat fegyvert. Mondta Dickman, hogy annak csak ez a Bruns szállít, és megegyeztek. Ezért Ferdinánd kiszarolt tőlük egy nyári ruhát és két látsövet. A Lidia is zsarol egy jávai ügyvédet, mert gyereket neveltet itt a missziónál, és a másodikon a liftes zsarol egy előkelő nőt, az olasz úrlovas miatt...

- Csáák a mosókonyhában nincs sóóha melléékes...

A folyosón kihunyt a villany. Csak néhány apró, kék biztonsági lámpa égett...

- Jó éjszakát - mondta a szobaasszony, és ment a kosárral. Dzsilda leoltotta a villanyt. De nem vetkőzött. Várt...

Messziről guruló zörgés hallatszott. Tolták a szénét a kazánhoz. Azután csend. Csak az örökös egyforma záporzúgás lármázott... Félóra is eltelt.

Kopogtak.

- Márton?...

Nem jött válasz. Nyílt az ajtó. Valaki bejött.

- Ne gyújtson villanyt... Én vagyok - suttogta Kramartz. - Nyissa fel a csatornát. Ha elindulok, megkapja a pénzt... Figyelmeztetem, hogy tízévi börtön jár azért, amit tesz. Hát úgy tartsa a száját.

- Ó... *sahib*... Dzsildáá... néma lesz...

A fiú is, a leány is zajt okoztak járás közben a vaksötétben. Így Félix kisurranhatott az ágy alól. Kramartz a mosónő után botorkált, Félix a csatorna felé osont. Kramartz csak egy kis lakk táskát vitt. Houldné ékszereivel!

- Kicsit nehéz felnyitni - nyögte Dzsilda a csatornát fedő rácsonál.

- Eressz! - Odament, a zsebéből elővett valamit, vesződött kissé a rostéllyal... zörrenés... Nyitva volt, és vízzuhogás hallatszott. Kramartz felkapta a táskát, átnyújtotta a lánynak a pénzt... Csattant felette a visszahelyezett fedő, és lesietett néhány létrafokon...

Visongva, fűjva sok patkány futott szét. Egészen a falhoz simult, hogy ne lépjen véletlenül a kanális vizébe... Minden fordulónál egy kis lámpa pislogott, gőzserű páraburokban... Már a tizedik feljárt is elhagyta, amikor végre megindult egy vaslétrán... Hallgatódzott. Csend volt... és sűrű, súlyos köd... Ismét előkerült a szerszám, feltolta a tetőt... és kinn volt!

A bennszülöttek negyedébe ért, messze kinn, valahol a tengerparton. Később egy utcakereszteződésnél riksakulit hallott trappolni. Nagyot tapsolt. A kétkerekű odajött eléje.

- A kikötőbe - kiáltotta, miközben beült. A kuli máris futott.

...Egy óra múlva a Surabayába induló gőzösön volt. Megkönnyebbült sóhajjal roskadt a keskeny ágyra, és kinyitotta a táskát, hogy megnézze a kincset, Marjorie csodálatos ékszereit...

A táskában kisebb holmik voltak. Teknősbékafésű, varrókészlet, pudrié... és általában mindaz, amit Dzsilda szokott eltulajdonítani a szálló vendégeitől... De ékszer sehol...

Sápadt, eltorzult arccal kiejtette a táskát, és mindenféle holmi gurult szét a padlón...

XLIV

Amikor Dzsilda villanyt gyújtott, felkiáltott ijedtében. Egy félig szőrös ember állt vele szemben, táskával a kezében.

- Hallgass! Kicsempésztél valakit a vesztegzárból! Ezért Szumbavára visznek.

- Könyörgöm, *sahib*...

- Egy módon megmenekülsz! Legkésőbb másfél óra múlva itt leszek egy hölgygel. Ha lemegyünk a csatornába, akkor titok marad az, ami történt. Ha nem vagy itt másfél óra múlva, akkor feljelentelek.

- Itt leszek, *sahib*.

Félix felment a lépcsőn, kezében a kistáskában Marjorie ékszereit vitte. A sötétben, mialatt Doddy a ráccsal vesződött, elcserélte az ékszerszertáskát Dzsilda neszesszerével.

A kihalt földszinti folyosón megállt egy ajtónál.

Hallgatódzott. Egy síri, rekedtes hang ezt mondta éppen.

- Hiába... voltam két napig... külön... Én is elveszttem... Ez egy ragályos átok volt...

- Sajnálom, Hacker... - szólt egy másik síri hang. - Már nem... utálok magát... A halálos magánnyomat... megosztotta... Köszönöm...

- Én nem...

Gyufa sercent. Az egyik rágyújtott.

- Tudja... - lihegte gyenge hanggal Bruns - sok mindent... másképp csinálnék... ha... ha nem kellene meghalnom... Aljas barom voltam... Pedig annyi pénzem van... annyi... és... nem tettem soha... semmi jót... Most már késő... Valaki megátkozott...

- Én mindig azt hittem, hogy ez marhaság...

- Én is... Most kiderült, hogy mégsem az. A harmadik mimóza után... most meg kell halnom...

- De hát, hogy jövök én... ehhez... minden külön mimóza nélkül?!...

- Inklinál... az átokra...

Mély sóhaj.

- Rosszul csináltam, Hacker...

- Szédülök... Mr. Bruns...

- Ne mondja... Bruns... Hermann Thorn vagyok... De nem használom... ezt a nevet... Köröznek egy... régi rablóvezért... Kairóban kiraboltam a hajópénztárt... Most már megmondhatom.

Csend...

- Hol vannak a régi... szép idők.

Félix kopogtatás nélkül belépett, és gyorsan így szólt a két meglepett emberhez:

- Röviden, nincs időm. Legyenek olyan hálások, és ne érdeklődjenek irántam. Nincs semmi bajuk. Az átok ostobaság. A cigaretta meg van mérgezve. Ne szívják. Igyanak szeszt és feketét, két nap alatt kutya bajuk...

- Honnan... tudja?

- Egy konkurens csempész rendszeresen mérgezi a cigarettáit. Jobbulást.

Kisurrant, és becsukta az ajtót.

Bruns sárgás, zsírosan verejtékes, halálosan beesett arca csodálkozva meredt az ajtóra.

Azután összenéztek Hackerrel. Két halálfej. Mert a másik is leromlott állapotban volt. A szemei két sötét foltból világítottak bágyadtan. De máris felkapta az egyik üveg pálinkát, és a szájához szorította.

- Gazemberek... - sziszegte Bruns. - Ezt az angol ügynökök tették... De megkeserülök... mert ha igaz, hogy meggyógyulok, akkor jaj nekik... Héé! Tegye le azt az üveget, maga pióca!

- Mi? - lihegte elégedetten Hacker - az imént még azt hittem, hogyha meggyógyul, akkor vasárnapi iskolát fog nyitni.

- Hülyeség! Elsüllyeszteni a hajóikat... a gazoknak... mit vigyorog?

- Csak... gondoltam... - csuklott - App... ropó: nem akar énekelni?

- Nem!

- Pedig... én jó titkára vagyok...

- Maga nem a titkárom! És nem is lesz soha!

- De... gondolja meg, *Mr. Hermann Thorn*...

Bruns az ajkába harapott, és csendesen mondta:

- Különben lehet, hogy alkalmazom...

Másnap a maláriások mellett két heveny alkoholmérgezést is bejegyzett Markheit a naplójába.

XLV

...A fiatalember végigcsont a folyosón. A leány ajtaja előtt nem állt rendőr... Mégiscsak segíteni akart a főfelügyelő?... Kopogtatott. Azután lenyomta a kilincset és belépett...

A sötétben, a leány megszokott helyén, a karosszékben egy árnyat látott.

- Maud... - suttogta bizonytalanul.

- Nincs itt - felelte egy nyugodt hang. Elder ült a karosszékben.

- Hol van a leány?!

- Jó helyen. Miután tudtam, hogy meg akarod szöktetni, biztonsági intézkedéseket tettem. Maudot szigorúan őrzik.

- Elder!

- Nézd öregem, itt az igazság küzd a bűnnel. És az igazságnak, a maga rideg útján, a lovagiaság összes szabályai szerint győzni kell. Ebben hiszek, ezért élek, és nem alkuszom. A leányt tisztázni kell. Ha megszökteted, evvel egy gazember malmára hajtod a vizet.

- És ha nem sikerül tisztázni?

- Akkor... akkor...

- Akkor tönkretetted...

Elder gondolkozott.

- Nyugalom, Félix. Sok esélyünk van. Azután keresem a szőnyeget. Egy nagy perzsát nehéz megsemmisíteni, és a személyzetet talán mégsem avatják be... Elégetni nem lehet... Ha a szőnyeg előkerül, akkor nyertünk!

- Miféle szőnyegről beszélsz?

- Egy rozsdaszínű perzsáról.

- Azt... amikor én fürödtem... Wolfgang a 102-esbe vitette.

- Mit mondasz?! A beomlott falú szobába?

- Igen.

- Istenem, ha ezt előbb tudom... Miért nem szóltál... Gyerünk! - Még sohasem látta ilyen izgatottnak Eldert.

Siettek...

...A vizes, dohos szobában ott volt a szőnyeg. Elder letérdelt, azután...

Félix szinte hanyatt esett meglepetésében. A főfelügyelő végigfeküdt, és arcát a szőnyeghez szorítva szaglászott...

- Igen... - suttogta azután. - Jól sejtettem... - És lázasan csillogott a szeme. - Nem kell menekülni, öregem. Most már biztos minden! Gyere, csavarjuk össze a szőnyeget...

Ebben a pillanatban kialudt a villany...

- Vigyázz! - kiáltotta Elder, de későn. Félixet valaki, aki a nyitott ajtón belopódzott, fejbe ütötte, hogy elájult. Elder háromszor tüzelt. A lövések félelmetesen visszhangzottak. De nem a támadóra lőtt, hanem a levegőbe.

Közben a szőnyegről egy lobbanással nagy láng csapott fel. Éterbombát dobott valaki a perzsára, de máris kisurrant, és Elder, aki megbotlott Félix testében, nem érte el a menekülőt. Félixet magával vonszolta és rohant... De mintegy megbeszélte jelre, minden fordulónál kézilámpák csillantak fel. Rendőrök siettek előre meghatározott helyekre. Elder négy-öt fokként ugrált le a vaslépcsőn...

A menekülő minden emeletnél egy lámpát látott felvillanni... Mögötte az üldöző... előtte az emeletenként kijelölt rendőrtisztek... Megtorpant...

Elder tíz lépcsőt ugorva, rávetette magát. Elkapta a torkát. Egymásra zuhantak.

- Lámpát! - ordította tele torokból. - Most megvagy, gazember, vége a játéknak.

A másik rezignáltan felelt:

- Ez egy nagy igazság, uram.

XLVI

A villanycentráléhoz állított posztot leütötték.

Amikor a kapcsoló egy csomó kékes szikrát fröcskölve lehanyatlott, és sötét lett, néhány másodpercnyi szünet után három lövés dörrent. Aki leütötte a rendőrt, máris elsuhant, fel a félemeletre, gyorsan egy szobához...

Elvakultan lépett hátra. Lámpafény csapott a szeme közé, és rendőrtiszt revolvere szegeződött rá.

- Fel a kezekkel, Wolfgang! - kiáltotta Sedlintz. - De nagyon gyorsan.

Mielőtt Wolfgang magához térhetett a meglepetésből, már bilincs volt rajta, és betaszították a saját szobájába. Egy perc múlva hozták a megbilincselte Csodálatos Nalayát, vérző orral.

A kapitány rendet csinált az emeleten.

- Mindenki menjen a szobájába - harsogta a kapitány. - Nincs semmi baj! Nem kell félni!

Erre többen is elájultak. Egy rendőrtiszt rohanva jött:

- Ég a szálló!

A folyosó falán beverték a tűzjelző üveglapot.

Rövidesen felharsantak a tűzoltótrombiták, megérkezett a tűzörség.

Ég a Grand Hotel! Az emeleti ablakból kicsapó tűz messze világított.

Először csak egy csoport tűzoltó jött át a vesztegzáron, mert aki belép, az nem térhet vissza. Szerencsére a jelentéktelen tüzet sikerült ennek a csoportnak eloltani, és a hallba összeterelt vendégek ismét a szobáikba mehettek.

Elder elsősorban nem a foglyokkal törődött, miután látta, hogy Félix kissé imbolyogva, de a saját lábán jött Markheittal. A rendőrtiszteket hallgatta ki.

Előzőleg a főfelügyelő megbeszélte velük, hogy ha ismét elsötétedik, valamennyien egy megjelölt helyre siessenek, és ne mozduljanak onnan, bármi is történik. Az emeleti lépcsőházakhoz és néhány szobához osztotta be a tiszteket.

- Hol van Ferguson?

A tiszt jelentkezett. Homlokáról csorgott a vér, és fél arcán véraláfutás vonult.

- Mi történt?

- Odaálltam... a földszinti... feljáróhoz... ahogy mondta... Valaki jött... elkaptam... fejbe ütött...

- Nem menekülhet ki! Átkutatjuk a házat! - kiáltotta Elder.

- Egy embert kell keresni, vörös kockás pizsamában... Előre!

Félix gyorsan a mosókonyhába ment. Sötét volt. Ő sejtette, hogy merre menekült az illető.

- Dzsilda!

- Itt vagyok, *sahib*... - Kigyúlt a villany. A hindu leány remegve állt előtte.

- Egy hálórúhás embert keresek.

Dzsilda hallgatott.

- Ha leengeded, mondd meg. Akkor nem lesz bajod. Különben elvesztél.

- Itt ment le, uram.

- Hogy nézett ki?

- Nem láttam az arcát... kendővel bekötötte...

- Jól van, Dzsilda.

A rácsos fedél már könnyen járt. Harmadszor emelték ki aznap.

Félix lesietett a vaslépcsőn, és futott. Macskányi rőt patkányok rebbentek szét mindenfelől...

Végre, ahogy megállt hallgatódzni, mintha távoli lépések kopognának. Lábujjhegyen futott, teljes erőből...

Az egyik forduló után meglátta a menekülőt. Pizsamában volt. A fejét briganti módra átkötötte egy kendővel...

Most megfordul, észreveszi az üldözőt. Fut!

A következő fordulónál Félix minden elővigyázatosság nélkül kanyarodik.

A szűk, boltozatos csatornában dobhártyarepesztő visszhanggal dördül két lövés...

Valami megüti a fiatalembert, hogy le kell ülnie a fal mellett. És homályos lesz minden...

...A bekötött arcú pizsamás rohan tovább. Már sokkal nagyobb utat tett meg, mint Kramartz. A legközelebbi vaslépcsőn felsiet... Hosszas erőlködés után sikerül kimászni...

Aszfalton áll. Lihegve körülnéz.

Katonák és tűzoltók fogják körül hirtelen... Gyorsan felkapja a revolvert, de egy kard lecsap lapjával a kezére, hogy kiejti a fegyvert.

- Nem... Ez túl egyszerű lenne - mondja Elder, előlépve a csoportból, és leszakítja a kendőt a pizsamás fejről...

A körülállók elszörnyedve lépnek hátra. A fogoly arcát csúf, vörös sebhelyek borítják.

- Mynheer professzor Decker: letartóztatom.

Egy karperec kattant.

XLVII

...Amikor Félix magához tért, egy hotelszobában feküdt, és Maud hajolt föléje.

- Hogy érzi magát?

Félix mosolygott, és megfogta a leány kezét.

- Jól... kedves.

- A vállán sebesült meg. Nem ért tüdőt a golyó. Azt mondja Markheit, hogy a kimerültség jobban legyengíti, mint a sebe... Igyon tejet.

- Mi van?...

- Csend... először igyon tejet. Azután beszélgetünk.

De nem beszélgettek. Alighogy lenyelte az utolsó kortyot, ismét elaludt. Késő este volt már, amikor felébredt. Maud ott ült mellette. Félix frissnek, egészségesnek érezte magát, és kinyúlt a leány keze után...

- Maud... tudni akarom, mi van magával?

A leány mosolygott.

- Mi lenne? Fogoly vagyok...

- Elder...

- Nem - mondta a leány -, maga. Elder szerint cseberből vederbe kerültem - egészen föléje hajolt -, mert szerinte maga nem bocsát szabadon... többé... Igaz?

...Csak akkor rebbentek szét, amikor a főfelügyelő belépett.

Elder megszorította Félix kezét, keményebben, mint máskor.

- Az imént telefonáltam az apádnak. Nem említettem, hogy megsebesültél.

- Jól tetted. Képzelem, a drága öreg milyen ideges lehetett, amikor látta, hogy tűz van. Elder ugyanis már értesítette, hogy itt vagyok - fordult Maudhoz.

- Elmondta már, Borckman kisasszony, a bűnügy epilógusát?

- Félix csak most ébredt fel. Azután úgy érzem, hogy ez a maga kötelessége. Még sok minden van, amit magam sem értek.

Kopogtak. A szobapincér teát szervírozott.

- Hát, hogy is volt?... - kezdte Elder. - Ne piszmojon, Ferdinánd.

- Felesleges, hogy hallgatóddzék - jegyezte meg Félix. - Kap tőlem egy nyári ruhát és két látcsövet, csak menjen nyugodtan.

A pincér elképedt, és remegő kezében megrezdültek a poharak.

- De kérem...

- Motorkerékpárról szó sem lehet. Mars!

Ferdinánd sietve és halványan távozott.

- Decker tanár nagyvonalú gonosztevő - kezdte Elder.

- Mi?... - álmétkodott Félix.

- Még ezt sem tudod? Decker volt a fantom, a zsaroló, a gonosztevő, ő hitette el magáról, hogy Borckman.

- Én úgy éreztem, hogy meg kell örülni, amikor ez bizonyossá vált - mondta Maud.

- Én pedig már az első napon sejtettem. Az ügy ősi, oroszországi háttere előttem is titok volt, amíg Decker nem mondta el. A professzor Moszkvában együtt diákoskodott Borckman kisasszony anyjával. Szerelmes is volt a szép medikába. De megjelent Sergius herceg, aki a vásárolt okmányok alapján a Borckman nevet használta. Megszerették egymást a leánnyal. És házasságot kötöttek. A hiú Decker kutatótt Borckman után. Gyűlölte a férfit. Megtudta, hogy Borckman vásárolt név. De azt nem sejtette, hogy Sergius herceg van mögötte. Évek múlva azonban véletlenül tudomására jutott, hogy az a bizonyos Borckman, akinek nevét a herceg használta, rablógyilkos. Gyűlölete és szenvedélye nem csökkent az évek folyamán. Feljelentette Borckmant, illetve Sergiust. Kikutatta, hogy a kis család Acsinszokban lakik. A Borckman elleni feljelentés alapján természetesen Sergius herceget fogták volna el. De egy jóindulatú rendőrprefektus keresztülhúzta Decker számítását. Egérutat adott Borckman-Sergiusnak. Sergiust Sanghajban felismerték, és kénytelen volt elszakadni a Borckman családtól, ismét herceg lett. Decker szemmel tartotta a kis családot, titokban, hogy őt ne lássák. Amikor Sanghajban ott állt az asszony két gyerekkel, egy véletlen találkozást inszenálva megjelent az asszony előtt mint a régi kolléga. Decker, mint egy mentőangyal, felkarolta a családot. Elvitte őket Jávába, és igyekezett nagylelkűnek mutatkozni. Tőle tudom, hogy mennyire csalódott. Az asszony hálás volt a jóságáért, de egy pillanatra sem feledte el Sergius herceget. Azonban annyira hitt a volt kollégában, hogy a titkot elmondta neki: a férje nem Borckman, hanem Sergius herceg. Az orvos, mert akkor még nem volt tanár, az elérhetetlen cél helyett reálisabbat talált. Párizsba utazott néhány hétre, és elkezdte a herceget zsarolni. Mintha az „igazi” Borckman lenne. A zsarolt pénzből rendezte be első laboratóriumát Jáván, a zsarolt pénzből nagylelkű volt a Borckman családhoz, és megkezdte nagystílű kétlaki életét. A komoly tanár, ha néhány hétre elutazott, Tahitiban vagy Hawaiiiban nagy lábon élt, villája, jachtja, barátnője volt, tőzsdétől a rulettig minden játékban részt vett, azután ismét visszatért Jávára, és mint komoly tudós, valóban értékes munkát végzett. Végül a banánoxiddal elérte a legnagyobb eredményt: ötszázezer hollandi forintért megvette az állam.

A hatalmas tőzsdeveszteségek, a pazarló kétlaki élet már a véggel fenyegették. Ezzel az ötszázezerrel éppen hogy elsimította a bajt. És most újabb ötszázezret akart. Tudott egy államot, amely már szívesen fizetett volna ötszázezret, hogy a banánoxid egyedárúsítását kiüsse a hollandok kezéből. De a nagynevű tanárnak pozícióját kellett volna feláldozni, ha elloppja a saját találmányát. Így született meg a terv: zsarolás útján kényszeríti a titkárnyójét, Maudot, hogy elloppja a banánoxidra vonatkozó feljegyzéseket, és szökjön. A szökésben lévő magántitkárnyó gyanún felül helyezi a tanárt, kétségtelenné teszi a bűnös személyét. A többi már itt történt. Borckman kisasszony kénytelen volt elvinni a jegyzetet. Azt hitte, hogy gazdáját károsítja meg Borckman javára. Nem tudta, hogy a kettő ugyanaz a személy. Borckman utasítására idejött a Grand Hotelbe, és repülőgép állt készen, hogy továbbsszökjön. Decker egy kongresszus ürügyével a közelben sem volt a lopás idején. Inkognitóban, borotvált arccal idejött, egy olcsó, földszintes szobában húzta meg magát, és éjszaka valahogy megszerezte volna mint Borckman a füzetet, úgy, hogy Maud ne lássa őt szemtől szemben.

- A küszöbről vitte volna el - mondta Félix.

- Szerencsére a dráma itt tragikomédiába csapott át. Két szélhámos: Wolfgang és cimborája, egy törzsfőnök, a Csodálatosan Pimasz Nalaya, tíz év előtt összehazudoztak egy fürdőhelyre

valót Kis-Lagondáról. A bennszülött uralkodó és Wolfgang biztosították a vendéglőüzemek bérletét a saját számukra, tíz év időtartamra. A tíz év most lejárt. Jövőre a bank saját kezelésbe veszi az üzemeket. A két szélhámos alaposan ki akarta használni az utolsó alkalmat. Erre jött az ötlet: három héttel meghosszabbítani az idényt, amikor már egy vendég sem lenne. Ez nyolcvan lakónál több mint százezer forint forgalmat jelent, és azt hiszem, hogy tisztán elrabolták volna. De hogyan hosszabbítsák meg az idényt? Vesztegzárral. Az pontosan három hétig tart. *Nalaya ismert egy növényi mérget, amely jellegzetes bubópestistüneteket idéz elő,* de különben nem okoz halálos komplikációt. Kiválasztottak egy jelentéktelen lakót, egy szürke embert, hogy kissé megmérgezzék a jó ügy érdekében. Decker tanár egyszerű inkognitója megtévesztette őket. Csak a szobapincért kellett beavatni, hogy a tanár kávéjába tegye a mérget. Ez az ember ötven forintot kapott. A kicsinyesség már sok bűnöző vesztét okozta. Most is így volt. A pincér bevitte Deckernek a mérgezett kávéját. Reggelre a tanár rosszul lett. Jött Ranke doktor. Ranke doktor kapzsi, inkorrekt ember. Csak ránézett a tanárra, és két kérdést tett fel: már tudta, hogy pestis. Azután már csak a szokványos szert nyújtotta át messziről, a Palmira olajat, hogy a beteg bedörzsölje a testét. Akkor már a tanár tudta, hogy mi baja. A fojtó szagú olaj csillapítja a pestises fekélyek szörnyű égését. Miközben az olajat felkenete, nyílt kérdéssel fordult a küszöbön álló orvoshoz:

„Kolléga. Én Decker tanár vagyok inkognitóban. Tudnom kell az igazat: bubópestisem van?”

„Igen. Tipikus eset, méltóságos uram” - felelte nyíltan az orvos.

Bubópestisből tízezer közül egy ha meggyógyul, az is szármalmas roncs marad. Elhatározta, hogy szabadon ereszti a csapdájában vergődő áldozatokat. Megkérte Ranke doktort, hogy likvidálja az ügyet. Menjen fel a 88-as szobába. (Maud még ott lakott akkor, csak másnap cserélt Lindnerrel.) Közölje Borckman kisasszonnyal, hogy visszaviheti az értékes jegyzetet, és nyugodtan élhet. Ő volt Borckman. Ranke nyomban tudta, hogy nagy lehetőség kínálkozik. Tudta, hogy mit jelent a banánoxid! Nem jelentette nyomban a pestises esetet, és találkozót kért Maudtól éjszakára. Akkor másztál te be az ablakon, pizsamában.

- Legalább tudom, hogy hol járt - mondta Félix, és megfogta Maud másik kezét is.

- Ranke úgy ment a találkozóra, mintha tudna az ügyről, és ügyesen kivette a lényegét Maudból. Azután megszarolta, és követelte a füzetet. Másnapig adott határidőt. Reggel Wolfgang és a bennszülött megtudták Rankétól, hogy ki az állítólagos „kereskedelmi utazó”. De megtudta a bűnös szobapincér is. Életfogytiglani fegyház kockázatát vállalta... ötven forintért! Mialatt az orvos telefonon bejelentette az esetet, ez a pincér bement a beteghez. Deckernek már gyanús volt a láz és benuási tünetek nélküli bubópestis. A pincér, hogy mentse a bőrét, őszintén elmondott mindent a betegnek a mérgezésről. Decker nyomban tisztában volt a helyzettel. A pincérnek pénzt adott, hogy hallgasson továbbra is. Alig várta, hogy Ranke visszatérjen. Közben azonban megérkezett a rendőri bizottság, és vesztegzárat rendeltek el. Alighogy Markheit kilépett a betegszoba küszöbén, Decker felosont az emeletre. Ranke doktor ezalatt a 88-asba sietett, de már Lindnert találta ott, aki szobát cserélt Mauddal. Engedélyt kért az énekestől, hogy telefonálhasson. Lindner elment, mert mindenkit a hallba hívtak a rendőrök. Ranke épp felvette a kagylót, hogy Maudot hívja, amikor jött a beteg. Szóváltás támadt, és dulakodtak. Ez látszott a halott letépett nyakkendőjén, leszakított ingén. Ranke a megmérgezett beteget könnyedén a földre teperte, de mielőtt kiléphetett volna a szobából, az íróasztalon fekvő színpadi törrel Decker ledöfte az orvost. Ezután egy csomó hisztériás állapotban élő ember lépett a színre. Signora Relli Lindman szobájából kivitte a halottat. Maud azt hitte, hogy a herceg ölte meg, és elrejtette a tört. Félix átosont a furcsa zajra, és mert azt hitte, hogy gyanúba keveredne, visszasietett a rejtékére, de elveszítette egy pizsamagombját a halott mellett. Mindez erősen hátráltatta a nyomozást. Én azonban, szerencsére, találtam egy

jelentős nyomot. Egész enyhén, de mégis *konstatálhatóan némi olajszag érződött* a tetemen. Deckerről tapadt rá egy kevés. Így indultam el a helyes nyomon. *A dulakodás meglátszott a tetemen, de a szobán nem!* Azután vérnyom is kevés volt a sebhez képest. Így jöttem a feltevésre, hogy a *szőnyeg, amelyen dulakodtak, amelyre vér folyt, eltűnt!* Ezen a szőnyegen meg kell őrzödni a Palmira olaj szagának is. Azonban Decker is gondolt erre. Wolfgang és a bennszülött a hatalmában voltak. Ha Deckert elfogják, és kiderül a mérgezés, a hamisított pestis, az szörnyű büntetést jelent számukra. A tanár a két hurokba szorult embert jól kihasználta, rabszolgái lettek. Wolfgang eltüntette a szőnyeget. Nalaya vitte a leveleket. Wolfgang egyszer le is ütött engem a sötétben. Az ápolónő mélyen aludt, az orvos csak nappal volt nála, ilyenkor Decker szimulált. De sikerült a betegszobából egy zsebtükröt szerezni a tanár ujjlenyomatával, és ez egyezett a centrálé kapcsolójáról vett lenyomattal. A harmadik elsötétítésre alaposan felkészültünk. Ferguson, utasításom szerint, betegszobát elzáró lépcsőhöz sietett. Decker nem tudott visszajutni, és szökni kényszerült.

- És hogy fogtátok el?

- A vesztegzárat, még mielőtt a tűz támadt, Markheit már megszűntnek tekintette, mert Wolfgang vallomása alapján kiderült, hogy nincs igazi pestis a házban. Én utánad siettem, mert figyeltelek, hiszen felelősséget vállaltam érted. Dzsilda az első fenyegetésre vallott. A tűzoltóautót megraktam katonákkal. Végigfutottunk a csatorna felett, minden kijáratot három ember megszállt. Az utolsó előtti nyílásnál velünk egyszerre érkezett a rácshoz Decker, és elfogtuk.

- És Villiersné? - kérdezte Maud.

- Véletlenül egy teljesen különálló büntény is lejátszódott a szállóban. A féltékeny asszony megfenyegette a dzsigolót. „Doddy and Amy” néven együtt táncoltak valamikor. Doddy most egy másik nőt akart kifosztani, és eltette Villiersnét az útjából, amikor ez veszélyessé vált. A gazember ellen már kiadtunk a körözést. Valamennyi vádlott beismerésben van. Decker kérte, hogy a Borckman-ügyet ne vegyem jegyzőkönyvbe. Ezt meg is tettem neki... nagyon szívesen.

- Köszönöm... - suttogta Maud.

- Elder! Nagy vagy...

- Nem én vagyok nagy, hanem az igazság - felelte a főfelügyelő.

XLVIII

Megindult a népvándorlás a hajóra a Grand Hotelből. Petrovna bárónő és Jörens kisasszony együtt utaznak a jávai hegyek közé. Lindman és signora Relli Olaszországba készülnek, ahol házasságot kötnek... Hacker mint Bruns magántitkára, a sanghaji repülőgépre foglalt két helyet. Makkegészségesek. A szobák kiürülnek, a személyzet ottfeledett holmik után kutat, Odette Dufleurt a mentők egy szanatóriumba szállítják, és zuhog az eső.

A hotel üvegportáléja alatt egy verkli sír...

Marjorie egy éjszaka alatt megöregedett... Doddy eltűnt... Az ékszerekkel... Hazamehetne... hiszen van alibije... signora Relli vendége volt. De mit mond Arthurnak az ékszerekről?... Nem lehet így hazamenni... Hát hová?...

Egy pillantást vet a üvegzőld, barátságtalan víz felé... Nagy madarak szállnak a vak ég alatt...

Igen... nincs más!

- Bocsánat. - Egy szolga állítja meg a vesztibülben. - Ezt fenn méltóztatott felejteni a szobában.
- És átnyújtja... az ékszerekazettát!

Marjorie kinyitja... A hajába nyúl... Itt van... mind... mind...

Megőrült?... Lehet?

- Ki maga? - kérdezi lihegve.

- Egy szolga. A sors szolgája. Még ez egyszer, asszonyom... De utoljára... Ugye, érti?... Becsülje a férjét, és örüljön a gyermekének... *Au revoir*...

A sors szolgája eltűnik. Elderhez megy.

- Milyen szerencse, öregem - mondja -, hogy megtaláltad Maud szobájában az ékszereket. Én elfeledkeztem róluk, pedig talán az életét mentette meg ennek a nőnek...

- Gyere - mondja Elder -, Sergius herceg és Maud már két órája édesapád vendégei. Remélem, most nem fogsz az esküvő elől pizsamában elmenekülni.

- Nem valószínű.

Elindulnak, de Félix megáll.

- Mondd... A tör, amit elhajítottam, hogy került elő?

- A kapitány csizmájában volt.

- Hol?... Ki tette oda?

- Én! Nem akartam, hogy letartóztassa Vangoldot. Ezért, miután megtaláltam a tör a kertben, betettem a jó öreg kapitány csizmájába. Csak ne tudja meg.

- És a füzet a banánoxiddal?

- Már illetékes kezekben van. Megtaláltam az irodában, az inaskabát belső zsebében, ahogy mondtad.

- És letagadtad előttem!

- Le! Mert különben Deckernek adták volna... Gyerünk.

...A kormányzó villájában egy csapat boldog ember ül az asztal körül. Az eső zuhog, de ki bánja? A kormányzó örül a fiának, Elder az előléptetésnek és Félix mindennek, mert a leány kezét fogja állandóan a terítő alatt...

Egy újsághír:

...Különös dráma játszódott le a szingapúri Alcazar mulatóban. Egy féltékeny táncosnő lelőtte Erich Kramartzot, aki Doddy néven mint táncos artista szerepelt a mulató műsorán. Erich Kramartz a helyszínen meghalt...

...Mire a dráma utolsó jelenetére lehullott egy halotti lepel függönye, Kis-Lagondát már állandóan a vastag, rossz szagú, fülledt köd ölelte át.

Egy fiatal pár nászútja során Hawaiiiba érkezett.

.oOo.